

வள்ளலாரும் நாவுக்கரசரும்

புனைவர்
செந்துறைமுத்து

2032

R65(உண்)

2

வள்ளலரும் நாவுக்கரசரும்

2032

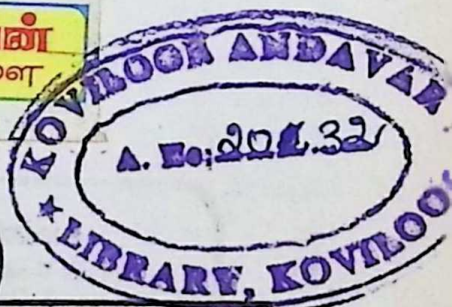
மணிவாசகர் பதிப்பகத்தின்

வெள்ளிவிழா வெளியீடு

2032

KOVILOOR MADALAYAM
KOVILOOR - 630 307
(NEAR) KARAIKUDI
(PHONE: -436846)

புலவர் செந்துறைமுத்து

1985 -

10/100

உரிமை செறிவு

விலை ரூ. 10-00

விவரம்

மணி வாசகர் நூலகம்

12-B, மேல சன்னதி சிதம்பரம்-608 001

14, சுங்குராம் தெரு, பாரிமுனை, சென்னை-600 001

55, லிங்கிச் செட்டித் தெரு, சென்னை-600 001

28-A, வடக்கு ஆவணி மூல வீதி, மதுரை-625 001

3/4 ராஜ வீதி கோயமுத்தூர்-641 001

சென்னை போன்: 512996, சிதம்பரம் போன், 2799

வள்ளலார் இயக்கம்

ச. மெய்யப்பன், எம். ஏ.,

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.

வள்ளலார் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தவர். செந்தமிழுக்குச் செழுமை சேர்த்தவர். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் எளிய பாடல்களால் எல்லோரையும் ஈர்த்த பெருமைக்குரியவர். சீர்திருத்த நோக்கினர். தமிழர் வாழ்விலும், வழி பாட்டிலும் புதுமைகள் பல புகுத்தியவர். ஆன்மநேய ஒருமைப்பாடு அருளிய வகையிலும் சன்மார்க்க நெறியைப் போதித்த முறையிலும் அருட்சோதி வழிபாட்டினை வழங்கிய முறையிலும் தமிழ்க் கவிஞர்களுள் தனிச்சிறப்புப் பெறுகின்றார். தமிழ்ச் சிந்தனை யோட்டத்தில் அழுத்த மான பதிவினைப் பதித்த பெருமை வள்ளலாருக்கு உண்டு.

தமிழகத்தில் கடந்த 100 ஆண்டுகளாக ஒரு பேரியக்கம் அழுத்தமான வீச்சுடன் இயங்குகிறது. அதற்குப் பாரதி தாசன் தமிழியக்கம் எனப் பெயர் சூட்டினார். சங்க இலக்கிய மீட்சி இயக்கம், திருக்குறள் இயக்கம், திருமுறை இயக்கம், கம்பர் இயக்கம், வள்ளலார் இயக்கம், தனித் தமிழ் இயக்கம், தமிழிசை இயக்கம் ஒரு பேராற்றின் பல கிளைகளாகத் தமிழகம் முழுதும் பரவியுள்ளன. 'சில இயக்கங்கள் சில இடங்களில் ஆழமாகவும், அகலமாகவும், குறுகியும், விரிந்தும் வளர்ந்துள்ளன. இவ்வியக்கத்தின் வேர் தூயதமிழ் உணர்வே. இயக்கத்தின் கனி தமிழ்அரசே.

தென்கலை இயக்கமாக எழுந்து தமிழியக்கமாய் தழைத் தோங்கியது. மிக நீண்ட மரபினையுடைய தமிழ் பல்வேறு பாதிப்புக்களைப் பெற்றுத் தமிழியக்கமாக உருப்பெற்றுள்ளது. இத்தமிழியக்கத்திற்கு ஈடுபடுத்திக் கொண்ட, உழைத்த அறிஞர் பெருமக்கள் உலகமெல்லாம் தென் திசையின் புகழ் வெல்ல உழைத்தவர்கள். அவர்களின் சாதனைகள் தமிழர் வாழ்வுக்கு ஊற்றுக்கண்.

வள்ளலார் சோதி வழிபாட்டிற்கு வடிவம் கொடுத்தவர். தம் பாடல்களால் பக்தி உணர்வை வளர்த்தவர். அவர் வழங்கிய செய்தியாகிய ஆன்மநேய ஒருமைப்பாடு, ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கம், பசித்துயர் போக்குதல் ஆகிய நெறிகள் வள்ளலாரை இயக்கத் தலைவராகவே தமிழகம் காண வழிவகுத்தது. இன்று தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் முழுதும் திருவருட்பாவும் வள்ளலார் கொள்கைகளும் கூடர் விட்டு ஒளிர்கின்றன. மூலப்பதிப்பு, உரைப்பதிப்பு, கையடக்கப் பதிப்பு, பையடக்கப் பதிப்பு, முழுமைப் பதிப்பு, செம்பதிப்பு, சிறிய பதிப்பு, பெரிய பதிப்பு எனப் பல்வேறு பதிப்புகளும் வள்ளலார் இயக்கம் பரவ வழி வகுத்தன. வள்ளலார் இசைப்பாடல்கள் மக்கள் மன்றத்திலும் என்றும் ஒலிப்பன. வள்ளலார் தொண்டர் கூட்டம் ஊர்தோறும் வள்ளலார் இயக்கம் பரவ, நன்கு உழைக்கின்றது. தென்னக வரலாற்றில் வள்ளலார் இயக்கம் பட்டி. தொட்டிகளில் பக்தர்களுக்கும், அறிஞர்களுக்கும் ஆழ்ந்த பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. இந்தியா எங்கும் பரவியுள்ள ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் பேரியக்கம் போன்று வள்ளலார் இயக்கமும் தமிழகத்தில் வேர்விட்டு வளர்ந்துள்ளது. ஊர்தோறும் சன்மார்க்க சங்கங்களும், அருட்சோதி வழிபாடும் மாவட்ட அமைப்புக்களும் மாநில அமைப்பும் வள்ளலார் இயக்கமாக விஸ்வரூபம் கொண்டு விளங்குகின்றது. தமிழர் வாழுமிடங்களாகிய மலேசியா, தென் ஆபிரிக்கா, இந்தியாவின் பிறபகுதிகளிலும் வள்ளலார் இயக்கம் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் முழுதும் படர்ந்து

பரவியுள்ளது. தவத்திரு ஊரன் அடிகள், பன்மொழிக் கொண்டல், கீதாபோதகர் கிரிதாரி பிரசாத், துறவி கந்த சாமியார், குங்குலியம் பழ. சண்முகம் இன்னும் பல தொண்டர் குழுவினரும் வள்ளலார் கொள்கை முழக்கம் செய்து வருகின்றனர்.

பொள்ளாச்சி வள்ளல் அருட்செல்வர் டாக்டர் நா. மகாலிங்கம் அவர்கள் வள்ளலார் இயக்கம் வளமாக அமைய ஊற்றுக் கண்ணாய் அமைந்துள்ளார். சீரிய செயல் திட்டங்களாலும், நடைமுறைச் செயற்பாடுகளாலும் வள்ளலார் இயக்கம் வளர்ந்தோங்கிவருகிறது. இவ்வியக் கத்தின் வீச்சு நல்ல, அரிய, பெரிய பலன்களைத் தருவது கண்கூடு.

வள்ளலார் தமிழ் வளமானது. எளியது. இனியது. எல்லோரும் நினைக்க, சொல்ல, பாட ஏற்றது. வளர் தமிழ்ச் சொல்லாட்சி பாமரரும் பற்றுக் கொள்ளும்படி செய்தது. அருமையை, எளிமையாய் உரைப்பது வள்ளலார் தமிழ். மொழிக்கு மொழி தித்திப்பது. வள்ளலார் தமிழ் புதுத்தமிழின் தோற்றுவாய்.

வள்ளலார் ஆய்வு தமிழில் வளர்ந்துவரும் ஆய்வு. சோதி வழிபாடு, ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கம், ஆன்மநேய ஒருமைப்பாடு முதலியன பற்றி ஆய்வு நோக்கில் பற்பல கட்டுரைகள் மலர்ந்துள்ளன. வள்ளலாருடைய தத்துவங்கள் சமயநெறி, வாழ்வியல் கோட்பாடுகள், இலக்கிய நெறி என இவ்வாய்வுகள் வளர்கின்றன. இலக்கிய ஆய்வாகப் பொதுவாக அமையாமல், வள்ளலாரின் தனித் தன்மை, அவருடைய நன்கொடை (Contribution), அவரின் தமிழாற்றல் போன்றவை ஆய்வு நெறியால் நிறுவப் பட்டுள்ளன. இவ்வாய்வு வரிசை ஒப்பாய்வு வரிசையினைச் சார்ந்த வரிசை நூல் வெளியிடுவதில் சிறந்து விளங்குகிறது மணிவாசகர் பதிப்பகம்.

- I. சிற்றிலக்கிய வரிசை,
- II. திறனாய்வு வரிசை.
- III. அகராதி நூல் வரிசை.
- IV. நாட்டுப்புற இயல் வரிசை.
- V. உரையாசிரியர் நூல் வரிசை.
- VI. உலகப்பெருமக்கள் நூல் வரிசை.
- VII. உலக மொழிகள் நூல் வரிசை.
- VIII. திருக்கோயில் நூல் வரிசை.
- IX. தாயுமானவர் நூல் வரிசை.

என்னும் அணியில் வள்ளலார் ஆய்வு நூல் வரிசை தொடர் கிறது.

- I. வள்ளலாரும் திருவள்ளுவரும்.
- II. வள்ளலாரும் திருமூலரும்.
- III. வள்ளலாரும் திருஞானசம்பந்தரும்.
- IV. வள்ளலாரும் திருநாவுக்கரசரும்.
- V. வள்ளலாரும் சுந்தரரும்.
- VI. வள்ளலாரும் மாணிக்கவாசகரும்.

என இவ்வரிசை வளர்கிறது.

இவ்வரிசையினைச் சிறப்பாகப் படைத்துள்ள புலவர் செந்துறைமுத்து அவர்கள் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட நூல்களின் ஆசிரியர். நுண்மான் நுழைபுலம் மிக்கவர். தாயுமானவர் நூல் வரிசை படைத்துப் பேரும் பெருமையும் பெற்றவர். பன்னூல் பயிற்சித் துணையால் ஒப்பாய்வுக்களங் கண்டு தெளிவதில் வல்லவராய் விளங்குகிறார். நூலாசிரியரின் கல்விப்பரப்பு, உணர்திறன், தெளிந்த ஞானம் இந்நூலின் பக்கந்தோறும் பளிச்சிடுகிறது.

வள்ளலார் தத்துவத்தை விளக்குமுகத்தான் வள்ளுவர் தொடங்கி வாழையடி வாழையென வந்த தமிழ்த் தத்துவ இயக்கத்தின் வரலாற்றையே வடித்துத் தந்து விடுகிறார்.

இவ்வகை நூல்களின் பயன் பெரியது. பெருமைக் குரியது. ஒரு கருத்து காலந்தோறும் வளர்ந்த வகையினை விளக்குதல்; கருத்தின் பரிணாம வளர்ச்சி துல்லியமாகப் புலனாதல், கருத்து வெளிப்பாட்டு முறை வளர்ச்சி, காலந்தோறும் மொழி பெற்றுவரும் நெகிழ்ச்சி, வலிமை முதலிய இயல்புகளை இவ்வாய்வு வகைப்படுத்திக் காட்டுகிறது. வள்ளுவர் தொடங்கி வள்ளலார் வரை தமிழ்ச் சிந்தனையோட்டத்தின்மூல இழை பெற்றுவரும் பேராற்றலை இந்நூல் வரிசை பல்லாற்றானும் விளக்குகிறது. இவ்வரிசை நூல்களைப் பயில்வார் தமிழிலக்கிய வரலாற்றின் நோக்கினையும் போக்கினையும் எளிதில் உணர்வார் என்பது எம் நம்பிக்கை.

தமிழ் ஆய்வில், ஒப்பாய்வில் இவ்வாய்வு வரிசை புதிய ஒளி பாய்ச்சுகிறது.

வெள்ளிவிழா நாளில் வள்ளலார் வரிசை வெளியிடுவதில் பதிப்பகம் பெருமை கொள்கிறது.

தாயுமானவர் ஒப்பாய்வு வரிசை நூல்கள் அனைத்தும் விற்றுத்தீர்ந்த வெற்றிக்களிப்பில் இவ்வரிசையினை வீறுடன் வெளியிடுகிறது. துறை தோறும் தமிழுக்கு ஆக்கம் சேர்க்க நினைக்கும் பதிப்பகம் தமிழாய்வுக்கு அளித்த வரிசைகள் பல; வளங்கள் பல; இவ்வகை அரிய முயற்சிகளுக்கு அறிஞர் உலகு தொடர்ந்து நல்லாதரவு தருவது கண்டு இறும்பூது எய்துகிறேன்.

உள்ளுறை

1. சிவம் பெருக்கிய சீலர்கள்	9
2. மனிதப்பிறவி வேண்டும்	29
3. நமச்சிவாய மந்திரம்	40
4. இறை இன்பம்	49
5. திருவடிப்பேறு	58
6. பொய்யுடலை மெய்யாக்கல்	69
7. அறம் கூறும் மாண்பு	78
8. திருத்தொண்டு	93
9. தொண்டருக்குத் தொண்டர்	103
10. அருளாளர் அருள்வாக்கு	112
11. வள்ளலார் போற்றும் அடியார்கள்	123
12. சித்தர் தத்துவம்	134

வள்ளலாரும் நாவுக்கரசரும்

1. சிவம் பெருக்கிய சீலர்கள்

‘சைவ சமயம்’ என்பது வரலாற்றுக் காலத்துக்கு அப்பாற்பட்டது; காலங் கடந்தது; கால எல்லை காண ஒண்ணாதது; பொதுமை நலம் வாய்ந்த பெருமை பூண்டது. ஏறத்தாழ இருபதினாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னுள்ள வலிய சான்றுகள், அந்நாள் உலகெங்கணும் வழங்கி வந்தது சைவ சமயம் என மெய்ப்பிக்கின்றன. மேலும் தொடர்ந்து வெளிப்படும் புதைபொருளாராய்ச்சி முதலியவற்றால் அக்காலம் எத்துணை ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் செல்லுமென்று அறுதியிட்டுக் கூறுவதற்கில்லை.

‘சைவம்’ என்பது சிவ சம்பந்தம் உடையது என்னும் பொருள் பயக்கும் ஒரு தூய செந்தமிழ்ச் சொல். எனவே, சிவசம்பந்தம் சைவம். சைவம் என்றாலும், சிவனெறி என்றாலும் ஒன்றே.

சிவனெறி தென்னாட்டில் தோன்றி உலகெங்கணும் விளங்கும் தொன்மைத் தூய தமிழ்நெறி. இவ்வுண்மை “தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி” என்னும் திருவாசகத் திருமறையால் இனிது விளங்கும். இச்சிவனெறி உலகப் பொது நெறியாகவும் அமைந்து விளங்குவது. இவ்வுண்மையை மேற்குறித்த திருவாசகத் தொடரையடுத்து

அமைந்த “எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி”
என்னும் திருமறைத் தொடர் விளக்கும்.

சிவன் என்னும் சொல் சிவம் எனவும் வழங்கும்; இயற்கை இன்ப எழில் உருவினன் என்றும், அன்புருவா யமைந்தவன் என்றும் பொருள் தரும். எனவேதான், “அன்பே சிவம்” என்றனர். “அன்பும் சிவமும் இரண் டென்பார் அறிவிலார், அன்பே சிவமா யமர்ந்திருந்தாரே” என்பார் திருமூலதேவர். இறைவன் என்னும் சொல் இயைந்தியக்கும் இயற்கைத் திருவினன் என்னும் பொருள் குறிப்பது.

சைவப் பொதுமை நலம்

சிவனெறி ஒன்றே உலகில் முழுமுதற் கடவுட் பெயரால் விளங்கும் பொது நெறி. ஏனைய நெறிகள் அவ்வந்நெறியை உலகிடைப் பரப்பிய தலைவர்களின் திருப்பெயர்களால் நிலவுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாகப் புத்த நெறி, சமண நெறி, கிறித்துவ நெறி, முகம்மதிய நெறி என வழங்கப் பெறுவதைக் காணலாம். நெறிகள் அனைத்தும் நன்றே யாயினும், ஏணிப்படி ஏற்றம் போல ஒன்றுக்கு ஒன்று உறு துணையாய்த் தன்னைச் சார்ந்தாரை உயர்த்தி உயர்வற உயர் நலத்துய்க்கும் ஒண்மை வாய்ந்தன என உண்மை யுரைக்கும் தின்மை நெறி சிவனெறியொன்றேயாம். ஏனைய நெறிகள் தத்தம் நெறியொழித்து மற்றைய நெறிகள் பொய்ந்நெறிகள்—பாழ்நெறிகள்—எனப்புகல் கின்றன.

‘அறிதொறும் அறியாமை’ காண்பது வாய்மை யெனினும், முன்னறிந்தது பின்னறிவதற்குப் பகைமையும் பாழும்ன்றாம். ஈண்டு அறியாமை என்பது புதிதாக அறியும் பொருண்மையினை முன்னறியாதிருந்ததேயாம். முன்ன றிந்தது மாறுபட்டு அறியாமையாக முடிவதன்று.

எடுத்துக்காட்டாக, உண்மையாம் தனிமெய் முப்பத் தாறனுள் நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று என்னும் நான்கு மெய்களும் கண்ணுக்குத் தோன்றுவன. எனவே, அந்நான்குமே மெய் வேறில்லை எனக் கொண்டவன் கருதல் அளவையான் வானம் உண்டெனக் கொள்ள நேரும் போது, முன்னர் இந்த வாணை அறியாமையால், மெய் நான்கு என நிலைநாட்டியது அறியாமையாக முடியும். மெய்—தத்துவம். காண்டலளவைக்கு எட்டுவது உடல் மட்டுமே. உயிர் கருதலளவையால் கொள்ளுதல் வேண்டும். உயிர் நீங்கிய உடல், தொழிற்படுவதில்லை. ஆகையால், உயிரே உடம்புடன் இயைந்து, அதனைத் தொழிற்படுத்து கின்றது எனக் கருதுகின்றோம். முன் உடம்பே உள்ளது உயிரில்லை என்று கூறுகின்றவனுக்கு, அப்போது உயிரை அறியாமலிருந்ததே அறியாமை. உடலை அறிந்ததும் அறியாமையாகாது. அவ்வாறே ஒவ்வொரு நெறியும் ஒரோர் எல்லை வரை அறிந்து, மேலுள்ளதை அறிய அவாவுறாமல் நின்று விடுகின்றது. அதனால், அவ்வந் நெறியினர் தத்தம் நெறியே நெறி, ஏனைய வெல்லாம் நெறியல்ல—அத்தகையனவல்ல என்று மயங்கிச் சொற் போரிட்டு முரணுகின்றனர்.

தமிழ் நெறியாம் சிவனெறியாளர் முப்பத்தாறு மெய்யும் கொண்டவராதலால், ஒவ்வொரு நெறியினர்க்கும் அவ்வந்நெறிக்குத் தக்க பயன் உண்டு என உளமுவந்து உரைக்கின்றனர்.

இதனை விளக்கக் குருடர் யானையின் உறுப்புகள் ஒவ்வொன்றை மட்டும் தடவிப் பார்த்து, அவ்வவ்வுறுப்பே யானை என்று தம்முள் போரிட்டனர். கண்ணுடையான் வந்து முமுயானையையும் கண்டு அவர்களுக்கு உண்மை உணர்த்தி, அவர்களது முரண்பாட்டை அகற்றினான். எவ்வாறெனில், நீங்கள் கூறுவது ஒவ்வோர் உறுப்பு. ஒவ்வோர் உறுப்பும் தனித்தனி யானையாய்விடாது.

அவ்வுறுப்புகளைக் கொண்டு இயங்கும் உறுப்பியே யானை என உண்மை உணர்த்துவதாகும்.

யானையின் காலைத் தடவிய கண்ணிலான், யானை உரல் போன்றது என்றான். யானையின் கையைத் தடவியவன், யானை உலக்கையைப் போன்றது என்றான். யானையின் வயிற்றைத் தடவியவன், யானை மலை போன்றது என்றான். யானையின் காதைத் தடவியவன், யானை முறம் போன்றது என்றான். இவர்கள் ஒவ்வொருவர் சொல்லுவதும் உண்மையே. இவையனைத்தும் உறுப்புகளே. இவை சேர்ந்த பொதுமை உறுப்பியே யானை. இவ்வாறே ஏனைய நெறிகள் ஒவ்வொன்றும் இறைவனது ஒவ்வொரு நிலையினை உணர்த்துவனவாக உள்ளனவே யன்றி, இறைவனை அறிந்து உணர்த்துவனவாக இல்லை. இதனையே அருட்பிரகாச வள்ளலார்,

“வாதமிடு சமயமத வாதிகள் பெற்றற்கரிய

மாமதியின் அமுதநிறைவே.” —(அருட்பா, 3673)

எனக் குறிப்பிட்டு உணர்த்துகின்றார்.

சிவனெறியொன்றே உறுப்பியாகிய கடவுள் நெறி; முழுமுதற் கடவுட் பெயரால் வழங்கும் நெறி. ஏனைய நெறிகளை உறுப்பியாகிய கடவுட் பெயரால் கூறாது, உறுப்பாகிய வழிப்படுத்தோர் பெயரால் எல்லோரும் வழங்கி வருகின்றனர். எனவே, சிவனெறி அனைத்து நெறிகளையும் உறுப்புப் போல் தழுவும் உறுப்பியாகிய பொதுநெறி என்பது விளங்கும். இவ்வுண்மையைத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்,

“விரிவிலா அறிவி னார்கள்

வேறொரு சமயம் செய்தே

எரிவினாற் சொன்னா ரேனும்

எம்பிராற் கேற்ற தாகும்

பரிவினாற் பெரியோ ரேத்தும்
பெருவேளூர் பற்றி னானை
மருவிநான் வாழ்த்தி யுய்யும்
வகையது நினைக்கின் றேனே.”

—(தேவாரம், 4-60-9)

என்னும் பாடலால் தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

சிவனும் தமிழும்

சிவம் எனினும் சைவம் எனினும் ஒன்றேயாம். தமிழும் சைவமும் இரண்டறப் பின்னிப் பிணைந்தவை. தமிழ் இல்லையெனில் சைவமின்று; சைவமில்லையெனில் தமிழ் இல்லை. தமிழால் சைவம் வளர்ந்தது. சைவத்தால் தமிழ் வளர்ந்தது. எனவே, சிவநெறிக்குத் ‘தமிழ்நெறி’, ‘திருநெறி’, ‘ஒளி நெறி’, ‘இயல் நெறி’, ‘இறைநெறி’, ‘அருள் நெறி’, ‘அறநெறி’, ‘சைவநெறி’, ‘பொருள் நெறி’, ‘தவநெறி’ என்னும் திருப்பெயர்களும் பொருந்து வனவாகும்.

தமிழின் சிறப்பெழுத்துக்களில் ‘சிவன்’ என்பது னகரத்தையும், ‘தமிழ்’ என்பது முகரத்தையும் கொண்டு விளங்குகின்றன. எனவே, சிவன், தமிழ் என்னும் இரண்டும் உயிர் உடல் போன்று இணைந்துள்ளன. எனவேதான், அருட்பிரகாச வள்ளலார்,

“ ஈர்த்தாலும் பிடித்தாலும் கட்டி அணைத் தாலும்
இத்தனைக்கும் தித்திக்கும் இனித்தசுவைக்
கரும்பே.” —(அருட்பா, 4115)

என்று சிவனையும்,

“ பாகான தமிழினிலே பொருளைச் சொல்வேன்
பாரீர்நீர் கேளீரோ, படைத்தான் காப்பான்.”

என்று தமிழையும் பாடியருளினார்; இறைவனை சிவனைக் கரும்பென்றும், தமிழைப் பாகென்றும் கூறியுள்ள பொருள்

நுட்பம் எண்ணி மகிழ்த்தக்கது. சிவனும் தமிழும் ஒன்றென்பதாலேயே நாவுக்கரசரும், சிவனையும் மறந்தறியேன்; தமிழையும் மறந்தறியேன் என்பதனை,

“தமிழோடு இசைபாடல் மறந்து அறியேன்
நலம்தீங்கிலும் உன்னை மறந்து அறியேன்
உன்நாமம் என்நாவில் மறந்து அறியேன்.”

—(தேவாரம், 4-1-6)

எனப் பாடுகின்றார்.

தமிழும் சிவமும் ஒன்றென்பதாலேயே சிவநெறியொழுகிய சான்றோர்கள் அனைவருமே, தெய்வத் தமிழையும் மறவாது தம் பாடல்களில் போற்றிச் சென்றுள்ளனர்; தம் பாடல்களால் சிவத்தையும் தமிழையும் ஒருசேர வளர்த்த ஒண்மையராக விளங்குகின்றனர்.

சிவம் பெருக்கிய சீலர்கள்

சிவம் பெருக்கிய சீலர்கள் பலராவர். திருவள்ளுவ தேவர், திருமூலதேவர், முதலாக இராமலிங்க வள்ளலார் சுறாகத் தோன்றிய சிவனருட் செல்வர்கள் அனைவருமே சிவம் பெருக்கிய சீலர்கள்தாம். அவர்களுள் திருவள்ளுவ தேவர், திருமூலதேவர், மாணிக்கவாசகர், தேவார முதலிகள், சேக்கிழார் சுவாமிகள், காரைக்காலம்மையார், பட்டினத்தடிகள், தாயுமானவர், இராமலிங்க வள்ளலார் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்க பெரியவர்கள். இவர்களுள் இராமலிங்க வள்ளலாரும், தேவார முதலிகள் மூவருள் ஒருவராய் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும் குறிப்பிடத்தக்க தனிச் சிறப்புடையவர்கள்.

சுத்த சிவ வள்ளலார்

“வள்ளலார் தம்மையைகத்துக் கேதந்து
வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்.”

—(புதுக்குறள்)

வடலூர் திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் ஓர் அவதாரத் திருவினர். உலகில் எவ்வெப்போதெல்லாம் அறமும், நேர்மையும், ஒழுக்கமும் குன்றி, மறமும் அநீதியும், தீயொழுக்கமும் தோன்றிப் பெருகுகின்றதோ, அவ்வப் போதெல்லாம் அவற்றைக் களைந்து அறத்தையும், நேர்மையையும், ஒழுக்கத்தையும் நிலைநாட்டி மக்களைக் காத்தருள இறைவனே திருவவதாரம் கொள்வதுமுண்டு; வாழையடி வாழையென வரும் திருக்கூட்ட மரபில் ஒருவரை இறைவன் தூதாக அனுப்பி வைப்பதுமுண்டு. கி. பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் சமயம் சீர்கெட்டு, ஆன்மிகம் மறக்கப்பட்டு, அவற்றால் ஒழுக்கம் குன்றி மக்கள் நிலை குலைந்தபோது, இறைவனது ஆணையால் மருதூர்ப் பதியில் கருணீகர் மரபில் வள்ளலார் திருவவதாரம் செய்தார்.

சிவபக்தியிற் சிறந்து விளங்கிய இராமையாபிள்ளை சின்னம்மை ஆகியோரிடம் ஒரு நாள், இறைவன் சிவயோகியர் உருக்கொண்டு, பசியால் களைத்த தோற்றத் துடன் வந்தார். சின்னம்மையார் அச் சிவயோகியரை அன்புடன் வரவேற்று ஆசனத்திருத்தி அமுது படைத்து உபசரித்தார். அமுதுண்ட சிவயோகியார், சின்னம்மையார்க்குத் திருநீறு கொடுத்து, “இத் தெய்வத் திருநீற்றை அணிந்து, உட்கொள்வீராக. இன்னும் சின்னாளில் சுத்த சன்மார்க்கத்தை நிலைநாட்டவல்ல ஒரு சற்புத்திரனைப் பெறுவீர்” என்று ஆசீர்வதித்து மறைந்தருளினார். அவ்வாறே அவ்வம்மையாரிடம் அவதரித்தவரே அருட் பிரகாச வள்ளலார்.

அவ்வாறு அவதரித்த வள்ளலார் வளர்ந்து வரும் நாளில், ஒரு நாள் இறைவன் பொன் வடிவம் தாங்கி அவர் முன் தோன்றி, தமது திருநீற்றுப் பையைத் திறந்து, திருநீற்றுக்குப் பதிலாக ஒரு சுடர்ப்பூ எடுத்து அளிக்க அது கண்ட வள்ளலார் தமக்குத் திருநீறு வேண்டுமெனக்

கேட்க, “முன்னமே உனக்குத் திருநீறு அளித்தனம். அதை உன் வடிவில் காண்க” என்று கூறி, ஆதியில் சிவயோகியாராக வந்து சின்னம்மையாருக்குத் திருநீறு அளித்ததனை உணர்த்தி மறைந்தருளினார். அப்போது அளித்த திருநீற்றால் உண்டான கருவே, வள்ளலார் தோற்றம் என்பது குறிப்பாக உணர்த்தப்பட்டது. இதனை வள்ளலார்,

“ என்வடிவம் தழைப்பொரு பொன்வடிவம் தரித்தே
என்முன் அடைந்து எனைநோக்கி இளநகை செய்தருளித்
தன்வடிவத் திருநீற்றுத் தனிப்பை அவிழ்த்துஎனக்குத்
தகு சுடர்ப்பூ அளிக்கவும் நான்தான் வாங்கிக்களித்து
மின்வடிவப் பெருந்தகையே! திருநீறு தருதல்
வேண்டுமென, ‘முன்னர்அது விரும்பி யளித்தனம்நாம்
உன்வடிவில்காண்டி’ எனஉரைத்தருளினின்றாய்
ஒளிநடஞ்செய் அம்பலத்தே வெளிநடஞ்செய்அரசே.”

—(அருட்பா, 3161)

என்னும் பாடலால் உணர்த்துகின்றார்.

வள்ளலார் இவ்வாறு அவதரித்தமையினாலேயே தம் பெயருக்குமுன் தம் தந்தையார் பெயரையோ, அல்லது தாம் அவதரித்த ஊரின் பெயரையோ சேர்த்துக் கொள்ளாமல், சிதம்பரம் என்னும் திருச்சிற்றம்பலத்தினின்று தோன்றியிருக்கும் இராமலிங்கம் என்னும் பொருள்படு மாறு, ‘சிதம்பரம் இராமலிங்கம்’ என்று தம் பெயரை எழுதி வந்தார்.

சிதம்பரம் என்றால் (சித் + அம்பலம்) ஞானசபை என்று பொருள். இதனைத் திருச்சிற்றம்பலம் எனவும் கூறுவர். திருச்சிற்றம்பலம் என்றால் தெய்விக ஞானப் பேரவை என்று பொருள். இதனை வள்ளலார் “இலக்கண வியனடை வழக்கப்பாடுறுத்து விளக்கும் பத்திரிகை” என்னும் திருக் குறிப்பில் விளக்கியுள்ளார்.

வள்ளலார், தாம் திருச்சிற்றம்பலத்தின் ஞானியர் கூட்டத்து மரபில் வந்தவர் எனவும் ஓர் இடத்தில் குறிப்பிடுகின்றார்; ஆகையால், தம்மைச் சிதம்பரம் இராமலிங்கம் என்று கூறிக் கொண்டார்.

இச்சிதம்பரம் முன்னர் தில்லை வனத்திலிருந்தது. கலியுகத்தில் அதர்மம் பெருகவே, சிதம்பரத்தின் முனிவர்களே உலகில் ஐந்தொழிலை நடத்துகின்றனர் என்பதைக் குறிக்கும் வகையில், பஞ்சகிருத்தியங்களைக் குறிக்கும் நடராசர் திருவுருவம் இத்தலத்துக் கோயிலில் தாபிக்கப்பெற்றது.

வள்ளலார் இந்தப் பூர்வஞான சிதம்பரத்தை ஆகம விதிப்படி புனருத்தராணம் செய்து, மீண்டும் அங்கு ஆன்மிக மையத்தை அமைக்க முயன்றார். ஆனால், அப்போது அங்கிருந்த தீட்சதர்கள் அதற்கு இடம் கொடுக்கவில்லை. வள்ளலார் புனருத்தராணம் செய்ய விரும்பியதை,

“ திருவளர் திருச்சிற் றம்பலம் ஓங்கும்
சிதம்பரம் எனும்பெருங் கோயில்
உருவளர் மறையும் ஆகமக் கலையும்
உரைத்தவாறு இயல்பெறப் புதுக்கி
மருவளர் மலரின் விளக்கி நிர்மேனி
வண்ணங் கண்டுளம் களித்திடவும்
கருவளர் உலகில் திருவிழாக் காட்சி
காணவும் இச்சைகாண் எந்தாய்.”

— (அருட்பா, 3405)

என்னும் பாடலால் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

பூர்வ ஞான சிதம்பரத்தைப் புனருத்தராணம் செய்யும் வாய்ப்பு இல்லாமற் போகவே, அருட்பிரகாச வள்ளலார், இறைவன் ஆணைப்படி ஒரு புதிய சிதம்பரத்தை, பூர்வ ஞான சிதம்பரத்திற்கு வடமேற்கில் வடலூர் என்னும்

திருப்பதியில் தாபித்து, அதற்கு உத்தர ஞான சிதம்பரம் என்னும் திருப்பெயர் சூட்டினார்.

இதனை வள்ளலார், “உத்திரஞான சித்திபுரம் என்றும், உத்தரஞான சிதம்பரம் என்றும் திருவருளால் ஆக்கப்பட்ட ஆக்கச் சிறப்புப் பெயர்களும், பார்வதி புரம் என்றும், வடலூர் என்றும் உலகியலால் குறிக்கப்பட்ட குறிப்புப் பெயர்களும் பெற்று விளங்குகின்ற தெய்வப் பதியில் இறைவனது திருவருட் குறிப்பின்படியே அவர் சம்மதத்தைப் பெற்று சத்தியஞான சபையை அமைத்தேன்” என்று சன்மார்க்க சங்க சத்திய விண்ணப்பத்தில் குறிப்பிடுகின்றார். — (அருட்பா, உரைநடைப்பகுதி, பக், 457)

உலகில் சமய பேதங்களை அகற்றி, சுத்த சன்மார்க்க நெறியை நிலைநாட்டி, மெய்ப்பொருளை உணர்த்துமாறு இறைவனால் அனுப்பப்பட்ட தூதரே வள்ளலார். தாம் அனுப்பப்பட்ட வகையினை வள்ளலாரே,

“ பேருற்ற உலகிலுறு சமயமத நெறியெலாம்

பேய் பிடிப்புற்ற பிச்சுப்

பிள்ளை விளையாட்டென உணர்ந்திடாது உயிர்கள்பல

பேதமுற்று அங்குமிங்கும்

போருற்று இறந்துவீண் போயினார்; இன்னும்வீண்

போகாதபடி விரைந்தே

புனிதமுறு சுத்தசன்மார்க்க நெறிகாட்டி மெய்ப்

பொருளினை உணர்த்தியெல்லாம்

ஏருற்ற சுகநிலை அடைந்திடப் புரிதிரீ

என்பிள்ளை ஆதலாலே

இவ்வேலை புரிகஎன்று இட்டனம் மனத்தில்வேறு

எண்ணற்க என்ற குருவே.”

— (அருட்பா, 3677)

எனப் பாடித் தெளிவுபடுத்துகின்றார்; இறைவன் தம் பிள்ளையாகவே வள்ளலாரைக் கொண்டார் என்பதனை

யும் உணரமுடிகின்றது. “அகத்தே கறுத்துப் புறத்து வெளுத்திருந்த” (5485) எனத் தொடங்கும் பாடலும் இதனைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

அவ்வாறு இறைவனால் அனுப்பப்பட்ட வள்ளலார், ‘தெய்வம் பலபல சொல்லும்’ மூடத்தனத்தை வெறுத்தார்; சிவம் ஒன்றையே தெய்வமெனக் கொண்டார். அவரது சிவம், நாம—ரூப பேதங்களால் சுட்டப்படும் பெண் தெய்வமோ, ஆண் தெய்வமோ அன்று; “சிவம் என்பதற்குப் பொருள் சச்சிதானந்தம். சச்சிதானந்தம் என்பது சத்து—சித்து—ஆனந்தம். சி—சத்து, வ—சித்து, ம்—ஆனந்தம். சி—எல்லாம் உள்ளதாய் விளங்குவது, வ—எல்லாம் விளங்குவதாய் உள்ளது, ம்—இந்த இரண்டினாலும் நிரம்பிய இன்பம்” எனவும், “சிவ என்பதற்குப் பொருள், அநாதியாய் மலமில்லாத சர்வ வல்லமையுடையது. ‘சி’ என்பதற்குப் பொருள் அநாதியாய் மலமில்லாதது. ‘வ’ என்பதற்குப் பொருள், சர்வ வல்லமை உடையது” எனவும் உரைநடைப் பகுதியில் விளக்கம் கூறுகின்றார்.

வள்ளலாரின் இவ்விளக்கம் எல்லாச் சமயங்களின் அடிப்படை உண்மைகளுக்கும் மாறுபாடு இல்லாதது; வேதங்களின் உட்பொருளாகவும் இருப்பது.

“ திருவளர் திருச்சிற் றம்பலத் தாடும்
தெய்வமே மெய்ப்பொருட் சிவமே.”

— (அருட்பா, 3915)

“ சிவசிவ சிவசிவ ஜோதி—சிவ
சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ ஜோதி
சிவசிவ சிவசிவ ஜோதி”

—(அருட்பா, 4652)

“ சிவமய மாம்சுத்த ஜோதி—சுத்த
சித்தாந்த வீட்டில் சிறந்தொளிர் ஜோதி.”

—(அருட்பா, 4570)

“ சித்தம் சிவமாக்கும் ஜோதி—நான்

செய்த தவத்தால் தெரிந்த உட்ஜோதி.”

—(அருட்பா, 4572)

“ சுத்த சிவமய ஜோதி — என்னை

ஜோதி மணிமுடி சூட்டிய ஜோதி”

—(அருட்பா, 4584)

“ சிவமே பொருளென்று தேற்றி — என்னைச்

சிவவெளிக் கேறும் சிகரத்தில் ஏற்றிச்

சிவமாக்கிக் கொண்டது பாரீர் — திருச்

சிற்பம் பலத்தே திருநட ஜோதி.”

—(அருட்பா, 4586)

“சுத்த ஜோதி சிவஜோதி ஜோதியுள் ஜோதி.”

—(அருட்பா, 4585)

“ பெருகியபேர் அருளுடையார் அம்பலத்தே நடிக்கும்

பெருந்தகைஎன் கணவர்திருப் பேர்புகல்என்

கின்றாய்

அருகர்புத்தர் ஆதிஎன்பேன் அயன்என்பேன் நாரா

யணன்என்பேன் அரன்என்பேன் ஆதிசிவன்

என்பேன்

பருகுசதா சிவம் என்பேன் சத்திசிவம் என்பேன்

பரமம் என்பேன் பிரமம் என்பேன் பரப்பிரமம் என்பேன்

துருவுசுத்தப் பிரமம் என்பேன் துரியநிறை வென்பேன்

சுத்தசிவம் என்பேன்இவை சித்துவிளையாட்டே.”

—(அருட்பா, 5801)

இவ்வாறெல்லாம் வள்ளலார் சிவபரம்பொருளை—
மெய்ப் பொருட்சிவத்தை—சிவஜோதியைப் போற்றிப் பாடு
கின்றார். இவர் மாயையினின்று விடுபடாத காலத்தே
கணபதி, முருகன், கலைமகள், திருமகள், திருமால் எனப்
பல தெய்வங்களைப் பாடி வழிபட்டதுண்டாயினும், இவர்
தம் நெஞ்சத்திலிருந்தது ‘சிவம்’ ஒன்றேயாம். இதனை,

‘‘ மாயையாற் கலங்கி வருந்திய போதும்
வள்ளல்உன் தன்னையே மதித்துன்
சாயையாப் பிறரைப் பார்த்ததே அல்லால்
தலைவவே நெண்ணிய துண்டோ. ’’

—(அருட்பா, 3635)

எனப் பாடித் தெளிவுப்படுத்துகின்றார்.

சிவநெறிக் கோட்பாட்டில்—ஒரே தெய்வக் கோட்
பாட்டில் வள்ளலார், ஒரு புதிய சித்தாந்தத்தைத் தோற்று
வித்தார்; அச் சிவத்தின் திருவருளைப் பெறுவதற்கான வழி
வகைகளைத் தொகுத்துரைத்தார். அந்த வழி வகையின்
பெயரே ‘சமரச சுத்த சன்மார்க்கம்’ என்பது. சமரச
சுத்த சன்மார்க்கமே வள்ளலார் கண்ட புதிய சித்தாந்தம்.

வள்ளலார் கண்ட சமரச சுத்த சன்மார்க்கம் ஒரு
நெறியே; ஆனால், ஒரு சமயமோ, ஒரு மதமோ அன்று.
வள்ளலார் சமயங்கள், மதங்கள், சாதிகள் ஆகியவற்றை
வெறுத்தார். ஆனால், அவற்றிலிடையே நிலவி வந்த வேறு
பாடுகளை முதலில் அகற்றவேண்டும் என்று விழைந்தார்;
‘‘இச்சாதி சமய விகற்பங்களெலாந் தவிர்ந்தே எவ்வுலகுஞ்
சன்மார்க்கப் பொதுவடைதல் வேண்டும்’’ என்று கூறினார்;
சமயங்களிடையே நிலவி வந்த வேறுபாடுகளை ஒழித்துச்
சமரசம் காண விழைந்தார். இஃது அவருடைய சமுதாயச்
சீர்திருத்தமாகவும் அமைந்தது. சன்மார்க்கத்தில் எத்தகைய
வேறுபாடும் இன்று என்பதனைக் குறிக்கவும்- எத்தகைய
இழுக்குமின்று என்பதனைக் குறிக்கவுமே ‘சமரசசுத்த’
என்னும் அடைமொழியினைத்து, சமரச சுத்த சன்மார்க்க
சித்தாந்தம் கண்டார். வள்ளலார் சிவநெறியில் தோற்று
வித்த புதுமை வடிவம் — புரட்சி வடிவம் — சமரசசுத்த
சன்மார்க்கமே.

சமய பேதங்களற்ற சமுதாயம் காண விழைந்த
வள்ளலார், சமரச நிலையிலேயே,

“ மார்க்கம் எலாம் ஒன்றாகும் மாநிலத்தீர் வாய்மை இது
 தூக்கம் எலாநீ நீங்கித் துணிந்துளத்தே—ஏக்கம்விட்டுச்
 சன்மார்க்க சங்கத்தைச் சார்ந்திடுமின் சத்தியம்நீர்
 நன்மார்க்கம் சேர்வீர்இந் நாள். ” —(அருட்பா, 5528)

எனப் பாடினார்; சன்மார்க்கத்திற்கென்று ஒரு சங்கத்தை
 அமைத்து, அதில் வந்து சேருமாறு உலகினரை அழைத்
 தார்.

வள்ளலார் அமைத்த சமரசசுத்த சன்மார்க்க சங்கம்,
 ஒரு மதஸ்தாபனமோ, ஒரு மடாலயமோ அன்று; அகத்தே
 கறுத்துப் புறத்தே வெளுத்த உலகினர் அனைவரையும்
 திருத்தி, சமரசசுத்த சன்மார்க்க சமுதாயம் காணும்
 சன்மார்க்கிகள் சேர்ந்த கழகமாகும். இச்சன்மார்க்கி
 களுக்கு வள்ளலார் வழங்கிய மகாமந்திரம் ‘அருட்பெருஞ்
 சோதி! தனிப்பெருங்கருணை’ என்பதாகும்.

திருத்தொண்டில் நாவுக்கரசர்

சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டனுள் நான்கு,
 ஐந்து, ஆறு ஆகிய மூன்று திருமுறைகளையும் அருளிச்
 செய்தவர் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள். வள்ளலார் சிவ
 நெறியில் சமரச சுத்த சன்மார்க்கப் புதுமை கண்டதோடு
 நில்லாது, சங்கம், சாலை, சபை என்னும் மூன்று அமைப்பு
 களை நிறுவித் திருத்தொண்டுகளும் செய்து வந்தார்.
 மார்க்கத்தாலும், தொண்டுகளாலும் பெருமை கொண்
 டார் வள்ளலார். அவ்வாறே திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும்
 உழவாரப்பணி என்னும் திருத்தொண்டால் சிவநெறியில்
 தனிப்பெருமை கொண்டார். சிவநெறியே உண்மைநெறி—
 உயர்நெறி—செந்நெறி—என்பதனைத் தம் அனுபவத்தால்
 உலகுக்கு உணர்த்தி, சிவநெறிக்குப் பெருமையும் உயர்வும்
 சேர்த்தார்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் சிவனிடத்தில் சிந்தை
 இடையறா அன்பும், கரத்தில் உழவாரப்படையும்

கொண்டவர்; சிவனையே செம்பொருளாகக் கொண்டொழுகியவர். இதனை,

“ சிவனெனும் ஓசையல்ல தறையோ வுலகில்
திருநின்ற செம்மையுளதே.”

— (தேவாரம், 4—8—1)

என வரும் அவரது திருமொழியால் உணரலாம். செம்மை என்பது செம்பொருளாகும். வள்ளலார் மெய்ப் பொருட் சிவம் என்றார். நாவுக்கரசர் செம்பொருட்சிவம் என்றார். இதனைச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்,

“ திருநின்ற செம்மையே செம்மையாக் கொண்ட
திருநாவுக் கரையன்றன் அடியார்க்கும் அடியேன் ”
— (தேவாரம், 7—39—4)

எனக் குறிப்பிட்டுப் போற்றிப் பாடுகின்றார்.

செம்பொருட்சிவத்தை வழிபட்டும், உழவாரப்பணி புரிந்தும், அருங்கலைத்துறை தழைக்கவும் அருந்தவத்தோர் நெறி வாழவும் பதிகம் பாடியும் சிவம் பெருக்கிய திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், திருமுனைப்பாடி நாட்டுத் திருவாமூர்ப் பதியில் தோன்றியருளினார்.

“ சைவநெறி ஏழலகும் பாலிக்குந் தன்மையினால்
தெய்வநெறிச் சிவம்பெருக்குந் திருவாமூர் திருவாமூர் ”
— (பெரிய திருநாவுக்கரசு. 12)

“ அலகில்கலைத் துறைதழைப்ப அருந்தவத்தோர்
நெறிவாழ
உலகில்வரும் இருள்நீக்கி ஒளிவிளங்கு கதிர்போல
மலரும்மரு ணீக்கியார் வந்தவதா ரஞ்செய்தார் ”
— (பெரிய, திருநாவுக், 18)

இவ்வாறு சேக்கிழார் சுவாமிகள் பாடுகின்றார். வள்ளலார், நாவுக்கரசர் இருவரின் திருவவதாரமும் ஒரே நோக்கத்தில் அமைந்துள்ளமை புலனாகின்றது. உலகின்

இருளைப் போக்க அவதரித்த பெருமானுக்கு, பெற்றோர் மருணிக்கியார் என்னும் திருப்பெயர் சூட்டியமை தெய்விக முடையதாக, மிகவும் பொருத்தமுடையதாக அமைந்தது.

சமணம் புகுதல்

மருணிக்கியார் உடல் நிலையாமையையும், இளமை நிலையாமையையும், செல்வ நிலையாமையையும் நினைந்து, அறம் செய்ய விரும்பினார்; அன்புடனே அறத்தாற்றில் ஈட்டப்பட்ட பொருள்களை அழித்து அறச்சாலைகளையும், நீர்ச்சாலைகளையும் அமைத்தருளினார்; வானையளாவிய சோலைகள் பலவற்றை வைத்தார்; உலக வாழ்வின் நிலைபேறில்லாமையை உணர்ந்து, இல் வாழ்க்கையில் புகாமல் எல்லாவற்றையும் துறந்தார்.

அவ்வாறொழுகிய மருணிக்கியார், இறைவன் அருள் கூடாமையால், சமயங்கள் பலவற்றுள்ளும் தலைசிறந்த சமயம் இது என்று உணரும் அறிவு தோன்றாதவராக இருந்தார்; ஆனால், இயல்பாகவே உயிர்களிடத்தில் பேரி ரக்கம் உடையவராக இருந்தார்; பாடலிபுத்திரம் என்னும் நகரத்திற்குச் சென்று சமணர்களுடைய பள்ளியை அடைந்து, உயிர்களிடத்தே வைக்கும் இரக்கத்தையே தலைசிறந்ததாக எடுத்துக் கூறுவது தங்கள் சமயம் எனக் கூறி அதில் மறைந்து அல்லன செய்யும் சமணர்களது வஞ்சகச் சொல்லிற் சிக்கி, அவர்கள் மேற்கொண்ட ஆருகத சமயமே வீடுபேற்றை அடைவதற்கு ஏற்ற நெறி என்று துணிந்து, அதில் சேர்ந்தார்.

சமண சமயத்தில் சேர்ந்த அவர், சமணநூல்கள் அனைத்தையும் கற்று, அவற்றிலே சிறந்த புலமை வாய்ந்தவராக விளங்கினார். அதனைக் கண்ட சமணர்கள் அகமகிழ்ந்து, அவருக்குத் தருமசேனர் எனப்பெயரிட்டுத் தங்கள் சமயக்குரவராகக் கொண்டு வழிபட்டார்கள். தருமசேனர் தமது கல்விவன்மையினாலே பௌத்தர்களை

வாதினே வென்று, சமண சமயக்குரவர்களுக்குள்ளே தலை வராகி விளங்கினார்.

சைவம் சார்தல்

தருமசேனராகிய மருணிக்கியாரின் தமக்கையார் திலகவதியார், தன் தம்பியார் தன்னைக் கைவிட்டுச் சமண சமயத்தைச் சார்ந்த மையால் மனவருத்தமுற்று, திருவதிகைத் திருக்கோயிலில் தங்கி, கைத்தொண்டுகள் புரிந்து வாழ்ந்து வந்தார்; தன் தம்பியரைப் புறச் சமயக் குழியினின்று எடுத்தருள வேண்டும் என்று அன்றாடம் இறைவனிடம் வேண்டிக்கொண்டார். அவருடைய இடையறா வேண்டுகலுக்கு அருள் புரியத் திருவுளம் கொண்ட இறைவன், தரும சேனருக்குச் சூலை நோயைத் தந்தருளினார்.

சமணச் சமயச் சார்புடைய மந்திரங்களாலும், மருந்துகளாலும் தருமசேனரின் சூலை நோயைத் தீர்க்க முடியாமற் போகவே, தருமசேனராகிய மருணிக்கியார் திருவதிகை வந்தடைந்து திலகவதியம்மையை வணங்கினார்.

திலகவதியார் தம்பியருடன் திருவதிகைப் பெருமான் திருச்சந்நிதி சென்று பணிந்து, தம்பியருக்குத் திருநீறு அளித்தார். அந்நிலையில் அவருக்குத் தமிழ் மாலை சாத்தும் உணர்வரும்பவே,

“ கூற்றாயின வாறு விலக்ககிலீர்

கொடுமைபல செய்தன நானறியே

னேற்றா யடிக்கே யிரவும்பகலும்

பிரியாது வணங்குவ னெப்பொழுதும்

தோற்றாதென் வயிற்றி னகம்படியே

குடரோடு துடக்கி முடக்கியிட

ஆற்றேனடி யேனதி கைக்கெடில

வீரட்டானத் துறையம்மானே. ”

—(தேவாரம், 4-1-1.)

என்னும் முதற் பாடலையுடைய திருப்பதிகத்தைக் காதலாகிக் கசிந்து பாடினார். அந்நிலையில் அவர் உடல் நலமும், உளமாற்றமும் பெற்றார். அப்பொழுது, ‘நாவுக்கரசு என நின் நாமம் நயப்புறுக’ என்று வானில் ஓர் ஒலி எழுந்தது.

சிவபரம் பொருளின் முழுமுதற்றன்மையை உணர்ந்த நாவுக்கரசர், அது முதல் அவனருளால் அவனருள் வணங்குவதையே தமக்குரிய தொழிலாகக் கொண்டொழுகினார்.

தருமசேனர் இவ்வாறு சமணத்திலிருந்து சைவம் சார்ந்து நாவுக்கரசரானதன் மூலம், சமண நெறி பொய்ந் நெறி என்பதனையும், சிவநெறி யொன்றே மெய்ந்நெறி என்பதனையும் உலகறியச் செய்தார்.

திருநாவுக்கரசர் சமண சமயத்திலிருந்து சைவ சமயத் திற்கு மாறியதை அறிந்த சமணர்கள், சமணச் சார்புடைய அந்நாட்டு வேந்தன் மகேந்திரன் துணை கொண்டு, நாவுக்கரசருக்குப் பல இன்னல்கள் இழைத்தனர்.

சமணர்களால் நீற்றறையில் நாவுக்கரசர் இடப் பட்டார். அப்போது நாவுக்கரசர் “மாசில் வீணையும்” என்னும் திருப்பதிகம் பாடியருளினார்; நஞ்சுட்டியபோது “நாதனடியார்க்கு நஞ்சும் அமுதாம்” என்னும் திருப்பதிகம் பாடினார்; கொடுங்களிறு ஏவப்பட்டபோது “சுண்ணவெண் சந்தனச் சாந்தும்” என்னும் திருப்பதிகம் பாடினார்; கல்லுடன் பிணித்துக் கடலில் இட்டபோது “சொற்றுணை வேதியன்” என்னும் திருப்பதிகம் பாடி, அக்கல்லையே புணையாகக் கொண்டு திருப்பாதிரிப் புலியூரில் கரை ஏறி உய்ந்தார்.

சமணர்கள் இன்னல்கள் இழைத்தபோதெல்லாம், நாவுக்கரசர் இறைவன்மீது திருப்பதிகம் பாடி, இறையருளால் அவ்வின்னல்களினின்று உய்ந்தார்.

பல்வேறு இன்னல்கள் இழைத்தும், நாவுக்கரசர் இறையருளால் உய்ந்த நிலையினைக் கண்ட சமண வேந்தன் மகேந்திரன், இறுதியில் நாவுக்கரசரின் பெருமையை, சைவத்தின் சிறப்பையும் அறிந்து, தானும் சமணத்தினின்று நீங்கிச் சைவம் சார்ந்தான். அதன் மூலம் சிவநெறியின் சிறப்பினை நாடு முழுவதும் அறிந்து மகிழ்ந்தது. நாவுக்கரசரால் சிவநெறி சிறப்புற்று விளங்கியது.

திருநாவுக்கரசர் திருப்பாதிரிப்புலியூரில் இறைவனை வணங்கிப் பதிகம் பாடிய பின்னர், இறைவன் எழுந்தருளிய திருத்தலந் தோறும் சென்று திருப்பதிகம் பாடி இறைவனைப் பணிந்தார்; திருப்பெண்ணாகடப் பதியில் இறைவனை வேண்டி சூலக் குறியும், இடபக்குறியும் தம் மேனியில் பொறிக்கப் பெற்றார்; சீர்காழிப் பதியில் திருஞானசம்பந்தரால் 'அப்பர்' என்று அழைக்கப் பெற்றார்; திங்கனூரில் அப்பூதி அடிகளின் மகன் விடந்தீண்டி உயிர் துறக்க, பதிகம் பாடி அம்மகனை உயிர்ப்பித்தருளினார்; திருவையாற்றுப் பதியில் இறைவனின் திருக்கயிலைக் காட்சியைக் கண்டு களித்தார்; திருப்புகலூர்ப் பதியில் வீடு பேற்றினையடைந்தார்.

“ எண்ணு கேனென் சொல்லியெண்ணுகேனோ வெம்

பெருமான்

நிருவடியே யெண்ணினல்லாற்

கண்ணிலேன் மற்றோர்களை கணில்லேன்

கழலடியே கைதொழுது காணினல்லா

லொண்ணுளே யொன்பது வாசல்வைத்தா

யொக்கவடைக் கும்போதுணர மாட்டேன்

புண்ணியனே யுன்னடக்கே போது கின்றேன்

பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணியனே.”

—(தேவாரம், 6—313-1)

மருணீக்கியார் என்ற பிள்ளைப் பெயரும், தருமசேனர் என்ற சமணசம்யப் பெயரும், நாவுக்கரசர் என்ற இறைவன்

அருளிய பெயரும் ஆக இம் மூன்று பெயர்களாலும் மட்டுமின்றி, வாசீசர், தாண்டகவேந்தர், அப்பர், சொற்கோ முதலிய திருப்பெயர்களாலும் இப்பேரருளாளர் வழங்கப் பெற்றார். இவர் பாடியருளிய திருப்பதிகங்கள் 313; திருப்பாடல்கள் 3066; பாடியருளிய திருத்தலங்கள் 126. இவர்தம் பதிகங்கள் அமைந்த திருமுறைகள் 4, 5, 6, என்னும் மூன்று திருமுறைகள்.

அருட்பிரகாச வள்ளலார் சிவநெறியில் புதுமை படைப்பாளர். திருநாவுக்கரசர் சிவநெறியில் பெருமை சேர்ப்பாளர். இருபேரருளாளர்களும் இவ்வாழ்வில் புகாத பெருந்துறவிகள்; சாலைகள் அமைத்து அறப்பணியை அருட்பணியாகப் புரிந்தவர்கள். வள்ளலார் புறச்சமய நெறிகள் பொய்நெறிகள் என்றார். நாவுக்கரசர் அதனை அனுபவத்தால் உணர்ந்து உலகுக்கு உணர்த்தினார். இவ்விருபேரருளாளர்களாலும் சிவநெறி பொலிவும், பெருமையும், உயர்வும் பெற்று விளங்கியது. எனவே, இவர்கள் சிவம் பெருக்கிய சீலர்களுள் தலைசிறந்தவர்களாக விளங்குகின்றனர்.

அலகில் சோதியன் அம்பலத் தாடுவான்
அருள்திரு நெறியே பெருஞ்சிவநெறி!

2. மனிதப் பிறவி வேண்டும்

இம்மனிதப் பிறவி வேண்டும் என்பதே ஞானிகள் பலரின் துணிவாகும்; ஆனால், பிறவிப் பயன் எய்தவில்லையெனின் இப்பிறவி வேண்டுவதின்று என்னும் கருத்தையும் கொள்வார்கள். இப்பிறவிப் பயன் நெறிப்பட வாழ்ந்து அருள்பெற்று உய்வதே.

காயம் பொய்

‘அரிது அரிது மானிடராதல் அரிது’ என்பது ஓளவை முதாட்டியாரின் அருள்மொழி. இது மனிதப்பிறவியின் அருமையைப் பேச வந்த திருமொழி. அருமை வாய்ந்த மனிதப்பிறவியில் பெருமை மிக்கது பெண்பிறவி. இதனை வள்ளுவ ஞானியார்,

“பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னுந்
திண்மை யுண்டாகப் பெறின்.” —(திருக்குறள், 54)

என்னும் பாடலால் விளக்குகின்றார்.

மனிதப்பிறவி அருமையுடையதாகவும், பெண்பிறவி பெருமையுடையதாகவுமுள்ள உண்மை நிலை இவ்வாறிருக்க, ஞானியர் சிலர் மனித உடலையும், மாதரையும் வெறுத்தும், இழித்தும் கூறுகின்றனர் என்பர். இஃது உண்மைக்கு முரணானது; சித்திக்கத்தக்கது.

“காயமே இது பொய்யடா; காற்றடைத் ததோர் பையடா;
மாயனார் குயவன் செய்த மண்ணுப் பாண்டம் ஓடடா.”

“ நந்த வனத்திலோர் ஆண்டி—அவன்
நாலாறு மாதமாய்க் குயவனை வேண்டிக்
கொண்டு வந் தான் ஒரு தோண்டி—மெத்தக்
கூத்தாடிக் கூத்தாடிப் போட்டுடைத் தாண்டி..”

“ நீர்மேற் குமிழிஇக் காயம்—இது
நில்லாது போய்விடும் நீயறி மாயம்..”

இவ்வாறு சித்தர்கள் பாடியுள்ளனர். இச் சித்தர் பாடல்களைக் கண்ணுற்ற இக்காலத்தவர், இப் பாடல் களெல்லாம் மனித உடம்பை இழிந்த பொருளாக, வெறுக்கத்தக்க பொருளாக வருணிக்கின்றன என்று எழுதியும் பேசியும் வருகின்றனர். இப் பாடல்கள் உணர்த்தும் உண்மைநிலை இதுவன்று. இப் பாடல்கள் மனித உடம்பை இழிந்த பொருளாகவோ, வெறுக்கத் தக்க பொருளாகவோ கூறுவில்லை; மனித உடம்பு நில்லாதது என்னும் உண்மையையே விளக்குவன; உடம்பின் நிலையாமை மட்டுமே உணர்த்துவன. நில்லாத உடம்பை நிலைபெறுத்திப் பெருவாழ்வில் வாழவேண்டும்; பேரின்பம் துய்த்தல் வேண்டும் என்பதன் பொருட்டே உடம்பின் நிலையாமை இப்பாடல்களால் அறிவுறுத்துகின்றனர்; இவ்வுடம்பு நிலையில்லாதது என எச்சரிக்கின்றனர். உடம்பின் நிலையாமைகூறுவதே, அதனை வெறுப்பதாகவோ, இழித்துரைப்பதாகவோ அமையாது. பெறுதற்கரிய இவ்வுடம்பை அழிய விடாது பேணி வாழ்தல் வேண்டும் என்பதனை வற்புறுத்தவே, நிலையாமைகூறுவதன் வாயிலாக, உடம்பைப் பேணுதல் வேண்டும் என்பதனைக் குறிப்பாக உணர்த்துகின்றனர்.

மனித உடம்பினுள் மகாதேவன்

சித்தர்களுள்—ஞானியர்களுள்—பலர் உடம்பின் நிலையாமைகூறுவது எடுத்துக்கூறி, குறிப்பாக உணர்த்திய

இவ்வுடம்பின் அருமையை வெளிப்படையாக எடுத்துக் கூறிய முதல்வர் திருமூல ஞானியரே. திருமூலதேவர் மனித உடம்பின் அருமை பெருமையை வலியுறுத்தி, அதனைப் பேண வேண்டியதன் அவசியத்தையும் விளக்கிப் பாடுகின்றார்:

“ உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென் நிருந்தேன்
உடம்பினுக் குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்
உடம்புளே உத்தமன் கோயில்கொண் டானென்று
உடம்பினை யானிருந்து ஒம்புகின் றேனே.”

—(திருமந்திரம், சரீர சித்தியுபாயம், 2)

“ உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயம்
வள்ளற் பிரானார்க்கு வாய்கோபுர வாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்தும் காளா மணிவிளக்கு ”

—(திருமந்திரம், சிவபூசை, 1)

“ உடம்பா ரழியின் உயிரா ரழிவர்
திடம்பட மெய்ஞ்ஞானஞ் சேரவு மாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கும் உபாய மறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்வளர்த் தேனே ”

—(திருமந்திரம், சரீர சித்தியுபாயம், 1)

‘உடம்பினுள்ளே உத்தமன் கோயில் கொண்டான். வள்ளற் பிரானார்க்கு ஊனுடம்பு ஆலயம்; உள்ளம் பெருங்கோயில். சீவன் சிவலிங்கம். இவற்றை யான் தெளிந்தே உடம்பை ஒம்புகின்றேன்’ என்று திருமூலர் தெளிவாகக் கூறுகின்றார். இப்பாடல்களினின்று மனித உடம்பின் சிறப்பும் பெருமையும் விளங்குகின்றன. மிகுதவம் புரிந்திருந்தாலன்றி இம் மனித உடம்பினை எய்தியிருக்கலாகாது. இந்த அருமையினை நோக்கியே ‘அரிது அரிது மானிடராதல் அரிது’ என்றார் போலும் ஓளவை மூதாட்டியார்.

வள்ளலார் விளக்கம்

இம் மனித உடம்பு விரும்பத் தக்கதன்று; வெறுக்கத் தக்கது என்று கூறியவர் எவருமில்ர். இவ்வுடம்பு நிலையாதது என்பதனையே எல்லோருங் கூறினர். நிலையாத உடம்பைப் பேண வேண்டியதன் அவசியத்தைத் திருமூல தேவர் கூறினார். மனித உடம்பினுள் மகாதேவன் உள்ளதால் இவ்வுடம்பை ஒம்புதல் வேண்டும் என்பது திருமூலர் கொள்கை.

திருவள்ளுவர், திருமூலர் போன்ற ஞானியர் பலரும் கூறிய முறையிலேயே அருட்பிரகாச வள்ளலாரும் இவ்வுடம்பின் நிலையாமையைப் பல பாடல்களிலே விரித்துரைக்கின்றார்; உடம்பைப் பற்றி அறிய வேண்டியவற்றை உலகினர் அறியாமல் உள்ளனர் என்பதனை,

“ அச்சையும் உடம்பையும் அறிவகை அறியீர் ”

—(அருட்பா, 5560)

என்பதால் உணர்த்துகின்றார்; உடம்பின் அருமை பெருமையை அறியாதிருக்கும் உலகினரை நோக்கி,

“ மூப்பு நரைதிரை மரணத்துக்கு

என்செயக் கடவீர்? ”

—(அருட்பா, 5557)

“ கூற்றுவருங் கால்அதனுக் கெதுபுரிவீர் ஐயோ

கூற்றுதைத்த சேவடியைப் போற்றவிரும் பீரே ”

—(அருட்பா, 5568)

எனக் கூறுகின்றார்.

“ மூப்பு மரணாதிகளை நினைத்தால்

அடிவயிற்றை முறுக்காதோ ”

(அருட்பா, 5569)

எனக் கூறி வருந்துகின்றார்.

உடம்பின் அருமை பெருமையை அறியாதவர்களே! மூப்புக்கு என் செய்வீர்? மரணத்துக்கு என் செய்வீர்? கூற்று வருங்கால் அதற்கு என் செய்வீர்? என்றெல்லாம்

வினவிப் பல்வகையில் நிலையாமை உணர்த்துகின்ற வள்ளலார், இம் மனித உடம்பைப் பேணுவதற்குரிய வழிமுறைகளை உரைநடைப் பகுதியில் விரிவாகக் கூறுகின்றார். இவ்வுடம்பைப் பேணுவதற்குரிய வழிமுறைகளை வள்ளலார் போன்று விரிவாகக் கூறினாரிலர்.

அன்றாடம் இவ்வுடம்பைப் பேணுவதற்கு மேற்கொள்ள வேண்டிய நெறிமுறைகளை 'நித்திய கரும விதி' என்னும் தலைப்பில் விளக்கிக் கூறுகின்றார்:

1. துயிலினின்று எழுதல், 2. திருநீறு அணிந்து தியானித்தல், 3. தாம்பூலம் உண்ணல், 4. உலாவுதல், 5. மலஜல உபாதி கழித்தல், 6. பல் துலக்குதல், 7. வெந்நீரில் நீராடல், 8. உணவு முறை, 9. நண்பகல் உணவு முறை, 10. தாம்பூல முறை, 11. பகல் உறக்கம் தவிர்த்தல், 12. தொழில் செய்முறை, 13. இரவு உடல் சுத்தி செய்தல், 14. சிவத்தியானம், 15. இரவு உணவு முறை, 16. இரவு தாம்பூல முறை, 17. இரவில் உறக்கம் கொள்ளாதல் ஆகியவை பற்றிய முறைகளை விளக்கமாகக் கூறுவதோடு, 'பொது விதி', 'சிறப்பு விதி' என்னும் பிரிவுகளிலும் உடலோம்பல் முறைகளை விரித்துள்ளார்; ஆகாரம் அரை, நித்திரை அரைக்கால், மைதுனம் வீசம், பயம் பூச்சியம் ஆகப்பெறுதல்" வேண்டும் எனக் கூறுகின்றார்.

—(அருட்பா, உரைநடைப், நித்தியகரும, பக். 247)

“சினம் வெகுளி யென்பவற்றின் பொருள், சினம் உள்வேக்காடு, புடநியாயம் போல். இது தேகத்தைச் சீக்கிரம் நஷ்டம் செய்யும். வெகுளி மீசை துடித்தல், கண் சிவத்தல், கை கால் உடம்பு துடித்தல் முதலாகியவற்றை வெளிப்படையாகக் காட்டுதல். இதுவும் ஆயுளை நஷ்டம் செய்யும். ஆகையால் எந்த வகையிலும் கோபம் கூடாது. அதை அவசியம் ஒழிக்க வேண்டியது.

காமக் குரோதாதிகள் முதலிய பெருங்குறைகளை அவசியம் நீக்க வேண்டியது.”

—(அருட்பா, உரைநடை, உபதேசக், பக். 272)

இறுக்கம் இரத்தின முதலியார்க்கு வள்ளலார் வரைந்த திருமுகங்களில் உடலோம்புமாறு வற்புறுத்தியுள்ளார்:

“தாம் தம்முடைய தேகத்தைச் சாக்கிரதையாக உபசரித்து வரவேண்டும். சாக்கிரதை என்பது அருந்தல், பொருந்தல்களில் மிதபோசனம், மிதபோகம்”

—(அருட்பா, உரை நடைப், திருமுகம், பக். 377)

“தாங்கள் தேக முதலிய கருவிகளைச் சாக்கிரதையாக வைத்திருக்க வேண்டும்.”

—(அருட்பா, உரைநடைப், திருமுகம், பக். 383)

“தாங்கள் தேக முதலிய கருவிகளையும் சாக்கிரதை யாகப் பார்த்துப் பாராட்டிக் கொண்டு வரவேண்டும்.”

—(அருட்பா, உரைநடைப், திருமுகம், பக். 390)

இவ்வாறு வள்ளலார் பலவிடங்களில் உடலோம்ப வேண்டியதன் அவசியத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்; ‘தேகம்’ என்று மட்டுமே குறிக்காமல், ‘தேகம் முதலிய கருவிகளை’ எனக் குறித்திருப்பதால், உடலுறுப்பு ஒவ்வொன்றையும் பாதுகாக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை வற்புறுத்து கின்றார்.

நிலையாத இம்மனித உடம்பை ஒம்பி, சன்மார்க்கத் தால் அதனை அழியாதிருக்கச் செய்யலாம் என்பதனைப் பல பாடல்களில் வள்ளலார் குறிப்பிட்டு உணர்த்து கின்றார்.

“ இறந்தவரை எடுத்திடும்போ தரற்றுகின்றீர் உலகீர்

இறவாத பெருவரம்நீர் ஏன் அடைய மாட்டீர்

மறந்திருந்தீர் பிணிமூப்பில் சம்மதமோ நுமக்கு

மறந்தும்இதை நினைக்கில் நல்லோர் மனம் நடுங்கும்

கண்மீர்;

சிறந்திடுசன் மார்க்கம்ஒன்றே பிணிமூப்பு மரணம்
சேராமல் தவிர்த்திடுங்காண் தெரிந்துவம் மின் இங்கே
பிறந்தபிறப் பிதில்தானே நித்தியமெய் வாழ்வு
பெற்றிடலாம் பேரின்பம் உற்றிடலாம் விரைந்தே.”
—(அருட்பா, 5600)

சமரச சுத்த சன்மார்க்கத்தில் சார்ந்தால் பிணி, மூப்பு, மரணம் என்னும் மூன்றையும் தவிர்க்கலாம் எனக் கூறுகின்றார் வள்ளலார்; இவற்றைத் தவிர்ப்பதன்மூலம் இம்மனித உடல் அழிவுறாது நிலை பெற்று, நித்திய மெய் வாழ்வனைக் கொள்ளும் என விளக்குகின்றார். நிலையா உடம்பை நிலை பெறச் செய்வதற்குரிய சாதனம் சன்மார்க்கம்.

இறவாவரம் பெறுவதற்கு—மரணத்தை ஒழிப்பதற்கு—நிலையா உடம்பை நிலைபெறச் செய்வதற்கு—இம்மனிதப் பிறவியைத் தவிர வேறு எந்தப் பிறவியும் ஏற்றதன்று; வேறு எந்தப் பிறவியினாலும் இயலாத ஒன்று. எனவே தான், அருட்பிரகாச வள்ளலார் ‘பிறந்த பிறப்பிதில்தானே’ எனக் குறிப்பிட்டார், இம்மனிதப் பிறப்பில்தான் இறவாவரம் பெற்று, பிணி, மூப்பு, மரணம் தவிர்த்து, நிலையா உடம்பை நிலைபெறச் செய்து, நித்திய மெய்வாழ்வில் வாழ்ந்து, பேரின்பம் அடைய வியலும். எனவே, வேறு பிறப்பில் இஃது இயலாது என்பதனைக் குறிப்பால் உணர்த்துகின்றார். எனவே, இம்மனிதப் பிறவி வேண்டப் படுவது—விரும்பத்தக்கது என்னும் கருத்தினையும் பெறவைக்கின்றார்.

அப்பர் விருப்பம்

அப்பர் அடிகள் ‘என்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே’ என்று தமக்குக் கடமை வகுத்துக் கொண்டவர்; அவ்வாறே ‘திருக்கரக் கோயிலான் தன் கடன் அடியேனையுந்

தாங்குதல்' என்று இறைவனுக்கும் கடமை வகுத்த திருவினர்.

கடமையுணர்வில் மேலோங்கிய அப்பர் அடிகள், தம் கடமையில் இறைவனைக் காண்டல், போற்றுதல், புகழ் பேசுதல், வணங்கி வழிபடுதல் என நால்வகைப் பணி முறைகளை வகுத்துக் கொண்டார்.

“ போற்றாதே ஆற்றநாள் போக்கினேனே. ”

— (தேவாரம், 6—268—1)

“ பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நானே. ”

— (தேவாரம், 6—215—1)

“ நாதனைத் தொழ நம்மினை நாசமே. ”

— (தேவாரம், 5—172—8)

இவையெல்லாம் அப்பர் அடிகளின் கடமையுணர் வினை—கடமைவழிப்பட்ட பணிகள் பற்றிய சிந்தனையைத்—தெளிவுபடுத்துகின்றன. இவர் வகுத்துக்கொண்ட நால்வகைப் பணிகளுள் முதன்மையதாயமைந்தது இறைவனைக் கண்ட பின்னரன்றோ போற்றலும், புகழ்தலும், பணிதலும் நிகழவியலும்.

இறைவனைக் காண்டல் என்பது அவ்வளவு எளிதன்று. சரியான பக்குவநிலை வாய்த்தாலன்றி இறை காட்சி யினைப் பெறவியலாது. இறைவனைக் காணும் பேறு பெற்றுவிட்டால், ஏனைய பணிகளை இனிது நிகழ்த்த வியலும் இறைவனைக் காண்டல ருமையினை அப்பரடிகள்,

“ குனித்த புருவமும் கொவ்வைச்

செவ்வாயிற் குமிண் சிரிப்பும்

பனித்த சடையும் பவளம்போல்

மேனியிற் பால்வெண் ணீறும்

இனித்தம் உடைய எடுத்த
பொற்பாதமும் காணப் பெற்றால்
மனிதத் பிறவியும் வேண்டுவதே
இந்த மாநிலத்தே. ''

— (தேவாரம், 4—81—4)

என்னும் பாடலால் உணர்த்துகின்றார்; 'சிவபெருமானின் வளைந்த புருவத்தையும், கொவ்வைக்கனி போன்ற சிவந்த திருவாயையும், அதன்கண் குமிழிட்டுத் தோன்றுகின்ற அழகிய புன்முறுவலையும், குளிர்ச்சிமிக்க சடையையும், பவளம் போன்ற சிவந்த திருமேனியையும், அத்திருமேனியில் பூசப்பெற்றுள்ள பால் போன்ற வெண்மையான திருநீற்றையும், இனிய தன்மையுடைய குஞ்சித பாதமாகிய ஆட எடுத்த பொன்போன்ற திருவடியையும் காணக்கூடிய பேறு கிடைக்குமானால் இந்த நிலவுலகத்தில் மனிதப்பிறவியும் வேண்டப்படுவதாகும்' எனக் கூறுகின்றார்.

இறைவனைக் காணும் பேறு கிடைப்பதற்கரியது. அது கிடைக்குமாயின் இந்த மனிதப்பிறவியும் வேண்டும் எனக் கூறுகின்றார். இவ்வாறு கூறுவதன் காரணம் யாது?

இறைவனைக் காண்பதற்கேற்ற பிறவி, மனிதப்பிறவியே. இறைவனைக் காண்பதற்குரிய பக்குவநிலை வாய்க்கும் பிறவி, மனிதப்பிறவியே. அப்பர் அடிகள் வகுத்துக்கொண்ட பணிகளைப் புரிவதற்கேற்ற பிறவி, மனிதப்பிறவியே. இறையருளால் பிறவியையும், சிறப்பையும் ஒழித்ததற்கேற்ற பிறவி, மனிதப்பிறவியே. இறப்பினையொழித்து, நிலையா உடம்பை நிலைபெறச் செய்வதற்கேற்ற பிறவி, மனிதப்பிறவி. எனவேதான், அப்பர் அடிகளார் 'மனிதப்பிறவியும்' வேண்டும் என்றார்.

'மனிதப்பிறவியும்' என்பதில் உள்ள 'உம்' விசுதி, இழிவினைக் குறிப்பதாகச் சிலர் கூறுவர். இது பொருந்து.

வதன்று. 'உம்' என்னும் விசுவாசம், மனிதப்பிறவியின் உயர்வினைக் குறிப்பதே. இறைவனைக் காண்பதற்கும், அருள் பெறுவதற்கும், இறப்பை யொழிப்பதற்கும் ஏற்ற பிறவி என்பதால், உயர்வினை விளக்குவதாகும்.

அப்பர் அடிகளாரின் இப்பாடல் நடராசப் பெருமானின் திருவுருவச் சிறப்பினையும், தத்துவ நுட்பத்தையும் விளக்குவதாகும்.

குனித்த புருவம் : புருவத்தை வளைத்தல் நெறித்தல் முதலியன. தன்னிடத்தே வந்து குறையிரந்து முறையிடும் அன்பர்களின் விண்ணப்பங்களைக் கூர்ந்து நோக்கி, ஊன்றிக் கேட்டருளும் கருணைத்திறத்தைக் காட்டுவது.

குமின் சிரிப்பு : தன்னிடத்தே போந்து அடைக்கலம் புகுபவர்களை அருளுடன் வரவேற்று, அவர்கள் செய்த பிழைகளை மன்னித்து, அவர்களுக்கு வாழ்வளித்து மகிழ்ச்சி விளைவிக்கும் மாண்பினை உணர்த்துவது.

பனித்த சடை : சிவநெறிக்குரிய தவவொழுக்கச் சிறப்பையும், ஞானச்சிறப்பையும் குறிப்பது.

பவளம்போல் மேனி : பவளம்போன்ற சிவந்த திருமேனி, தீவண்ணனாகிய இறைவன் நெருப்புப் போல்பவன் என்பதனை உணர்த்தும். நெருப்பானது தன்னிடம் வந்ததையும் பொருள்களையெல்லாம் தூய்மைப்படுத்திப் புனிதமடையச் செய்யும். அதுபோல, இறைவனும் தன்னிடம் அன்பு செய்பவரின் மாசுகளையெல்லாம் போக்கித் தூய்மையாக்கி அருள்புரிதலை விளக்கும்.

பால் வெண்ணீறு : எல்லாப் பொருள்களும் அழிந்து, இறுதியில் நீறு ஆகும். நீறு மற்றொன்றாக மாறி அழியாது. எனவே, பால்போன்ற வெண்ணீறு அழிவில்லாத தன்மையையும், தூய இயல்பினையும் காட்டும். இறைவன் செம்மேனியில் வெண்ணீறு அணியும் கோலம், எவர் நெஞ்சை

யும் கவர்ந்து பிணிக்கவல்ல பெற்றிமையினைத் தெற்றெனத் தெருட்டும்.

எடுத்த பொற்பாதம்: இஃது இறைவனின் இடது திருவடியாகும். எனவே, இஃது அம்மையின் பகுதிக்கு உரியது. அம்மை அருளே உருவமாகத் திகழ்பவள். இத்திருவடி, பிறவிக்கடலில் விழுந்து தத்தளக்கும் உயிர்களை அக்கடலினின்று எடுத்து மீட்டுக் காப்பாற்றும் அருள்தொழிலுக்கு உரியது.

அப்பர் அடிகளார் இத்தத்துவங்களையெல்லாம் இப்பாடலால் உணர்த்துகின்றார். இறைவனைக் காணும் பேறு கிடைப்பதாயின் என்பது, இறைவனது இத்தத்துவப் பேரியல்புகளையெல்லாம் உணரும் பேறு கிடைப்பதாயின் எனவும் பொருளாகும்.

இறைவனின் இப்பேரியல்புகளையெல்லாம்—தத்துவங்களையெல்லாம் உணர்ந்தால்தான், இறைவனைப் போற்றவும் இயலும், பேரியல்புகளைப் புகழ்ந்து பேசவும் இயலும், போற்றிப் புகழ்ந்து பணிந்து வழிபடவும் இயலும். இவற்றின் பொருட்டே அப்பர் அடிகள், இறைவனைக் காணும் பேறு மட்டுமன்று, மனிதப்பிறவியும் வேண்டுமென்றார்.

மனிதப்பிறவியின் பயன்
இறைவனைப் பணிந்து உய்தலே!

* * *

வள்ளலார் மரணத்தையொழிக்க மனிதப்பிறவி
வேண்டுமென்றார்!

அப்பர் இறைவனைக் காண மனிதப்பிறவி
வேண்டுமென்றார்!

* * *

3. நமச்சிவாய மந்திரம்

‘நமச்சிவாய—நமசிவய’ என்பது ஐந்தெழுத்தொரு மந்திரம்; நிறைமொழி; மறைமொழி. இவ்வுலக வாழ்க்கையில் ஏற்படும் துயரங்களினின்று எவ்வாறு தப்புவமோ என்று ஏங்கித் திகைக்கின்ற நேரங்களிலே, மாந்தர்க்கு உறுதுணையாக நின்று காப்பாற்றக் கூடியது இந்த ஐந்தெழுத்து மந்திரம். ஞானியர்கள் பலரும் இந்த ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு, வாழ்வுக் கடலைக் கடந்திருக்கின்றார்கள். அவ்வாறு கடந்த ஞானியருள் அருட்பிரகாச வள்ளலாரும், அப்பர் அடிகளும் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள்.

மந்திர நுண்மை

இம்மந்திரத்து ஐந்தெழுத்தும் ஐந்து வகையாக ஓதப் பெறும். ஒவ்வொன்றும் உயிரின் வளர்ச்சியின் ஒவ்வொரு நிலையைக் குறிக்கும். ஐந்தெழுத்தும் ஒன்றுக்கொன்று படிப்படியாக உயர்ந்தது. அவற்றின் படிநிலை முறை;

நமசிவய

சிவயநம

சிவய

சிவ

சி

இவற்றுள் முன்னிரண்டனுள் ஐந்தெழுத்துக்களும் அடங்கியுள்ளன; பின் முன்றனுள் ஐந்து எழுத்துக்களும்

வெளிப்படவில்லை. ஆயினும், அவை ஒவ்வொன்றிலும் ஏனைய எழுத்துக்கள் உள்ளடங்கியுள்ளன.

‘சிவய’ வில் ‘நம’ எழுத்துக்கள் உள்ளடங்கியுள்ளன. ‘சிவ’ வில் ‘யநம’ எழுத்துக்கள் உள்ளடங்கியுள்ளன. ‘சி’—இல் ‘வயநம’ எழுத்துக்கள் உள்ளடங்கியுள்ளன.

இவ்வைந்தெழுத்துக்களில் ஒவ்வொரு எழுத்தும் ஒவ்வொரு பொருளைக் குறிப்பன. அவை:

ந—மறைத்தல், ம—மலம், சி—சிவம், வ—அருள், ய—உயிர்.

ஓதும் நிலைகள்

ஐந்தெழுத்தையும் ஒதிக்கொண்டே வரும்பொழுது, அவற்றின் ஒலி வடிவங்கள் மறையும். ஆனால், அவற்றின் பொருள் மாறாமல் நிற்கும்.

‘நமசிவய’ என்று ஒதுவது முதல் நிலை. இதை ஒதுபவர் பொதுவாக முதல்நிலையில் உள்ளவராவார். எத்துணையோ பிறவிகளில் உழன்று, அறியாமை ஓரளவு தேயப்பெற்று, தெய்வ சிந்தனை வளர்ந்த பின்னரே இந்த முதல் நிலை ஐந்தெழுத்தை ஒதும் பேறு பெறுவர். இவ்வைந்தெழுத்தை ஒதுவதால் உலகநலங்கள் வாய்க்கும். மறப்பு ஆற்றலும் மலமும் செறிந்த உலகத்தைக் குறிக்கும் படியான ‘நம’வை முன்வைத்து ஒதுவதால் இந்தப் பயன் உண்டாகும்.

‘சிவய நம’ என்று ஒதுவது இரண்டாவது நிலை ஐந்தெழுத்து. சிவத்தைக் குறிக்கும்படியான ‘சி’ யை முன் வைத்து ஒதுவதால் சிவம் சித்திக்கும்; சிவத்தினிடமுள்ள பேரின்பம் கிட்டும். உலகப் பற்றற்ற பண்பட்ட உயிர்கள், இந்த ஐந்தெழுத்தை ஒதும். இவ்வாறு ஒதுவதே முறை என்று ‘உண்மை விளக்கம்’ முதலிய மெய்ந் நூல்கள் கூறும்.

முதல் நிலை ஐந்தெழுத்தாகிய 'நமசிவய' என்பதனை ஒதியவண்ணமிருந்தால், ஒலி வடிவிலே இரண்டாவது ஐந்தெழுத்தாகிய 'சிவயநம' இயல்பாகவே அமைந்து விடுவதை உணரலாம்.

இரண்டாவது நிலை ஐந்தெழுத்தாகிய, 'சிவயநம' என்பதனை ஒதிய வண்ணமிருந்தால், 'நம' என்னும் ஓசை தானாகவே ஒடுங்கி 'சிவய' என்னும் மூன்றாவது நிலை தோன்றும். இந்நிலையில், நம—உலகம் அன்று, சிவய—சிவந்தான் என்று உணரப்படும். 'நம' தானாகவே ஒடுங்கிவிடுவதால், மலமாகிய உலகம் தானாகவே உணர் விலிருந்து மறைந்துவிடும். அது மறைந்த நிலையில் உணர்வில் நிற்பது 'சிவய'—சிவந்தான்.

மூன்றாவது நிலையாகிய 'சிவய' என்பதனை ஒதிய வண்ணமிருந்தால், 'ய' என்னும் எழுத்தோசை ஒடுங்கி 'சிவ' என்னும் நான்காவது நிலை தோன்றும். இந் நிலையின் பொருள்: மலமாகிய உலகம் ஒடுங்கிவிட்ட உணர்வு உயிரின்கண் தோன்றுவதாகும். உலகம் மறைந்து விட்ட உணர்வு மிகமிக, அதனோடு நெடுங்காலம் இரண்டற ஒன்றியிருந்த உயிரும் தன்னை மறந்துவிடும் உயிர் தன்னையே மறந்த நிலையில், சிவமும் அருளுமே மேலோங்கி நிற்கும். சி—சிவம், வ—அருள்.

நான்காவது நிலையாகிய 'சிவ' என்பதனை ஒதிய வண்ணமிருந்தால், 'வ' என்னும் எழுத்தோசை ஒடுங்கி, 'சி' என்னும் ஐந்தாவது நிலை தோன்றும். இந்நிலையின் பொருள்: உயிரைச் சிவத்துடன் சேர்ப்பிக்கத் துணை புரிந்து வந்த அருளும், நாளாக நாளாக சிவத்துடன் ஒன்றிவிடும்.

'சி' என்னும் ஐந்தாவது நிலை மந்திரத்தைப் பட்டினத்தடிகள் 'நாயோட்டும் மந்திரம்' என்பார். 'சி' என்பது நாயை ஒட்டுவதற்குச் சொல்லப் பெறும் ஓசை யாதலின் இவ்வாறு கூறினார்.

‘சி’ யர்கிய இந்த ஒரெழுத்து வடிவிலுள்ள ஐந்தெழுத்
தையும் கடந்த நிலையே அம்பலவாணர் திருநடம் புரியும்
பரவெளி நிலை: அம்பலவாணர் திருவுருவமே ஐந்
தெழுத்தின் திருவுருவம் என்பார். IKUDI

அருட்பிரகாசரும் ஐந்தெழுத்தும்

அருட்பிரகாச வள்ளலார் ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை
மறவாத அருளாளராகத் திகழ்கின்றார்; இம் மந்திரத்தின்
சிறப்பினை உணர்த்துவதற் கென்றே ‘நமச்சிவாயப்
பதிகம்’ பாடியுள்ளார்; இப்பதிகத்தின் பத்துப் பாடல்
களிலும், “எந்நிலை ஏற்பட்டாலும் நான் நமச்சிவாயத்தை
மறவேன்” என்று உறுதியுடன் கூறுகின்றார்.

பத்து மாதங்கள் சுமந்து பெற்றெடுத்த தாயைப்
பிள்ளை மறக்கக் கூடாது. ஆனால் மறந்திருப்பவர்களும்
இல்லாமல் இல்லை. இது முறையற்றது. அவ்வாறே
பத்து மாதங்கள் சுமந்து பெற்ற தாய் தன் பிள்ளையை
மறப்பதுமாகும்.

உயிரை உடலும், உடலை உயிரும் மறத்தல் கூடாது;
மறந்தால் யாது பயன் விளையும்? தனி உயிருக்கோ
அல்லது தனி உடலுக்கோ மதிப்பு இல்லாமற் போய்விடும்.

கலைகள் பல கற்பதன் நோக்கம், அவற்றை மறப்பது
அன்று. அவற்றை மறந்தால் கற்றதின் பயன் யாது?

கண்ணை இமை காத்தல் வேண்டும். அதன்
பொருட்டே இமைகள் மூடித்திறக்கின்றன. இமை தன்
கடமையைச் செய்யவில்லை யென்றால் — கடமையை
மறந்திருந்தால், இமைகள் இருந்து என்ன பயன்?

இவையெல்லாம் மறக்கக் கூடாதவை. “இவை ஒரு—
கால் மறந்தாலும், பயனற்றவையாக மாறினாலும்,
நல்லோர் உள்ளத்தில் எழுந்து ஓங்கும் ‘நமச்சிவாய,
என்னும் மந்திரத்தை நான் மறவேன்” என்று வள்ளலார்
பாடுகின்றார்.

“ பெற்ற தாய்தன்னை மகன்மறந் தாலும்
 பிள்ளை யைப்பெறுந் தாய்மறந் தாலும்
 உற்ற தேகத்தை உயிர்மறந் தாலும்
 உயிரை மேவிய உடல்மறந் தாலும்
 கற்ற நெஞ்சகங் கலைமறந் தாலும்
 கண்கள் நின் றிமைப் பதுமறந் தாலும்
 நற்ற வத்தவ ருள்ளிருந் தோங்கும்
 நமச்சி வாயத்தை நான்மற வேனே ”

—(அருட்பா, 820)

சிவநெறிச் செல்வர்கள் நமச்சிவாய மந்திரத்தை மறவாத நெஞ்சினராயிருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு இருக்கும் அப்பெரியவர்கள் சில சோதனைகட்கு உட்படுதலும் உண்டு.

வாழ்க்கையில் இன்பமும் உண்டு, துன்பமும் உண்டு. இன்ப துன்பத்திடையே அமையும் வாழ்க்கையைப் புரிந்து கொண்டவர்கள் மிகச் சிலராகவே இருப்பர். இறைவனிடத்தே செலுத்தப் பெறும் அன்பு—பக்தி மாறா நிலைய தாயமைதல் வேண்டும். வறுமை வரலாம்; வறுமை நீங்கிப் பெருஞ்செல்வம் வந்தடையலாம். வறுமையின் போது இறைவனை வெறுத்து ஒதுக்குவதும், செல்வம் சேர்ந்தபோது செருக்குடையவாக்கி மறப்பதும் கூடாதன. எஞ்ஞான்றும் மாறாத அன்பினராய் இறைவனை நினைத்தல் வேண்டும்.

பெண்கள் மோகத்தை விரும்புவதும், அவர் பின் செல்வதும், அவருடன் நிற்பதும் வாழ்க்கையில் நிகழக் கூடியதே. பெண்ணாசை கொண்டு பெருமானை மறக்கலாகாது.

கூடாநட்பு வாழ்வில் கூடக்கூடும்; நல்லோர் நட்பு நாடிடக் கூடும். எத்தகைய நட்பு எத்துணை ஏற்படினும், நமச்சிவாயத்தை மறத்தல் நலமிழப்பதாகும். மனித வாழ்க்கையில் நலம் சேர்ப்பது நமச்சிவாயமே.

வறுமையையும், செல்வத்தையும் மாறி மாறி அடைந்தாலும், பெண்ணாசை பிடித்தாலும், எவரைச் சார்ந்திருந்தாலும், நன்மைகள் அனைத்தையும் அளிக்கும் நமச்சிவாயத்தை நான் மறவேன் எனப் பாடுகின்றார் வள்ளலார்.

“ வன்மை செய்திடும் வறுமை வந்தாலும்
மகிழ்வு செய்பெரு வாழ்வு வந்தாலும்
புன்மை மங்கையர் புணர்ச்சி நேர்ந்தாலும்
பொருந்தி னாலும்நின் றாலும்சென் றாலும்
தன்மை யில்லவர் சார்பிருந் தாலும்
சான்ற மேலவர் தமையடைந் தாலும்
நன்மை யென்பன யாவையு மளிக்கும்
நமச்சிவாயத்தை நான்மற வேனே ”

—(அருட்பா, 822)

நலம் பயக்கும் நமச்சிவாயத்தை மறவாத வள்ளலார், நமச்சிவாயப் பதிகம் பாடியதோடு நில்லாது, உரைநடைப் பகுதியில் ‘பஞ்சாக்கரம்’ என்னும் தலைப்பில் ஐந்தெழுத்தின் தத்துவங்களை விளக்கியுள்ளார்.

“சமய குக்கும பஞ்சாக்கரத்தின் தாத்பரியம் நான்கு, ஷே அட்சரம் 5. சிவாயநம—இதற்குத் தாத்பரியம் நான்காவன: பூர்வம், பூர்வபூர்வம், உத்தரம், உத்தரோத்தரம் ஆக 4. இதில் பூர்வத்திற்கு அர்த்தம்: சிவனை நமஸ்கரிக்கின்றேன். பூர்வ பூர்வத்திற்குத் தாத்பரியம் அனாதியில் மலமில்லாது எல்லாருடைய சிவத்திற்கு என்னுடைய கரண உள்ளங்களைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன். மற்ற இரண்டிற்கும் அர்த்தம் அனுபவத்தால் தெரியலாம். இதுபோல் மத சன்மார்க்கத்திற்கும் ஷே அட்சரமே, அதற்கும் முன்போலவே நான்கு தாத்பரியமுள்ளது. அதில் பூர்வத்திற்குத் தாத்பரியம்: சி என்பது பதி, வா என்பது சத்தி, ய என்பது ஜீவன், ந வென்பது திரோதை,

ம வென்பது மாமாயை; ஆதலால், மாமாயை திரோதை நீங்கி, ஜீவபோதமற்று, அருள் வடிவாய்ச் சிவமாவது.''

—(அருட்பா, உரைநடை, உபதேசக்: பக். 284)

இவ்வாறே பூர்வ பூர்வத்திற்கும், உத்தரத்திற்கும், உத்தரோத்தரத்திற்கும் தத்துவ விளக்கம் அளித்துள்ளார்.

அப்பரும் ஐந்தெழுத்தும்

அருட்பிரகாச வள்ளலார் பாடியருளிய நமச்சிவாயப் பதிகத்திற்கு, அப்பர் அடிகளார் அருளிச் செய்த நமச்சிவாயப் பதிகமே மூலம் எனக் கூறலாம். அப்பரின் பதிகத்தை நோக்கியே வள்ளலார் பதிகம் வகுத்திருக்கலாகும். அப்பர் அடிகள் தம் பதிகத்து ஒவ்வொரு பாடலின் ஈற்றடியிலும் 'நமச்சிவாயவே' என முடிக்கின்றார். அருட்பிரகாச வள்ளலார் தம் பதிகத்து ஒவ்வொரு பாடலின் ஈற்றடியிலும் 'நமச்சிவாயத்தை நான் மறவேனே' எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இரு பெரு சான்றோர்களும் நமச்சிவாயப் பதிகம்பாடி நலம் பெற்றோராவர்.

அப்பர் அடிகள் சமணத்தினின்று சைவம் சார்ந்ததைக் கண்டு மனம் பெறாத—கண்டு அஞ்சிய சமணர்கள், சமண வேந்தனாகிய மகேந்திரவர்மனின் துணை கொண்டு, அப்பர் அடிகளை அழித்தொழிக்க வேண்டிப் பல இன்னல்களை அவர்க்கு இழைத்தனர். அவ்வின்னல்களுள் ஒன்று : கல்லொடு அப்பரைப் பிணித்துக் கொண்டு சென்று கடலிடை தள்ளினர். அதுபோழுது அப்பரடிகள்,

“ சொற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன்.
பொற்றுணை திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழக்
கற்றுணை பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும்
நற்றுணை யாவது நமச்சி வாயவே. ”

—(தேவாரம், 4.11-1.)

என்னும் முதற் பாடலையுடைய நமச்சிவாயப் பதிகத்தைப் பாடியருளினார்; இப்பதிகத்தைப் பாடி, இறையருளால் அந்தக் கல்லையே தெப்பமாகக் கொண்டு, திருப்பாதிரிப் புலியூருக்கு அருகில் கரையேறினார். இவர் கரையேறிய இடம் இப்பொழுது 'ஏறவிட்ட குப்பம்' என்னும் பெயரால் வழங்கப் பெற்று வருகின்றது.

சமணர்கள் இழைத்த இவ்வின்னல் குறித்தும், நமச்சிவாயப் பதிகம் பாடியமை குறித்தும் சிலர் ஐயுறுவர். அவர்களது ஐயுறவிற்கு விளக்கம் அளிக்கும் வகையில், அப்பர் அடிகளே சமணர் இழைத்த இன்னலையும், தாம் அவ்வின்னலினின்று உய்ந்து கரையேறிய வகையினையும் குறிப்பிட்டு,

“ கல்லி னோடெனைப் பூட்டி யமண்கையர்
ஒல்லை நீர்புக நூக்கவென் வாக்கினால்
நெல்லு நீள்வய னீலக் குடியரன்
நல்ல நாம நவிறியுய்ந் தேனன்றே. ”

—(தேவாரம், 5-186-7.)

எனத் திருநீலக்குடி திருப்பதிகத்தில் பாடுகின்றார். இதன் கண் 'நல்ல நாமம்' என்பது நலம் பயக்கும் நமச்சிவாயத்தைக் குறிப்பது. நமச்சிவாயப் பதிகம் பாடி உய்ந்தேன் எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இவ்வாறு நமச்சிவாயப் பதிகம் பாடி நலம் பெற்ற அப்பர் அடிகளார், நமச்சிவாய மந்திரத்தின்—திருவைந் தெழுத்தின் பெருமையை,

“ நமச்சி வாயவே ஞானமும் கல்வியும்
நமச்சி வாயவே நானறி விச்சையும்
நமச்சி வாயவே நானவின்று ஏத்துமே
நமச்சி வாயவே நன்னெறி காட்டுமே. ”

—(தேவாரம், 5-214-2.)

என்னும் பாடலால் விளக்குகின்றார்.

“நமச்சிவாய மந்திரமே ஞானத்தையும் கல்வியையும் அளிக்கும். நமச்சிவாய மந்திரமே நான் அறிகின்ற பல்வேறு கலைகளுமாகும். நமச்சிவாய மந்திரத்தையே என்னுடைய நாக்கானது இடைவிடாது ஒதித் துதிக்கும். நமச்சிவாய மந்திரமே எல்லோரும் உய்யக்கூடிய நல்வழியைக் காட்டியுதவும்,” என ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தின் பெருமையைப் பேசுகின்றார்.

அப்பர் அடிகளார் உணர்ந்தும், அனுபவித்தும் உணர்த்திய ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தின் உண்மைகளையும், பெருமைகளையும் தெளிவுற உணர்ந்தே வள்ளலார் ‘நமச்சிவாயத்தை நான் மறவேனே’ எனப் பதிகம் பாடியருளினார்; நமச்சிவாய மந்திரத்தால் நலங்கள் பல பெற்றார்.

நன்னெறி காட்டும் நமச்சிவாயத்தை ஒதி உய்வோமாக!

4. இறை இன்பம்

இறை நிலையை உணர்ந்தால்தான் இறையின்ப நிலையை உணரவியலும். அருட்பிரகாச வள்ளலார் ஒரு தெய்வ வழிபாட்டுக் கோட்பாடுடையவர். இவர் சிவநெறியில் வகுத்த சன்மார்க்கக் கோட்பாட்டின்படி இறைவன் ஒருவனேயாவன். அவ்விறைவனே 'சிவம்'. இச் சிவபரம்பொருள், எல்லாச் சமயங்களுக்கும் தத்துவங்களுக்கும் உரிய ஒரே தனி முழுமுதலாகும். தனித்தனிச் சமயங்கள் தத்துவங்கள் யாவும் முயன்றும் எட்டாத மிகப் பெரும் நிலையினாகிய பேரிறைவனையே வள்ளலார் சிவமாகவும், அருட்பெருஞ்சோதியாகவுங் கண்டார்.

‘உயிர்கள் அருட்பெருஞ்சோதியாகிய இறையிடம் அருட்பெருஞ்சோதியைப் பெற்றுத் தாமும் அருட்பெருஞ்சோதியாகி விடுவதே’ வள்ளலார் வகுத்த சன்மார்க்கம்.

இறைவனை அருட்பெருஞ்சோதியாகக் கண்ட வள்ளலார், அதையே உலக இயற்கையாகவும் கொண்டார்; எச் சமயத்தவரும் போற்றும்படியான வகையில், ‘தனித் தலைமைப் பெரும்பதியாகிய பெருங்கருணைக் கடவுள் இயற்கை உண்மையர்; இயற்கை அறிவினர்: இயற்கை அன்பினர்’ என விளக்கினார்.

இயற்கையுண்மைத் தனிப் பெரும் பொருள் என இறைவனையும், இயற்கை விளக்கம் தனிப் பெரும் பதம் என சத்திய ஞான சபையினையும், இயற்கையின்பத் தனிப்

பெரும் சுகம் என இறை அனுபவத்தையும் வள்ளலார் சுட்டுவார்.

இயற்கை உண்மை நிறைவான சுத்த சிவ அனுபவ வெளியே இறைவனின் இடமாகும். இயற்கை விளக்க நிறைவான அருட்பெருஞ்சோதி வடிவமே இறைவனின் உருவமாகும். இயற்கை இன்ப நிறைவாகி ஓங்கிய சிவானந்த ஒருமைத் திருநடனமே இறைவனின் செயலாகும். இவ்வாறு அருளைச் சோதி வடிவாகக் கண்டு அஃதே உலக இயற்கையாம் என வள்ளலார் பல பாடல்களில் விளக்குகின்றார்.

“ இயற்கை உண்மையதாய் இயற்கை யின்பமுமாய்
அயர்ப்பிலாச் சிற்சபை அருட்பெருஞ்சோதி ”
—(அருட்பா, அருட்பெருஞ்சோதி, வரி, 70, 71.)

“ பணிந்துபணிந் தணிந்தணிந்து பாடுமினோ வுலகீர்
பரம்பரமே சிதம்பரமே பராபரமே வரமே
துணிந்துவந்த வேதாந்த சுத்தவனு பவமே
துரியமுடி யனுபவமே சுத்தசித்தாந் தமதாய்த்
தணிந்தநிலைப் பெருஞ்சுகமே சமரசசன் மார்க்க
சத்தியமே இயற்கைஉண்மைத் தனிப்பதியே யென்று
கணிந்துளத்தே கனிந்துநினைந் துரைத்திடி லப் பொழுதே
காணாத காட்சியெலாங் கண்டுகொள லாமே ”
—(அருட்பா, 5578)

“ இயற்கையுண்மை வடிவினரே யணைய வாரீர்
எல்லாஞ்செய் வல்லவரே யணைய வாரீர்
இயற்கைவிளக் கத்தவரே யணைய வாரீர்
எல்லார்க்கு நல்லவரே யணைய வாரீர்
இயற்கையின்ப மானவரே பணைய வாரீர்
இறைமையெலா முடையவரே யணைய வாரீர்
இயற்கைநிறை வானவரே யணைய வாரீர்
என்னுடைய நாயகரே யணைய வாரீர் ”
—(அருட்பா, 4471)

“ அண்டவகை எவ்வளவோ அவ்வளவும் அவற்றில்
 அமைந்தையிர் எவ்வளவோ அவ்வளவும் அவைகள்
 கண்டபொருள் எவ்வளவோ அவ்வளவும் அவற்றில்
 கலந்தகலப் பெவ்வளவோ அவ்வளவும் நிறைந்தே
 வின்தகும்ஓர் நாதவெளி சுத்தவெளி மோன
 வெளிஞான வெளிமுதலாம் வெளிகள்எலாம் நிரம்பிக்
 கொண்டதுவாய் விளங்குகின்ற சுத்தசிவ மயமே ”

—(அருட்பா, 4169)

இவ்வாறு இயற்கையுண்மை நிலைகள் அனைத்தும்
 இறைவன் தோற்றங்களே என்னும் கருத்தில் வள்ளலார்
 பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். இவ்வாறு பாடியருளிய
 வள்ளலார், தமக்கு வழிகாட்டிகளாக சமயகுரவர்
 நால்வரையும் கொண்டார். எனவே, இவர் தம் வழி
 காட்டிகளுள் ஒருவராகிய அப்பர் அடிகளும் இயற்கையின்
 நிலைகள் அனைத்தும் — தோற்றங்கள் அனைத்தும் —
 இறைவன் தோற்றங்களே என்னும் வகையில் பல பாடல்
 களைப் பாடியுள்ளார்.

“ இருநிலனாய்த் தீயாகி நீரு மாகி
 யியமான னாயெறியுங் காற்று மாகி
 அருநிலைய திங்களாய் ஞாயி றாகி
 யாகாச மாயட்ட மூர்த்தி யாகிப்
 பெருநலமும் குற்றமும் பெண்ணு மானும்
 பிற ருருவுந் தம்முருவுந் தாமே யாகி
 நெருநலையா யின்றாகி நாளை யாகி
 நிமிர்புன் சடையடிக ணின்ற வாறே ”

—(தேவாரம், 6-308-1)

“ மண்ணாகி விண்ணாகி மலையு மாகி
 வயிரமுமாய் மாணிக்கந் தானே யாகிக்
 கண்ணாகிக் கண்ணுக்கோர் மணியுமாகிக்
 கலையாகிக் கலைஞானந் தானே யாகிப்

பெண்ணாகிப் பெண்ணுக்கோ ராணு மாகிப்
 பிரளயத்துக் கப்பாலோ ரண்ட மாகி
 எண்ணாகி எண்ணுக்கோ ரெழுத்து மாகி
 யெழுஞ்சுடரா யெம்மடிக ணின்ற வாறே.”

— (தேவாரம், 6-308-2)

“ கல்லாகிக் களறாகிக் கானு மாகிக்
 காவிரியாய்க் காலாறாய்க் கழியு மாகிப்
 புல்லாகிப் புதலாகிப் பூடு மாகிப்
 புரமாகிப் புரமுன்றுங் கெடுத்தானாகி.”

“ காற்றாகிக் கார்முகிலாய்க் கால மூன்றாய்க்
 கனவாகி நனவாகிக் கங்கு லாகிக்
 கூற்றாகிக் கூற்றுதைத்த கொல்களிறு மாகிக்
 குரைகடலாய்க் குரைகடற்கோர் கோமானுமாய்
 நீற்றானாய் நீறேற்ற மேனி யாகி
 நீள்விசும்பாய் நீள்விசும்பி னுச்சி யாகி.”

“ தீயாகி நீராகித் திண்மை யாகித்
 திசையாகி யத்திசைக்கோர் தெய்வ மாகி.”

— (தேவாரம், 6-308-3, 4, 5)

இறைவன் இயற்கையின் உருவாயிலங்குபவன்; எங்கும்
 நீக்கமற நிறைந்தவன்; மண்ணும் விண்ணும் தானாகி
 நிறைந்தவன்; அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் எதிலும் கலந்து
 நிறைந்திருக்கும் பேரியல்பினன்.

அணுவும் அசையாது

இறைவன் குனித்த புருவத்தினன்; கொவ்வைச் செவ்
 வாயிற் குமிண் சிரிப்பினன்; பனித்த சடையினன்; இனித்த
 முடைய எடுத்த பொற்பாதத்தினன்; தானே கருத்தாவாக
 நின்று அனைவரையும் ஆட்டுவிக்கின்றான்; அடக்கு
 கின்றான்; ஓட்டுவிக்கின்றான்; உருகுவிக்கின்றான்;
 பாட்டுவிக்கின்றான்; பணிவிக்கின்றான். இறைவனின்றி
 எந்த ஓர் அணுவும் அசையாது. இறைவன் அருளின்றி

யாராலும் இச்செயல்களைச் செய்யவியலாது. இவ்வுண்மையை அப்பர் அடிகளார்,

“ ஆட்டுவித்தால் ஆரொருவர் ஆடாதாரே
அடக்குவித்தால் ஆரொருவ ரடங்காதாரே
ஓட்டுவித்தால் ஆரொருவர் ஓடாதாரே
உருகுவித்தால் ஆரொருவர் உருகாதாரே
பாட்டுவித்தால் ஆரொருவர் பாடாதாரே
பணிவித்தால் ஆரொருவர் பணியாதாரே
காட்டுவித்தால் ஆரொருவர் காணாதாரே
காண்பாரார் கண்ணுதலார் காட்டாக்காலே.”
— (தேவாரம், 6-95-3)

என்னும் பாடலால் விளக்குகின்றார்.

இறை இன்பம்

இயற்கையுண்மையாகவும், இயற்கை விளக்கமாகவும், இயற்கை நிறைவாகவும் இறைவனைக் காணுகின்ற அருட்பிரகாச வள்ளலார், இயற்கையின்பத்தையே இறையின்பமாகக் கொண்டு மகிழ்கின்றார்.

“ கோடையிலே இளைப்பாற்றிக் கொள்ளும் வகைகிடத்த
குளிர்நருவே! தருநிழலே! நிழல்கனிந்த கனியே!
ஓடையிலே ஊறுகின்ற தீஞ்சுவைத் தண்ணீரே!
உகந்ததண்ணீர் இடைமலர்ந்த சுகந்தமண மலரே!
மேடையிலே வீசுகின்ற மெல்லியபூங் காற்றே!
மென்காற்றில் விளைசுகமே! சுகத்தில்உறும் பயனே!
ஆடையிலே எனைமணந்த மணவாளா! பொதுவில்
ஆடுகின்ற அரசே! என் அலங்கல் அணிந்தருளே!”
— (அருட்பா, 4091)

இப்பாடலில் குறிக்கப்பட்டுள்ள இயற்கைப் பொருட்கள், இன்பம் சுரக்கும் இன்ப ஊற்றுக்களாகவும்,

இன்ப நிலைக்களன்களாகவும் அமைந்து விளங்குவன. குளிர்ந்த நிழல் தரும் மரம், அம்மரத்தின் நிழல், அம்மரத்தில் கனிந்த கனி, தாகம் தீர்க்கும் இனிய தண்ணீர், நறுமண மலர், மெல்லிய தென்றற்காற்று, விளையாடும் பருவத்திலே வாய்த்த ஞானம் ஆகியவை இன்பம் சுரக்கும் பொருள்களாக அமைந்துள்ளன.

இறையின்பத்திற்கு இணையான இன்பத்தை மனிதனால் இவ்வுலகத்தில் தோற்றுவிக்க இயலாது. இயற்கை இன்பம் இறைவனால் தோன்றுவது. எனவே, இயற்கை இன்பமே இறையின்பம் எனவுங்கொள்ளலாம். இப்பொருட்கள் தரும் இன்பம் போன்றது இறையின்பம்—இறையருளின்பம் எனவுங் கொள்ளலாம். வள்ளலார் இயற்கை இறைவனால் தோன்றுவதாதலால், இயற்கையின்பத்தையே இறையின்பமாகக் கொண்டார் எனலாம்.

“ அருளருவி வழிந்துவழிந் தொழுக வோங்கும்
ஆனந்தத் தனிமலையே.” — (அருட்பா, 2105)

அருள் அருவி போல் பெருக்கெடுத்து வழிந்தொழுக மாறு விளங்குகின்ற ஒப்பற்ற பேரின்ப மலையாக இறைவனைக் கூறுகின்றார்.

“ கொழுந்தேனுஞ் செழும்பாகுங் குலவுபசுப் பாலுங்
கூட்டியுண்டாற் போலினிக்குங் குணங்கொள்
முடிக்கனியே.” — (அருட்பா, 5362)

தேனும், பாகும், பசுப்பாலும் ஒன்று சேர்த்து உண்டாற் போன்று இனிக்கும் குணமுடையவர் இறைவன் எனக் கூறுகின்றார்.

“ தனித்தனிமுகக் கனிபிழிந்து வடித்தொன்றாக் கூட்டிச்
சர்க்கரையுங் கற்கண்டின் பொடியுமிகக் கலந்தே

தனித்தநறுந் தேன்பெய்து பசுப்பாலுந் தெங்கின்
தனிப்பாலுஞ் சேர்த்தொருதீம் பருப்பிடியும் விரவி
இனித்தநறு நெய்அளைந்தே இளஞ் சூட்டின் இறக்கி
எடுத்தசுவைக்கட்டியினும் இனித்திடுந் தெள்ளமுதே
அனித்தமறத் திருப்பொதுவில் விளங்கு நடத் தரசே.”
— (அருட்பா, 4106)

இளஞ்சூட்டில் இறக்கி எடுத்த சுவைக்கட்டியைவிட
மிகுதியாக இனிக்கும் தெள்ளமுதம் போன்றவன் இறைவன்
எனக் கூறுகின்றார்.

“உண்ண உண்ணத் தெவிட்டாதே தித்தித்தென் உடம்போ
டுயிருணர்வுந் கலந்துகலந் துள்ளகத்தும் புறத்தும்
தண்ணியவண் ணம்பரவப் பொங்கிநிறைந் தாங்கே
ததும்பியென்றன் மயமெல்லார் தன்மயமே யாக்கி
எண்ணியவென் எண்ணமெலாம் எய்தவொளி வழங்கி
இலங்குகின்ற பேரருளாம் இன்னமுதத் திரளே:”
— (அருட்பா, 4102)

உண்ண உண்ணத் தெவிட்டாத இனிய அமுதத்
திரளாக இறைவன் திகழ்வதாகப் பாடுகின்றார். இவ்வாறு
வள்ளலார் பல பாடல்களில் இறைவனின் இனிமைத்
தன்மையை வியந்து புகழ்ந்து பாடியுள்ளார்.

வள்ளலார்க்கு வழிகாட்டிய அப்பர் அடிகளாரும்
இயற்கை இன்பத்தினைக் கொண்டே இறையின்பத்தை
விளக்குகின்றார்; இயற்கை இன்பம் போன்றது இறை
யின்பம் என்னும் கருத்தினை உணர்த்துகின்றார்.

“மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்
வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும்

முக வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
ஈசன் எந்தை இணையடி நீழலே.”

— (தேவாரம், 5-90-1)

இறைவனது இணையடி நீழலை அப்பர் அடிகளார் சமணர் இழைத்த இன்னலாகிய நீற்றறையில் காண்கின்றார். இணையடி நிழல் இன்பத்தினைக் கண்டும், கேட்டும், உண்டும், உற்றும், உயிர்த்தும் இவ்வினிய பாடலைப் பாடுகின்றார்.

குற்றமற்ற வீணையிசையும், மாலையில் தோன்றும் மதியின் நிலவும், வீசும் தென்றல் இனிமையும், இளவேனில் மாண்பும், வண்டொலிக்கும் தாமரைப் பொய்கையும் போன்றது இணையடி நீழல் இன்பம் எனக் கூறுகின்றார்.

“ கனியினும் கட்டி பட்ட கரும்பினும்
பனிமலர்க் குழற் பாவை நல்லாரினும்
தனிமுடி கவித்து ஆளும் அரசினும்
இனியன் தன்னடைந் தார்க்கு இடை மருதனே.”

— (தேவாரம், 5-128-10)

திருவிடைமருதூரில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவன் தன்னை அடைந்த அன்பர்களுக்கு, கனிவகைகளைக் காட்டிலும், கருப்பங் கட்டியைக் காட்டிலும் குளிர்ந்த மலர் சூடிய கூந்தலையுடையவராய்ப் பாவை போன்று அழகியராய் உள்ள இளநலம் மிக்க பெண்களைக் காட்டிலும், தனி ஆணை செலுத்தும் திறனுடையராய் முடிசூடி ஆளுகின்ற அரசாட்சியைக் காட்டிலும் மிகப் பெரிய இன்பத்தை வழங்கியருள்வார் என அப்பர் அடிகள் விரிவாகக் கூறுகின்றார்; இவ்வாறு கூறுவதன்மூலம், இறைவனே எல்லா இன்பங்களுக்கும் மேலான அழியாத,

சிறந்த பேரின்பத்தை அருளவல்லவர் என்பதனை உணர் த்துகின்றார்.

அருட்பிரகாச வள்ளலார் முக்கனிச்சாறு, சர்க்கரை, கற்கண்டுத் தூள், நறுந்தேன், பசுப்பால், தெங்கின்பால், பருப்பிடி, நறுநெய் ஆகியவற்றைக் கலந்து இளஞ்சூட்டில் இறக்கி எடுத்த சுவைக் கட்டியைக் காட்டிலும் இறைவன் இன்பம் உடையவர் எனக் கூறினார். அப்பர் அடிகள் கருப்பங் கட்டியை விட இறைவன் இன்பம் உடையவர் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். 'க ரு ப் ப ங் க ட் டி' யை விட வள்ளலார் குறித்த 'சுவைக்கட்டி' மிகுந்த இனிமையுடைய உயர்ந்த கட்டியாகும்.

வள்ளலார், அப்பர் இருவரும் ஒரே முறையில் இறை வனது இனிமை விளக்குகின்றனராயினும், வள்ளலா ரிடத்தில் இனிமையை விளக்கும் வகையில் விரிவையும், வளர்ச்சியையும் காண்கின்றோம்.

இறைவன் திருவடி இன்பம் பெரும் பேரின்பம்!

5. திருவடிப்பேறு

திருவருட் பிரகாச வள்ளலாரும், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும் இறைவன் திருவடிப் பேற்றினைப் பெற்ற பேரருளாளர்கள். இரு வருமே தாங்கள் திருவடிப் பேற்றுக்கு ஆளாயின திறத்தினைத் தத்தம் திருப்பாடல்களில் குறிப்பிட்டுப் பாடுகின்றனர்.

திருவடிப்பேறு என்பது திருவருட்பேறு ஆகும். மெய்ஞ்ஞானத்திற்குத் திருவடி ஞானம் என்னும் திருப்பெயரும் உண்டு. திருவடி ஞானமே திருவருள் ஞானமாம். திருவருளைக் கூட்டுவிக்கும் ஞானம், திருவருள் ஞானம்—திருவடிப் பேற்றினைக் கூட்டுவிக்கும் ஞானம், திருவடி ஞானமாம். இறைவன் திருவருள் திருமேனியர்—அருள் மயமாக இருந்து விளங்குபவர். எனவேதான், வள்ளலார் இறைவனை 'அருட்பெருங்கடல்' (5306) என்றும், 'அருட்சோதித் தெய்வம்' (3904) என்றும், 'அருட்பெருஞ்சோதியமுதம்' (3872) என்றும், 'அருளே பழுத்த சிவதரு' (4057) என்றும், 'அருளே வடிவாம் அரசே' (3598) என்றும் இனிமை மிகப் பாடியருளினார். எனவே, அருளே வடிவாயமைந்த இறைவனின் இணையடி அருள் மயமானது என்பது இனிதின் விளங்கும். எனவே, திருவடிப்பேறு என்பது திருவருட் பேறாகும்.

இறைவன் அருளுருவாய் விளங்குவதனாலேயே, அப் பெருமானின் திருநயன நோக்கினை 'அருள்நோக்கு' எனவும், சிறுநகைப்பினை 'அருட்சிரிப்பு' எனவும், திரு

நடனத்தை 'அருட்டிருநடம்' எனவும் சான்றோர்கள் கூறுவர்.

வள்ளலார் அருள் நயத்தல்

திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் என்னும் திருப்பெயரே; அவர் இறைவன் திருவருளில் திளைத்தவர் என்பதனைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

வள்ளலார் இறையருளை விழைந்தும், வேண்டியும் பல பாடல்கள் பாடியுள்ளார்; அப்பாடல்களில் தமது நிலைகளைப் பலவாறு வெளிப்படுத்தி வேண்டுகின்றார்.

இறையருளை வேண்டி வள்ளலார் தம் இருவிழிகளும் நீர் துளும்பக் கூவிக் கூவி அயர்கின்றார்; அழுகின்றார்; பலகால் நான் வேண்டியும் உன் திருச்செவிக்குள் பட வில்லையோ என வினவுகின்றார்; தாம் உழுது களைத்த மாடுபோல் தனித்து வருந்துவதாக இறைவனிடம் முறையிடுகின்றார்.

அவ்வாறு முறையிடுகின்ற வள்ளலார், 'கருணை கூர்ந்து என்னுடைய கலக்கம் முழுவதையும் தவிர்த்து, எனக்கு இப்பொழுது அருள் புரியவில்லையென்றால் அடியேன் மிகவும் தளர்வேன்; நான் தளர்வடைவது நினது அருளுக்கு அழகோ?' என வினவுகின்றார்.

அவ்வாறு வினவுகின்ற வள்ளலார், 'கருணைப் பெருங்கடலே! நாயினும் கடையேனாகிய என்னுடைய கலக்கமெலாம் தவிர்த்து உனது நல்லருளை வழங்கினால், உனது இயல்பிற்கு யாது கெடுதல் வரும்? உன்னை நன்றாக அறிந்தவர்கள், நீ தாயினும் பெரிதும் தயவுடையவன் என்றும், குற்றம் புரிந்தவனையும் தன் பிள்ளையாகக் கருதிக்கொள்பவன் என்றும் கூறுவார்கள். அத்தகைய நீ என் கலக்கம் தவிர்த்து அருள் புரியக் கூடாதோ? பெரியோர்க்கு அருள் புரிதல் சிறப்பு எனக் கூறுகின்ற தெய்வமறை, சிறியோர்க்கு அருள் புரிதல்

சிறப்புக்களிலெல்லாம் பெருஞ்சிறப்பு எனக் கூறுகின்றதே: அந்தத் தெய்வ மறையைப் புகன்றவனும் நீயே என்றால், புண்ணியவனே! சிறியேனுக்கு இரங்கி அருள் புரிய வேண்டாமோ?’ என்றெல்லாம் வினவி, தமக்கு அருள் புரியுமாறு வேண்டுகின்றார்.

“ திகைப்பார் திகைக்க நான்சிறிதும்
திகையேன் எனநின் திருவடிக்கே
வகைப்பா மாலை சூட்டுகின்றேன்
மற்றொன் றறியேன் சிறியேற்குத்
தகைப்பா ரிடைஇத் தருணத்தே
தாராய் எனிலோ பிறரெல்லாம்
நகைப்பார் நகைக்க உடம்பினைவைத்
திருத்தல் அழகோ நாயகனே. ”

—(அருட்பா, 3594)

“ அருளே வடிவாம் அரசேநீ
அருளா விடில்இவ் வடியேனுக்
கிருளே தொலைய அருளளிப்பார் எவரே? ”

—(அருட்பா, 3598)

இவ்வாறெல்லாம் வள்ளலார் அருள்வேண்டி முறையிடுகின்றார்.

வள்ளலார் திருவடிப்பேறு

அருட்பிரகாச வள்ளலார் இறைவனிடம் ‘இந்த நேரம் திருவருள் புரிவதற்கேற்ற நல்ல நேரம். இந் நல்ல நேரத்தில்—இத்தருணத்தில் எனக்கு ஒப்பற்ற அருட்பெருஞ்சோதியைத் தந்தருள்க. இஃது ஒரு வகை. இதனைச் செய்யவில்லையெனில் மற்றொரு வகை, என்னுடைய உடல் உயிரை ஒழித்துவிடுக. இவை யிரண்டும் எனக்குச் சம்மதமே; மகிழ்வளிப்பவையே. இதனை நினது திருவடி சாட்சியாகக் கூறுகின்றேன். என்னுடைய உள்ளத்தை உன் உள்ளம் அறிந்ததுதானே’ (5365) எனக்கூறி வேண்டுகின்றார்.

இவ்வாறு வேண்டுகின்ற வள்ளலார் மேலும் தொடர்ந்து, 'வருமுன் வந்ததாகக் கொள்ளுதல் எனக்கு வழக்கம். ஆகையால், வள்ளலே! நீ உவந்து அருட்சோதியைத் தருமுன், தந்ததாகவே எண்ணியிருக்கின்றேன்; என் தந்தையாகிய நீ தருவது உறுதி என்பதால் இவ்வாறு எண்ணியிருக்கின்றேன். நான் குருவின் முன் பொய்புகல மாட்டேன். உனது திருமுன் விண்ணப்பம் செய்கின்றேன்; எனக்கு அருள் செய்க! உனது திருவருட் புகழ் வாழ்க' (5366) என வாழ்த்தி வேண்டுகின்றார்.

அந்நிலையில், இறைவன் வள்ளலார்க்குத் திருவருள் புரிவதற்குரிய தருணம் வந்தணைந்தது. இறைவன் வள்ளலாரை 'மகனே வருக' என அழைத்துத் திருவடிப் பேற்றை நல்கியருளினார்—திருவருள் புரிந்தார். திருவடிப் பேறு பெற்ற வள்ளலார், தாம் பெற்ற அருட்பேற்றினை வியந்தும், மகிழ்ந்தும் பாடுகின்றார்.

“ தென்பால் முகங்கொண்ட தேவேசெந்

தேனில் சிறந்தபசு

வின்பால் கலந்தளி முக்கனிச்

சாரும் எடுத்தளவி

அன்பால் மகிழ்ந்து மகனே

வருகென் றழைத்தருளி

என்பால் அளித்தனை யேஅரு

ளாரமு தென்றொன்றையே.” —(அருட்பா, 5416)

“ கருணையாம் பெருங்கடல் அமுதளித்தனை எனக்கே
தருண வாரிச மலர்ப்பதம் தந்தனை.”

—(அருட்பா, 5418)

“ தூங்கிய என் தன்னை எழுப்பி அருள் தூயபொருள்
வாங்குகளன் றென்பால் வலிபக் கொடுத்தமுதும்
பாங்குறநின் றூட்டினையே எந்தாய்.”

—(அருட்பா, 5407)

“ உலகமெலாம் போற்ற ஒளிவடிவனாகி
இலக அருள் செய்தான் இசைந்தே.” —(அருட்பா, 5391)

“ தனித்துணையாய் என்றன்னைத் தாங்கிக்கொண்
டென்றன்
மனித்த உடம்பழியா வாறே கனித்துணையாம்
இன்னமுதம் தந்தெனக்கே எல்லாமும் வல்ல சித்தி
தன்னையுந்தந் துட்கலந்தான்றான்”

—(அருட்பா, 5392)

இவ்வாறு திருவடிப்பேறு — திருவருட்பேறு பெற்ற
வள்ளலார், பேருவகை கொண்ட நிலையில் தமக்கு அருள்
புரிந்த இறைவனுக்கு என்ன கைம்மாறு செய்வதென்று
அறியாது, இறைவன் அருளைப் போற்றுகின்றார்.

“ சிற்சபைக் கண்ணும் பொற்சபைக் கண்ணும்
திருநடம் புரியும் திருநடராஜ
எனக்கருள் புரிந்த நிஷக்கடி யேன்கைம்
மாறு அறிந்திலன் போற்றினின் அருளே!”

—(அருட்பா, 5388)

வள்ளலார் அருளனுபவம்

திருவருள் பெற்ற வள்ளலார், ‘அருட்பெருஞ்சோதி
அரசே! நான் முன் நாளில் சோர்ந்திருந்தேன். அப்போது,
நீ சோர்வுற வேண்டாம் என்று கூறி, என் முன்னர்
தோன்றி அருள் புரிந்தாய். அந்த நாள் தொடங்கி நான்
மகிழ்ந்திருக்கின்றேன். கவலை, இடர், பயம் எல்லாம்
என்னைவிட்டு ஒழிந்திட அருள்புரிந்தாய். நான்
இப்பெரும்பேறு இங்கு எய்துதற்குரிய மெய்த்தவத்தை
நான் எந்த நாள் புரிந்தேன்?’ என வியந்து வினவு
கின்றார். (அருட்பா, 5419)

இவ்வாறு வியந்து கூறுகின்ற வள்ளலார், தாம் பெற்ற
திருவருளின் இன்பத்தை அனுபவித்து,

“ பனிப்பறுத் தெல்லாம் வல்லசித் தாக்கிப்
 பரம்பரம் தருகின்ற தென்றோர்
 தனிப்பழம் எனக்கே தந்தைதான் தந்தான்
 தமிழனேன் உண்டனன் அதன்தன்
 இனிப்பைநான் என்னென் றியம்புவேன் அந்தோ!
 என்னுயிர் இனித்ததென் கரணம்
 சனிப்பற இனித்த தத்துவம் எல்லாம்
 தனித்தனி இனித்தன தழைத்தே.”

—(அருட்பா, 5431)

எனப் பாடுகின்றார்; தாம் திருவருட்செல்வமாகிய மெய்ச்
 செல்வம் பெற்றதை,

“ என் உளத்தே விளங்குகின்ற என் இறையே நினது
 செம்பதத்தே மலர்விளங்கக் கண்டுகொண்டேன் எனது
 சிறுமை எலாம் தீர்ந்தேமெய்ச் செல்வமடைந்தேனே.”

—(அருட்பா, 5436)

எனப் பாடியுணர்த்துகின்றார்.

“ ஆடுகின்ற சேவடிக்கே ஆளானேன்
 மானாத ஆக்கை பெற்றேன்
 கூடுகின்ற சன்மார்க்க சங்கத்தே
 நடுவிருந்து குலாவு கின்றேன்
 பாடுகின்றேன் எந்தைபிரான் பதப்புகழை
 அன்பினொடும் பாடிப் பாடி
 நீடுகின்றேன் இன்பக் கூத்தாடுகின்றேன்
 எண்ணம்எலாம் நிரம்பினே ”

— (அருட்பா, 5445)

“ தூக்கமும் துயரும் அச்சமும் இடரும்
 தொலைந்தன தொலைந்தன எனைவிட்
 டேக்கமும் வினையும் மாயையும் இருளும்
 இரிந்தன ஒழிந்தன முழுதும்

ஆக்கமும் அருளும் அறிஎம்மெய் யன்பும்
அழிவுறா உடம்பும் மெய்யின்ப
ஊக்கமும் எனையே உற்றன உலகீர்
உண்மை இவ்வாசகம் உணர்மின். ”

— (அருட்பா, 5455)

வள்ளலார் தாம் திருவருள் பெற்றதால், அதன் விளைவாகத் தம்மிடத்தே உண்டான நிலைகளை—மாற்றங்களை— அனுபவங்களை— அருளனுபவங்களை— இவ்விருபாடல்களிலும் விரித்துக் கூறுகின்றார்; தம்முடைய அருளனுபவங்களை உலகினருக்கும் எடுத்துரைக்கின்றார்; இவையெல்லாம் ‘உண்மை’ என்று உறுதியும்—கூறுகின்றார்.

அப்பர் அருள்நயத்தல்

சிவம் பெருக்கிய சீலருள் வள்ளலார்க்கு வழிகாட்டிகளாக நின்று விளங்கிய சமயகுரவர்களுள், அப்பர் அடிகளார் இறைவனின் திருவடிப்பேற்றினை—திருவருட்பேற்றினை—விரும்பி வேண்டிப் பாடியுள்ளார். இவர் பாடியதை மூலமாகக் கொண்டே வள்ளலார் அருள் வேண்டி விரிவாகப் பல பாடல்களைப் பாடியருளினார் எனலாம். அப்பர் பாடலின் விரிவாக்கமாகவே வள்ளலார் பாடல்கள் அமைந்து விளங்குகின்றன.

அப்பர் அடிகள் இறைவனிடம், ‘நான் கருவிலே கிடந்த திலிருந்து உன் திருவடியையே நினைக்கும் கருத்துடைய வனாக இருக்கின்றேன்’ உருவாக வளர்ந்ததிலிருந்து உனது திருப்பெயரை ஒதுகின்றேன்; உனது அருளால் சிவாயநம என்று திருநீறு அணிந்து வருகின்றேன். இத்தகைய எனக்குத் திருவருட் பேற்றினைத் தருவாயாக’ எனக்கூறி வேண்டுகின்றார்.

“ கருவாய்க் கிடந்துன் கழலே
நினையும் கருத்துடையேன்
உருவாய்த் தெரிந்துன்தன் நாமம்
பயின்றேன் உனதருளால்

திருவாய் பொலியச் 'சிவாய
நம' என்று நீறு அணிந்தேன்
தருவாய் சிவகதி நீபா
திரிப்புலி யூர் அரனே ."

— (தேவாரம், 4—95—6.)

இதன்கண்குறிக்கப்பட்டுள்ள 'சிவகதி' என்பது
இறைவன் திருவடி நீழலுக்குரிய திருப்பெயராகும்.
திருவடிப்பயனே—திருவருட் பயனே— சிவகதி என்பது.
சிவகதிக்கு முத்தி நிலை என்னும் திருப்பெயரும் உண்டு.

“ வெம்மை நமன்தமர் மிக்கு
விரவி விழுப்பதன் முன்
இம்மை உன் தாள் என் தன் நெஞ்சத்து
எழுதிவை ஈங்கு இகழில்
அம்மை! அடியேற்கு அருளுதி
என்பது இங்கு ஆர் அறிவார்?
செம்மை தருசத்தி முற்றத்து
உறையும் சிவக்கொழுந்தே. ”

— (தேவாரம், 4—97—6)

‘கொடிய கூற்றுவனின் உறவினர் வந்து என்னை இழுப்
பதற்கு முன்னே உனது திருவடியை எனது நெஞ்சத்தில்
எழுதி வைக்கவேண்டுகின்றேன். இங்கே நீ எனக்கு அருள்
புரியாது இகழ்ந்து ஒதுக்கி விடுவாயானால், அடியேனுக்கு
நீ அருள் புரிவாய் என்பதனை இங்கு யார் அறிவார்?’ என
அப்பர் அடிகள் வினவிவேண்டுகின்றார்.

அப்பர் வினவி வேண்டும் முறையின் கருத்து வளர்ச்
சியினை—விரிவினை—வள்ளலார் பாடல்களில் சிறப்பாகக்
காண்கின்றோம்.

அப்பர் திருவடிப்பேறு

இறைவனிடம் திருவடிப்பேற்றினை வேண்டிப் பாடிய
திருநாவுக்கரசர், திருவையாற்றுப் பதியில் இறைவனின்

திருக்கயிலாயத் திருக்காட்சியைக் கண்டுகளித்தார்; இறுதியில் திருப்புகலூர் என்னும் திருத்தலத்தையடைந்து, உழவாரத் திருப்பணிபுரிந்து உறைந்து, திருவருட்பேறு வேண்டிப் பணிந்து நின்றார்; அந்நிலையில் இறைவன் திருவடிப்பேற்றினை எய்தினார். இதனை,

“ எண்ணுகே னென்சொல்லி யெண்ணு கேனோ
வெம்பெருமான் நிருவடியே யெண்ணி னல்லால்
கண்ணிலேன் மற்றோர் களைக ணில்லேன்
கழலடியே கைதொழுது காணி னல்லால்
ஒண்ணுள்ளே யொன்பது வாசல் வைத்தா
யொக்க வடைக்கும்போ துணர மாட்டேன்
புண்ணியா வுன்னடிக்கே போது கின்றேன்
பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணியனே.”

—(தேவாரம், 6-313-1)

திருப்புகலூர்த் திருப்பதிகத்துப் பத்துப்பாடல்களிலும், ‘உன்னடிக்கே போதுகின்றேன்’ எனக் குறிப்பிட்டு, தாம் திருவடிப்பேறு பெற்றதனை அப்பர் அடிகள் உணர்த்து கின்றார்.

அப்பர் அருளுபவம்

இறைவன் திருவடிப்பேறு பெற்ற அப்பர் அடிகள், தாம் பெற்ற அருளின்பத்தையும், திருவருள் பெற்றதால் தமக்கு உண்டான நிலைகளையும் சில பாடல்களில் விளக்கிக் கூறுகின்றார்:

“ மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்
வீசு தென்றலும் வீங்குஇள வேனிலும்
மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
ஈசன் எந்தை இணையடி நீழலே.”

—(தேவாரம், 5-90-1)

இறைவன் திருவடி இன்பம்—திருவருளின்பம், குற்ற மற்ற வீணையின் இசையின்பம் போன்றது; மாலைக்

காலத்து மதிபோன்று உள்ளதற்கு உடம்புக்கும் இனிமையைத் தருகின்றது; - மெல்லென்று வீசுகின்ற தென்றல் காற்றைப்போல உயிருக்கும் உடம்புக்கும் சுகம் தருகின்றது; இளவேனிற் காலத்தைப்போன்று மனத்திற்கு மகிழ்ச்சியளிக்கின்றது; மலர்களிலே மொய்க்கின்ற வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்கின்ற பொய்கையைக் காண்பது போன்ற ஆனந்தம் அளிக்கின்றது என்று திருவருளின்பத்தை அனுபவித்துச் சிறப்பித்துப்பாடுகின்றார்; திருவருளால் தாம் பெற்ற நிலைகளைக் கூறுங்கால்,

“நாம் ஆர்க்கும் குடி அல்லோம்! நமனை அஞ்சோம்!

நரகத்தில் இடர்ப்படோம்! நடலையில்லோம்!

ஏமாப்போம்! பிணி அறியோம்! பணிவோம் அல்லோம்!

இன்பமே எந்நாளும்; துன்பம் இல்லை.”

—(தேவாரம், 6-312-1)

அப்பர் அடிகளார் தாம் பெற்ற திருவருட் பேற்றினால், தாம் பெற்ற நலன்களை உலகினர் உணருமாறு பாடி உணர்த்துகின்றார்.

வள்ளலார் விரிவாக்கம்

அப்பர் அடிகளாரின் அருளுபவப் பாடலாகிய “மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்” எனத் தொடங்கும் பாடல், பலரும் அறிந்த புகழ்பெற்ற பாடலாகும். அப்பர் அடிகளின் அருளுபவப் பிழிவாக அமைந்து விளங்குவது இப்பாடல். இப்பாடலில் ஆழ்ந்து ஞான உணர்வு பெற்ற வள்ளலார், அப்பர்தம் பாடலின் விளக்கமாக—விரிவாகத் தம் பாடல்களை வகுத்தார்—பாடினார்.

“தண்ணமுத மதிசுளிர்ந்த கிரணம் வீசத்

தடம்பொழிந்து மணம்வீசத் தென்றல் வீச

எண்ணமுதப் பளிக்குநிலா முற்றத் தேஇன்

இசைவீசத் தண்பனிநீர் எடுத்து வீசப்

‘பெண்ணமுதம் அனையவர்விண் ணமுதம் ஊட்டப்
பெறுகின்ற சுகமனைத்தும் பிற்பட் டோடக்
கண்ணமுதத் துடம்புயிர்மற் றனைத்தும் இன்பங்
கலந்துகொளத் தருங்கருணைக் கடவுள் தேவே.”

—(அருட்பா, 2108)

“ இளவேனில் மாலையாய்க் குளிர்சோலை யாய்மலர்
இலஞ்சிபூம் பொய்கை அருகாய்
ஏற்றசந் திரகாந்த மேடையாய் அதன்மேல்
இலங்குமர மிய அணையுமாய்த்
தளவேயும் மல்லிகைப் பந்தராய்ப் பால்போல்
தழைத்திடு நிலாக்காலமாய்த்
தனிஇளந் தென்றலாய் நிறைநரம் புளவீணை
தன்னிசைப் பாடல்இடமாய்
களவேக லந்தகற் புடையமட வரல்புடை
கலந்தநய வார்த்தை உடனாய்க்
கனிகொள இருந்தவர்கள் கண்டசுக நின்னடிக்
கழல்நிழற் சுகநிக ருமே.”

—(அருட்பா, 2429)

அப்பர் அடிகள் வீணை, மாலைமதி, தென்றல்,
இளவேனில், பொய்கை ஆகியவற்றைக் கொண்டு
திருவருளின்பத்தை விளக்கிப் பாடினார். வள்ளலாரும்
அவற்றைக் கொண்டே கருத்துக்களை விரித்து, திரு
வருளின்ப நலத்தைச் சிறப்பித்து அப்பாடல்களைப்
பாடுகின்றார். வள்ளலாரின் இப்பாடல்கள், அப்பர்
பாடலின் விளக்கப் பாடல்களாக அமைந்து விளங்கக்
காண்கின்றோம்.

இறையருள் பெற்றால் இன்புற்று வாழலாம்!

6. பொய்யுடலை மெய்யாக்கல்

மன்னா உலகத்தே மன்னுதல் குறித்து மாந்தர் சிந்திப்பதே இல்லை. 'நிலையாமை' என்னும் ஒன்று உள்ளதே, இதனை ஒழித்தல் வேண்டுமே என்று மனிதன் எட்டுணையும் எண்ணுவதேயில்லை. உலகம் நிலையாதது. உலகப் பொருட்கள் நிலையாதன. உடம்பு நிலையாதது. உடம்பின் இளமை நிலையாதது. உடம்பை வருத்தி ஈட்டும் பொருட்செல்வம் நிலையாதது. நிலையாதனவாய் இவற்றையெல்லாம் மனிதன் நிலையானவையாகக் கருதி வாழ்கின்றான். இவ்வாறு கருதி வாழ்வதனாலேயே மனிதன் இறந்திறந்து பிறந்துழலுகின்றான். வள்ளுவ ஞானியார்,

“ நிலையாத வற்றை நிலையென் றுணரும்
புல்லறி வாண்மை கடை.” —(குறள் 331)

என்று எளிமையும் இனிமையும் மிகக் கூறி உணர்த்துகின்றார். வள்ளுவ ஞானியர் மட்டுமன்றி வையகத்தே தோன்றிய ஞானியர் பலரும் இதனை எடுத்துக் கூறி வலியுறுத்திச் சென்றுள்ளனர்.

நிலையாதனவான இவற்றுள் தலைமை பெற்று விளங்குவது 'யாக்கை நிலையாமை'—உடம்பு நிலையாமை. மனிதன் முயன்று நிலையா உடம்பை நிலைபெறச் செய்து விட்டால்—அழியும் உடம்பை அழியாதிருக்கச் செய்து விட்டால், ஏனைய நிலையாதனவற்றிற்கான ஞானம் பிறந்துவிடும்.

பொய்யுடல்

நிலையா உடம்பையே அருட்பிரகாச வள்ளலார் 'பொய்யுடல்' என்றும், 'அழியும் உடம்பு' என்றும் தம்பாடல்களில் குறிப்பிடுகின்றார்; உடம்பின் நிலையாமையைப் பல பாடல்களிலே சுட்டியுரைக்கின்றார்.

“ பொய்கட்டிக் கொண்டுநீர் வாழ்கின்றீர் இங்கே
புலைகட்டிக் கொண்டஇப் பொய்யுடல் வீழ்ந்தால்
செய்கட்டி வாழ்கின்ற செருக்கற்று நரகில்
சிறுபுழு ஆகித் திகைத்திடல் அறியீர்.”

— (அருட்பா, 5564)

உண்மை என்பது உள்ளதைக் குறிப்பது. பொய் என்பது இல்லதைக் குறிப்பது. அழியாதது—உள்ளது. அழிவது—இல்லது. உடல் அழியும் தன்மையுடையதாதல் பற்றிப் 'பொய்யுடல்' என்றார். இந்தப் பொய்யுடல் புலை கட்டியால் அமைந்தது. இவ்வாறு அமைந்த இப்பொய்யுடல் கொண்டு வாழும் வாழ்க்கை, பொய் வாழ்க்கையாகும்—நிலையில்லாத வாழ்க்கையாகும். இதனையே மாந்தர் பொய் கட்டிக்கொண்டு வாழ்வதாகக் கூறுகின்றார். இப் பொய் வாழ்க்கையின் விளைவாக, நரகில் சிறுபுழுவாகித் திகைப்பர் எனக் கூறுகின்றார். 'பொய்யுடல் வீழ்ந்தால்' நரகில் திகைப்பர் என்பதன் வாயிலாக, உடம்பின் நிலையாமையை உணர்த்துகின்றார்; இப்பொய்யுடல் வீழும் என்பதனைக் குறிப்பால் உணர்த்துகின்றார்.

யாக்கை நிலையாமையை உணர்த்துவதற்கென்றே வள்ளலார், 'சமாதி வற்புறுத்தல்' என்னும் பதிகம் வகுத்துப் பத்துப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்; அப்பாடல்களில்,

“ சோற்றாசை யொடுகாமச் சேற்றாசைப்
படுவாரைத் துணிந்து கொல்லக்
கூற்றாசைப் படும்.”

— (அருட்பா, 5606)

“ பெண்டாளத் திரிகின்ற பேய்மனத்தீர்
நும்முயிரைப் பிடிக்க நாணச்
சண்டாளக் கூற்றுவரில் என்புகல்வீர்.”

— (அருட்பா, 5607)

“ பிறந்தவரை நீராட்டிப் பெருகவளர்த்
திடுகின்றீர் பேய ரேநீர்
இறந்தவரைச் சுடுகின்றீர் எவ்வணஞ்சம்
மதித்தீரோ.”

— (அருட்பா, 5608)

“ அணங்கெழுபேர் ஓசையொடும் பறையோசை
பொங்கக்கோ ரணிகொண் டந்தோ
பிணங்கழுவி எடுத்துப்போய்ச் சுடுகின்றீர்
இனிச்சாகும் பிணங்க ளேநீர்
கணங்கழுகுண் டாலும் ஒரு பயனுண்டே
என்னபயன் கண்டீர் சுட்டே

எணங்கெழுசாம் பலைக்கண்டீர் அதுபுன்செய்

எருவுக்கும் இயலா தன்றே.” — (அருட்பா, 5609)

“ வாய்தடிக்கச் சொல்கின்றேன் வார்த்தை கேட்டும்
பிணம் புதைக்கச் சம்மதியீர் பணம்புதைக்கச்
சம்மதிக்கும் பேயரே.”

— (அருட்பா, 5610)

வள்ளலார் இவ்வாறெல்லாம் பாடி உடம்பின் நிலை
பாமையினை உணர்த்துகின்றார்; உயிர் நீங்கிய உடலை—
பிணத்தைச் சுட்டு எரிக்காது, புதைக்க வேண்டும்
என்பதனையும் வற்புறுத்துகின்றார். உடம்பின் நிலை
பாமையினை விரிவாகக் கூறுகின்ற வள்ளலார்,

“ ஐவகைய பூதவுடம் பழிந்திடில்என் புரிவீர்
அழியுடம்பை அழியாமை ஆக்கும்வகை அறியீர்
உய்வகை என் தனித்தந்தை வருகின்ற தருணம்
உற்றதிவண் உற்றிடுவீர் பெற்றிடுவீர் உவப்பே.”

— (அருட்பா, 5570)

எனப் பாடி, அழியும் உடம்பை அழியாது ஆக்கிக்கொள்ளும்
வகையினைக் கொள்வதற்கு வாருங்கள் என அழைக்
கின்றார்.

அப்பர் அடிகளார் இப்பொய்யுடலை—மனித உடம்பை ‘ஒழுகும் மாடம்’ என்றும், ‘கூடு’ என்றும் குறிப்பிட்டு, அதன் நிலையாமையினை விளக்குகின்றார் :

“ ஒழுகும் மாடத்துள் ஒன்பது வாய்தலும்
கழுகுஅ ரிப்பதன் முன்னம் கழலடி
தொழுது கைகளால் தூமலர் தூவிநின்று
அழும்அ வர்க்கன்பன் ஆனைக்கா அண்ணலே. ”

—(தேவாரம், 5—145—7)

இதன்கண் ‘ஒழுகும் மாடம்’ என்பது ஒட்டை வீடாகிய உடம்பு எனப் பொருள்படும்; ‘ஒன்பது வாய்தல்’ என்பது உடம்புள் இருக்கும் ஒன்பது வழிகள் எனப் பொருள்படும். இவ்வொன்பது வழிகளையும் கழுசுகள் கொத்துவது, உடம்பு கீழே விழுந்ததன் பின்னரே நிகழ்வது. உடம்புக்கு இத்தகைய நிலை ஏற்படும் என்பதனை அப்பர் அடிகள் உணர்த்துகின்றார்.

அப்பர் அடிகள் “கூட்டைவிட்டு உயிர் போவதன் முன்னமே” (தேவாரம், 5-198-2) எனவும், “இன்றுளார் நாளை இல்லை” (தேவாரம், 5-198-9) எனவுங் குறிப்பிட்டு, பொய்யுடல் பற்றி—உடம்பின் நிலையாமை பற்றிப்—பேசுகின்றார்.

மெய்யாக்கல்

திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் தம்முடைய பொய்யுடலைத் தாம் மெய்யுடலாக்கிக் கொண்ட திறத்தினைப் பல பாடல்களில் குறிப்பிடுகின்றார் :

“ கூற்றாலே பிணியாலே கொலைக் கருவி யாலே
கோளாலே பிற இயற்றும் கொடுஞ்செயல்க ளாலே
வேற்றாலே எஞ்ஞான்றும் அழியாதே விளங்கும்
மெய்அளிக்க வேண்டும் என்றேன் விரைந்தளித்தான்
எனக்கே.

ஏற்றாலே இழிவெனநீர் நினையாதீர் உலகீர்
எந்தைஅருட் பெருஞ்சோதி இறைவனைச் சார்வீரே.”

—(அருட்பா, 5450);

‘மெய்’ என்றாலே உடல் எனப் பொருள்படும். அழியா மெய்—மெய்யுடல். வள்ளலார், தமக்கு இறைவன் மெய்யுடல் அளித்ததைக் கூறி, இறைவனைச் சார்ந்து மெய்யுடல் பெறுமாறு உலகினரை அழைக்கின்றார்.

இவ்வாறு இறைவனை வேண்டி அழியாத உடல் பெற்ற வள்ளலார், அந்நிலையில் தம் நிலையைப் பல பாடல்களில் குறிப்பிடுகின்றார் :

“ ஆதியும் நடுவும் அந்தமும் இல்லா
அருட்பெருஞ் சோதிஎன் உளத்தே
நீதியில் கலந்து நிறைந்தது நானும்
நித்தியன் ஆபிளேன். ” —(அருட்பா, 5453)

“ மரணம்எனும் சாலக் கொடியை ஒடித்தெனக்குட்
சார்ந்து விளங்கும் தவக்கொடியே. ”
—(அருட்பா, 5460)

“ மரணக் களைப் பற்றேன் களித்தேன்
பிறவிக் கடல் கடந்தேன். ” —(அருட்பா, 5481)

“ போக்கொழிந்தும் வரவொழிந்தும் பூரணமாய் அதுவும்
போனபொழுது உள்ளபடி புகலுவதெப் படியோ. ”
—(அருட்பா, 5475)
(போக்கு வரவு—இறப்பு, பிறப்பு)

“ அழியா வரம்பெற்றேன் மணிமன் றேத்தும்
வாழ்வடைந் தேன். ” —(அருட்பா, 5484)

“ பெற்றேன் என்றும் இறவாமை. ” —(அருட்பா, 5486)

“ கூகா என அடுத்தோர் கூடி அழாதவண்ணம்
சாகா வரம்எனக்கே தந்திட்டான். ”
—(அருட்பா, 5510)

இவ்வாறு தாம் இறவா வரம் உயர்ந்த மாண்பினை, தமது பொய்யுடலை மெய்யுடலாக்கிக் கொண்ட வ. நா—5

திறத்தினைக் குறிப்பிட்டுப் பாடுகின்ற வள்ளலார், இப்பெரு நிலையைப் பெறுவதற்கு உலகினரையும் அழைக்கின்றார்;

“ கூற்றுவருங் கால்அதனுக் கெதுபுரிவீர் ஐயோ
கூற்றுவதைத் தசேவடியைப் போற்றவிரும் பீரே. ”

—(அருட்பா, 5568)

எனக்கூறி வருந்துகின்றார்;

“ வார்ந்தகடல் உலகறிய மரணம் உண்டே அந்தோ
மரணம் என்றால் சடம்எனும்ஓர் திரணமும்சம் மதியர
சார்ந்திடும்அம் மரணத்தைத் தடுத்திடலாம் கண்மீர். ”

—(அருட்பா, 5596)

“ மரணமிலாப் பெருவாழ்வில்
வாழ்ந்திடலாம் கண்மீர். ”

—(அருட்பா, 5576)

என உலகினருக்கு அறிவுறுத்துகின்றார்;

“ சினமுடைய கூற்றுவரும் செய்திஅறி யீரோ
செத்தநும தினத்தாரைச் சிறி தும்நினை யீரோ
தினகரன்போல் சாகாத தேகமுடையவரே
திருவுடையார் என அறிந்தே சேர்ந்திடுமின் ஈண்டே. ”

—(அருட்பா, 5573)

“ வையகத்தீர் வானகத்தீர் மற்றகத்தீர் நுமது
வாழ்க்கைஎலாம் வாழ்க்கைஎன மதித்துமயங் காதிர்
மையகத்தே உறுமரண வாதனையைத் தவிர்த்த
வாழ்க்கையதே வாழ்க்கைஎன மதித்ததனைப் பெறவே
மெய்அகத்தே விரும்பிஇங்கே வந்திடுமின் எனது
மெய்ப்பொருளாம் தனித்தந்தை இத்தருணந்தனிலே
செய்அகத்தே வளர்ஞான சித்திபுரந் தனிலே
சித்தாடல் புரிகின்றார் திண்ணம்இது தானே. ”

—(அருட்பா, 5574)

“ மரணபயம் தவிராதே வாழ்வதில்என் பயனோ
மயங்காதிர் உயங்காதிர் வந்திடுமின் ஈண்டே ”

—(அருட்பா, 5575)

எனக்கூறி அழைக்கின்றார்.

“வையகத்தீர்! உங்களுடைய வாழ்க்கையே வாழ்க்கை என எண்ணி மயங்காதீர்கள்; உங்கள் வாழ்க்கையின் இடையே சினமுடைய கூற்றுவன் வருவான்; செத்தொழிந்த உமது இனத்தவரை நினைத்துப் பாருங்கள்; இடையே வரும் மரண வாதனையைத் தவிர்த்த வாழ்க்கையே வாழ்க்கை என எண்ணுங்கள்; சூரியன்போன்ற ஒளியுடைய சாகாதஉடல் உடையவரே திருவுடையவராவர் என்பதனை அறியுங்கள்; மரணவாதனை தவிர்த்த வாழ்வினைப் பெறுவதற்கு இங்கு வந்து சேர்ந்திடுங்கள்; மெய்ப்பொருளாம் தனித் தந்தையைத் தரிசனம் செய்திடுங்கள்’ மரண பயத்தை ஒழிக்காமல் வாழ்வதில் என்ன பயன்? எனவே, மயங்காதீர்கள்; இங்கு வந்து சேர்ந்திடுங்கள்.”

இவ்வாறு கூறி வள்ளலார் உலகினரை அழைக்கின்றார்.

வள்ளலார்க்கு வழிகாட்டியாக விளங்கிய அப்பர் அடிகள், தம் பொய்யுடலை மெய்யுடலாக்கிக் கொண்ட மாண்பினராவர். எனவேதான், சமணர் இவரை நீற்றறையுள் இட்டபோதும், பொன்னொளி வீசும் மேனியராக விளங்கினார்.

இறைவன் திருவடிப்பேறு பெற்ற அப்பர் அடிகளார், திருவருள் திறத்தால் இறவா நிலை பெற்றிருந்த காரணத்தினாலேயே—பொய்யுடலை மெய்யுடலாக்கியிருந்த காரணத்தினாலேயே—கூற்று முதலிய எதற்கும் அஞ்சாத பேரியல்பினராக விளங்கினார்;

“நாம் ஆர்க்கும் குடி அல்லோம்! நமனை அஞ்சோம்!
நரகத்தில் இடர்ப்படோம்! நடலையில்லோம்!
ஏமாப்போம்! பிணி அறியோம்! பணிவோம் அல்லோம்!
இன்பமே எந்நாளும்; துன்பம் இல்லை
தாம் ஆர்க்கும் குடி அல்லாத் தன்மையான் சங்கரன்,
நற்சங்க வெண்குழை ஓர்காதி

கோமாற்கே நாம் என்றும் மீளா ஆளாய்க்

கொய்மலர்ச் சேவடி யிணையே குறுகினோமே. ''

—(தேவாரம், 6-312-1)

எனப் பாடினார்.

“தாம் எவருக்கும் அடிமையாகாத இயல்பை உடைய வரும், தம்மை அடைந்தவர்களுக்கு நன்மை செய்பவரும், நல்ல வெள்ளைச் சங்கினால் அமைந்த குழையை ஒரு காதில் அணிந்த பெருந்தலைவரும் ஆகிய சிவபெருமானுக்கே எக்காலத்திலும் மீளாத அடிமையாகி, அவருடைய மலர் போன்ற இரண்டு திருவடிகளை நாம் அடைந்து விட்டதால், நாம் யாருக்கும் அடிமை அல்ல; எமனுக்கும் அஞ்சமாட்டோம்; நரகத்தில் துன்பப்படமாட்டோம்: பிணியோ, பிறருக்குப் பணிதலோ இல்லோம்; இன்பத்திலேயே எந்நாளும் திளைப்போம்; துன்பம் என்பதே நமக்கு எப்போதும் இல்லை” என்று உறுதியுடன் மொழிகின்றார் அப்பர் அடிகள்.

கூற்றுவனுக்கும் அஞ்சாத பெரு வாழ்வினை—மெய் வாழ்வினைப்—பெற்ற அப்பர் அடிகள், ‘பாற்கடலிலே தோன்றிய நஞ்சினை உண்டும் ஒரு குறையும் இல்லாதவராகிய ஒப்பற்ற இறைவனுக்கு—ஆள்பட்ட உத்தமர்க்கு—எக்காலத்திலும் எவராலும் எவ்விதத் துன்பத்தையும் செய்து விடமுடியாது. வானம் கிடுகிடுவென்று ஆடினால் என்ன? பூமி முழுவதும் தடதடவென்று ஆடி அசைந்தால் தான் என்ன? பெரிய மலைகள் அசைந்து இடம் பெயர்ந்தால் என்ன? குளிர்ந்த நீர் நிறைந்த கடல் வற்றி வறண்டு, அதில் உள்ள மீன்களெல்லாம் காய்ந்து போனால் என்ன? மிகுந்த ஒளியுள்ள சூரியன் எரிந்து விழுந்தால் என்ன? அவ்வுத்தமர்கள் எதற்கும் அஞ்சமாட்டார்கள்’ எனவுங் கூறுகின்றார்.

“வானம் துளங்கில்என் மண்கம்பம்

ஆகில்என் மால்வரையும்

தானம் துளங்கித் தலைதடு
 மாறில்என் தண்கடலும்
 மீனம் படில்என் விரிசுடர்
 வீழில்என் வேலைநஞ்சுண்டு
 ஊனம்ஒன்று இல்லா ஒருவனுக்கு
 ஆட்பட்ட உத்தமர்க்கே. '' —(தேவாரம், 4-113-8)

இவ்வாறு பொய்யுடலை மெய்யுடலாக்கிக் கொண்ட உத்தமர்களின் நிலைகளைப் பொதுமை நிலையில் கூறும் வகையால், தமது நிலைகளை விளக்கியுரைத்த அப்பர் அடிகள், இறைவனை வணங்கித் திருவருள் பெற்று விட்டால், உயிரைக் கவரும் கடுங்காலன் நெருங்க மாட்டான்; இறப்பினைத் தவிர்த்துவிடலாம்; இறப்பினைத் தவிர்த்ததால் மீண்டும் தோன்றும் பிறப்பையும் அறுத்துவிடலாம் என்று உலகிற்கு எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

“ வெஞ்சினக் கடுங்காலன் விரைகிலான்
 அஞ்ச இறப்பும் பிறப்பும் அறுக்கலாம்
 மஞ்சன் மாமயில் ஆடுதுறை உறை
 அஞ்சொலான் உமைபங்கன் அருளிலே. ''
 —(தேவாரம், 5-153-4)

புண்ணியன் இணையடி போற்றி
 பொய்யுடலை மெய்யாக்கி இன்புறுக!

7. அறம் கூறும் மாண்பு

மக்கள் வாழ்க்கைக்கு உறுதியளிப்பனவாக உயர்ந்தோரால் உணர்த்தப்பெற்றவை நான்கு. அவை அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பன. இவற்றை உறுதிப்பொருட்கள் என்றும், நாற்பொருள் என்றும் கூறுவர். இவற்றுள் முன்னவை மூன்றும் இவ்வுலகத்தும், நான்காவதான வீடு என்பது அவ்வுலகத்தும் அமைவனவாகும். எனவே, மக்களின் இவ்வுலக வாழ்க்கைக்கு உறுதியளிப்பவை அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்றுமாகும். இவற்றை மும்முதற் பொருட்கள் எனக் கூறுவர்.

அறத்தின் இயல்பு

மும்முதற் பொருட்களுள் முன்னதாகிய அறம் என்பது, ஏனைய பொருளும் இன்பமும் போல இவ்வுலக வாழ்க்கைக்கு மட்டும் பயன்படுமளவில் நில்லாது, இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மும்மை நலங்களையும் ஒருங்கே தருவதாகும். எனவேதான், விழுமிய அறநூல் வகுத்த வள்ளுவஞானியார் 'அறன் வலியுறுத்தல்' என்னும் அதிகாரத்தில், பொருள், இன்பம் என்னும் அவ்விரண்டினையும் விட அறம் வலிமையுடையது என்பதனை நன்கு வலியுறுத்தினார்.

“ சிறப்புடை மரபிற் பொருளும் இன்பமும்

அறத்து வழிப்படுந் தோற்றம் போல்” —(புறம், 31)

இப்புறநானூற்று வரிகள், அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்றனுள், அறமே வலிமையுடையது எனவும்,

ஏனைய பொருளும் இன்பமும் அறத்தின் துணை கொண்டே நிகழ்தல் வேண்டும் எனவும் அறிவுறுத்துகின்றன.

சிறப்பாகிய வீடுபேற்றினையும், துறக்கம் முதலிய செல்வங்களையும் ஒருங்கே தரவல்லது அறம். அறத்தைப் போன்று மனித உயிர்க்கு ஆக்கம் தருவது பிறிதொன்றில்லை. அறத்தை விட மனித உயிர்க்கு ஆக்கம் தருவதும் வேறொன்றில்லை. இத்தகைய அறத்தினை மயக்கத்தால் மறத்தவின் மிக்க கேடில்லை. எனவே, அறமாகிய நல்வினையைத் தத்தமக்கு இயன்ற வகையால் இடைவிடாது நிகழ்த்தல் வேண்டும் என வற்புறுத்திய வள்ளுவ ஞானியார், அறமாவது யாது என்பதனை,

“மனத்துக்கண் மாசில னாதல் அனைத்தறன்

ஆகுல நீர பிற.”

—(திருக்குறள், 34)

என்பதால் இனிது விளக்கியுள்ளார்.

அறஞ்செய்பவன் தன் மனத்திலே எத்தகைய குற்றமும் இல்லாதவனாகுக. அந்த அளவே அறமாவது. அஃதொழிந்த சொல்லும், வேடமும் அறமெனப்படா, வெற்று ஆரவாரத் தன்மைமையிலே என்பது மேற்பாடலின் தெளிவான கருத்து.

மனத்தின்கண் குற்றமுடையவனாகிய நிலையில் அம்மனத்தின் வழிப்பட்ட மொழியினாலும் மெய்யினாலும் நிகழ்வன குற்றந்தீர்ந்த நற்பயன்களை அளிப்பனவல்ல என்பதனை ‘ஆகுல நீர பிற’ என்னும் தொடரால் வள்ளுவனார் உணர்த்துகின்றார்.

‘மனத்தின்கண் மாசு நீங்குதலே அறம்’ என அறத்திற்கு இலக்கணம் வகுத்த வள்ளுவஞானியார், அம் மனத்தின்கண் உள்ள மாசு இன்னது என்பதனை,

“அழுக்கா றவாவெகுளி யின்னாச்சொல் நான்கும்

இழுக்கா இயன்ற தறம்.”

—(திருக்குறள், 35)

என்னும் பாடலால் உணர்த்துகின்றார்.

அழுக்காறு என்பது, பிறரது நல்வாழ்வு கண்டு மனம் பொறாத உள்ளத்தினராதல்.

அவா என்பது, பொருட்கள்மீது செல்லுகின்ற பற்றுள்ளம்.

வெகுளி என்பது, பொறாமை அவா என்பவை காரணமாகப் பிறர்மீது செல்லும் கோபம்.

இவை மூன்றும் மனத்தின்கண் நிகழும் குற்றங்களாம்.

இன்னாச்சொல் என்பது, வெகுளி காரணமாகத் தோன்றும் கடுஞ்சொல்.

இவ்வாறு மனத்தினும் மொழியினும் தோன்றும் குற்றங்கள் நான்கினையும் கடிந்து, இடையறாது நிகழ்வதுவே அறமாம். இதனை 'நான்கும் இழுக்கா இயன்றது அறம்' என்பதால் வள்ளுவனார் விளக்குகின்றார். எனவே, இக்குற்றங்களுடன் கலந்து நிகழும் எதுவும் அறமாகாது என்பது அறியப்படும்.

வள்ளுவனாரின் அறம் பற்றிய இவ்விளக்கம் பொது விளக்கமாகும். ஒருவர் தமது உள்ளத்திற் குற்றமற்ற நிலையில் செய்வன. அறமெனக் கொள்ளத் தக்கன என்பது பொதுவாக ஒப்புக் கொள்ளத் தக்கதாயினும், சிலர் தமது அறியாமை காரணமாக, 'யான், எனது,' என்னும் செருக்குடன், 'தாம் செய்வதே அறமாம்' என்று தவறாக எண்ணுதற்கு இடந்தரலாகாது என்று எண்ணிய வள்ளுவனார், மக்கள் உள்ளத்தே மாசு நீங்கிய நிலையில் தோன்றும் அறவுணர்வுக்கெல்லாம் நிலைக்களமாக எல்லாம் வல்ல இறைவன் உண்மையை, கடவுள் வாழ்த்து என்னும் முதல் அதிகாரத்தில் தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

உலகில் நிகழும் எல்லா அறங்களுக்கும் நிலைக்களமாகத் திகழ்வோன் பேரருளாளனாகிய இறைவன் ஒருவனே என்னும் உண்மையினை அறிவுறுத்தும் வகையில்

அமைந்து விளங்குவது 'அறவாழியந்தணன்' என்னும் தொடர். 'அறக்கடலாகிய அருளாளன்' என்பது இத்தொடரின் பொருள்.

அறங்கள் அனைத்திற்கும் அருளே பற்றுக்கோடு. ஆகையால், அறமும் அருளுமாகிய இரண்டின் திருவுருவாக இறைவன் திகழ்கின்றான் என்பர். இக்கருத்தினடியாகவே வள்ளுவனார் அறவாழியன் எனக்கூறாது, 'அறவாழியந்தணன்' எனக்கூறினார். கடலனைய அறமும், தண்ணளியாகிய பேரருளும் இறைவனொருவனிடத்தேயன்றி, ஏனைய மன்னுயிர்களிடத்தே முழுவதும் நிலைபெறுதல் இயலாது என்பதனைக் குறிப்பால் அறிவுறுத்தும் வகையில் 'அறவாழியந்தணன்' என ஒருமையில் கூறியதன் நுட்பம் எண்ணி இன்புறத் தக்கது.

அறங்கள் அனைத்திற்கும் இறைவனே நிலைக்களமாவான் என்பதனை 'அறவாழியந்தணன்' என்பதால் குறித்துக்காட்டிய வள்ளுவ ஞானியார், இறைவன் திருவருளை எதிர் கொண்டுபோற்றி, யான் எனது என்னும் செருக்கொழித்து, பற்றறுத்து நின்ற பெரியோர்களை 'இருமை வகை தெரிந்து ஈண்டு அறம் பூண்டார்' எனவும், எவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுகிய அப்பெருமக்களை 'அந்தணர் என்போர் அறவோர்' என்றும் பன்மையில் கூறிய பாங்கு சிந்தித்து மகிழ்த்தக்கது.

நல்லறங்கட்கெல்லாம் நிலைக்களமாக உள்ளவன் இறைவன் ஒருவனே என்றும், அவனது திருவருள் நெறியே அறநெறி என்றும், அத்திருவருள் நெறியாகிய மெய்யான அருள் நெறியில் நிலை பெற்று ஒழுகுபவர்களே அறவோர் என்றும் வள்ளுவ ஞானியார் தெளிவுபடுத்துகின்றமையால், அறத்திற்குப் பற்றுக்கோடாய் விளங்கும் இறைவனது திருவருள் வழி நின்று, மாசற்ற தூய நன்னெஞ்சினரால் செய்யப் பெறுவதே சிறப்புடைய நல்லறமாகும் என்பதனை வள்ளுவர் வழியில் உய்த்துணரலாகும்.

இவ்வாறு தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனார் விரித்துணர்த்தும் அறக்கோட்பாட்டின் வகையால் அமைவதே நல்லறமாகும்; இறைவன் திருவருளைத் துணையாகக் கொண்டு செய்யப்பெறுவதே நல்லறமாகும் என்பது சிவநெறிச் செல்வர்களின் கொள்கையாகும்.

அருட்பிரகாசரின் அருளறப் பேச்சு

வள்ளுவ ஞானியார் வகுத்துரைத்த அறவோருள் அருட்பிரகாச வள்ளலாரும் ஒருவராக விளங்குகின்றார். எவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுநுந்திறத்தால் செம்மை பெற்று விளங்கும் அறவோர் அருட்பிரகாச வள்ளலார்.

அறங்களுக்கெல்லாம் நிலைக்களமாக உள்ள இறைவனை வள்ளுவ ஞானியார், ‘அறவாழியந்தணர், என்றார். அருட்பிரகாச வள்ளலாரோ அவ்விறைவனை ‘அருட்பெருஞ்சோதி’ என்றும், ‘அருட்பெருஞ்சிவம்’ என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். அறத்திற்கு அடிப்படையாக அமைவது அருள். வள்ளுவர் அறத்தினைக் கொண்டு இறைவனைக் குறித்தார். வள்ளலார் அருளினைக் கொண்டு இறைவனைக் குறித்தார். அருளால் நிகழ்வது அறமாதலால், மூலமாகிய அருளினைக் கொண்டு அருட்பெருஞ்சிவம் என்றார்.

அறத்தின் அடிப்படையாக உள்ள அருள், அன்பின் பயனாக விளைவது. இதன் காரணமாகவே வள்ளுவனார், ‘‘அருளென்னும் அன்பின் குழவி’’ என்றார். அன்பினடியாக அருள் பிறக்க, அருளினடியாக அறம் நிகழ்கின்றது. எனவே, அறத்தின் வித்து அன்பு. அன்பு இல்லையேல் அருள்புரியும் எண்ணம் தோன்றாது. அருள்புரியும் எண்ணம் தோன்றவில்லையென்றால் அறம் நிகழாது.

அறம் பெருக, அருள் சிறக்க, அன்பு மலர்ந்து நிறைதல் வேண்டும். மனிதரிடத்தே இந்த அன்பினடியாகவே இரக்கம், கருணை என்னும் பண்பு பிறந்து சிறக்கின்றது.

அன்பு தோன்றி, இரக்கப் பண்பு மலர்ந்து, அருளுணர்வோடு அறம் புரிதல் வேண்டும். இதுவே அறத்தின் பிறப்பியல். இம்முறையிலேயே அருட் பிரகாச வள்ளலார் அருள் பற்றியும், அறம் பற்றியும்—அருளறம் பற்றியும் பேசுகின்றார்.

வள்ளலார் கூறும் அருளற நெறியில், மன்னுயிரிடத்தே அன்பு செய்தல், இரக்கம் கொள்ளுதல், அருளுணர்வோடு துயர் தவிர் த்தல், மன்னுயிரோம்பல் என்னும் படி நிலைகள் உண்டு.

வள்ளலார் வற்புறுத்தும் அறங்களுள் கொல்லாமையும், பசி நீக்கலும் குறிப்பிடத்தக்க முதன்மைச் சிறப்புடையன. இவர் வற்புறுத்தும் அறங்களுள் ஆன்ம நேய ஒருமையும் ஓர் உன்னத அறமாக அமைந்து விளங்குகின்றது.

ஆன்மநேய ஒருமையறத்தை உலகிற்கு வழங்கிய பெருமை வள்ளலார்க்கே உண்டு. இந்த அறத்தினடியாகவே ஏனைய அறங்களெல்லாம் நிகழ்கின்றன. ஆன்ம நேய ஒருமையுணர்வினை, அன்பின் முகடு எனக் கூறலாகும். வள்ளலார் இவ்வறங்களையெல்லாம் இறைவன் தமக்கு உணர்த்தியதாகப் பாடுகின்றார்.

“எங்கே கருணை இயற்கையின் உள்ளன
அங்கே விளங்கிய அருட்பெருஞ் சிவமே
ஆரே என்னினும் இரங்குகின் றோர்க்குச்
சீரே அளிக்கும் சிதம்பர சிவமே

கொல்லா நெறியே குருவருள் நெறியெனப்
பல்கால் எனக்குப் பகர்ந்த மெய்ச்சிவமே
உயிரெல்லாம் பொதுவின் உளம்பட நோக்குக
செயிரெலாம் விடுக எனச் செப்பிய சிவமே.”

—(அருட்பா, அருட்பெருஞ்சோதி அக, 961-964, 967-970)

இறைவன் கூறியதாக வள்ளலார் இவ்வாறு கூறுகின்றார். எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பது இறைவனின் பேரியல்பு. இதுவே இறைவனின் இலக்கணம் எனில், அவன் எல்லா உயிர்களிடத்திலும் இருப்பதில் ஐயமின்று. எல்லா உயிர்களிடத்திலும் இறைவன் மறைந்திருக்கின்றான். ஒருவனது உள்ளத்தில் இரக்கம் தோன்றும் போது, அந்த இரக்கத்திலே இறைவனை உணரமுடியும். ஒருவன் இரக்கத்தால் அருளுணர்வு—உதவும் உணர்வு கொண்டு மற்றொருவனுடைய துன்பத்தை நீக்குதல் அறம். அவ்வாறு துன்பத்தை நீக்கி மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கினால், அவ்விருவரின் உணர்ச்சியிலும் ஓர் ஒருமைப்பாடு தோன்றும். அதுவே ஆன்மநேய ஒருமை—ஆன்மநேய ஒருமையறம். இந்த ஒருமைப்பாட்டில் இறைவனை உணரமுடியும். ஒருவன்தன் உயிரில் மறைந்து நிற்கும் இறைவனை உணர்வதுதான் ஆன்மிகம். எனவே, ஆன்மிகத்திற்கு வழிகோலுவது ஆன்மநேய ஒருமையறம். ஆன்மநேய ஒருமைக்கு வழி வகுப்பது இரக்கம்.

‘சீவகாருணியத்தால் தான் சிவகாருணியத்தைப் பெறமுடியும்’ என்பது வள்ளலார் வாக்கு. சீவகாருணியம் என்பது மாந்தர் காட்டும் கருணை. சிவனுடைய காருணியம் என்பது இறைவனது அருள். இவை இரண்டும் அளவில்தான் வேறுபட்டவை; தன்மையால் ஒருமையுற்றவை.

இறைவனிடத்தில் அன்பு தோன்றி வளர்வதே ஆன்மிகம். இந்த அன்பு வளரவளர இறைவனது அருளைப் பெறலாம். அந்த அருளால் மனிதனுக்கு உணர்வும், அறிவும், ஆற்றலும் பெருகும். மனிதன் அவற்றால் மன்னுயிர்கட்குப் பெருந்தொண்டு புரியலாம். இதுவே அருள் நெறித் தொண்டு—அறநெறிப்பணி.

மனிதன் அவ்வாறு தொண்டு புரிவதால் மேலும் இறையருளைப் பெறுவான். இவ்வாறு இரக்கம் தழுவிய

மனிதத் தொண்டால்—மன்னுயிர் பேணும் அறப்பணியால் ஆன்மிகமும், ஆன்மிகத்தால் ஒருமையுணர்வும் வளரும் என்னும் பேருண்மையை, வள்ளலார் தம் அனுபவத்தால் கண்டறிந்து, உலக மக்களுக்கு உரைத்தருளினார்; இறைவனை நோக்கி, ‘அப்பா, நான் வேண்டுதல் கேட்டு அருள் புரிதல் வேண்டும்’ என வேண்டினார்; அருள் நெறிப்பட்ட அறப்பணிகளாக,

‘ஆருயிர்க்கு எல்லாம் நான் அன்பு செயல் வேண்டும்’

‘உள்நாடி உயிர்களுறும் துயர் தவிர்த்தல் வேண்டும்’

‘எனையடைந்தார் சுகம் வாய்ந்திடல் வேண்டும்’

‘எவ்வுயிரும் இன்பம் அடைதல் வேண்டும்’

‘எச்சார்பும் ஆகி உயிர்க்கு இதம் புரிதல் வேண்டும்’ என்றெல்லாம் கூறினார்; (வேண்டுதல்: 1-10) அருளறச் சிந்தையில் வளம் பெற்றவராகி,

“ கருணையே வடிவாய்ப் பிறர்களுக் கடுத்த
கடுத்துயர் அச்சம் ஆதிகளைத்
தருணம்நின் அருளால் தவிர்த்து அவர்க்கு இன்பம்
தரவும் வன்புலை கொலைஇரண்டும்
ஒருவிய நெறியில் உலகெலாம் நடக்க
உஞற்றவும் அம்பலந் தனிலே
மருவிய புகழை வழுத்தவும் நின்னை
வாழ்த்தவும் எனக்கு இச்சைகாண் எந்தாய்,”

—(அருட்பா, 3407)

“ மண்ணுல கதிலே உயிர்கள்தாம் வருந்தும்
வருத்தத்தை ஒரு சிறிது எனினும்
கண்ணுறப் பார்த்தும் செவியுறக் கேட்டும்
கணமும் நான்சகித்திட மாட்டேன்
எண்ணுறும் எனக்கே நின் அருள் வலத்தால்
இசைத்தபோது இசைத்தபோது எல்லாம்

நண்ணும் அவ்வருத்தம் தவிர்க்கும் நல்வரம்தான்
நல்குதல் எனக்கு இச்சை எந்தாய்.”

—(அருட்பா, 3408)

என இறைவனிடம் முறையிட்டுத் தம் விருப்பத்தை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

உலக உயிர்கள் நன்மை பெறும் பொருட்டு, அவற்றிற்குத் தொண்டு புரியவும், உதவி செய்யவும் வள்ளலார் உள்ளம் வேட்கை மீதுரப் பெற்று விளங்கக் காண்கின்றோம்.

வள்ளலாரின் ஆன்மநேய ஒருமைப்பாடு—ஆன்மநேய ஒருமையறம் — என்பது, இதுகாறும் உலகப் பெரியார்கள் சீவகாருணியம் பற்றிக் கொண்ட கருத்துக்கள் எல்லா வற்றையும்விட உயர்ந்த கருத்தைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. எவ்வாறெனில், இரக்கம், உதவி, ஈகை இவற்றி லெல்லாம் இரக்கம் கொள்பவன், இரக்கங் கொள்ளத் தக்கவன், உதவுபவன், உதவி பெறுபவன், கொடுப்பவன், வாங்குபவன் என்னும் வேறுபாடுண்டு. இந்த வேறுபாடு இருத்தல் கூடாது. இத் த கை ய வேறுபாடிருத்தல் அறத்துக்கு முரணானது. ஆழமான நேயத்தால், அன்பால், நட்பால் இவ்வேற்றுமையுணர்ச்சி நீங்குதல் வேண்டும். இரக்கங் கொள்பவனும், இரக்கத்திற்குரியவனும் உணர்ச்சி யால்—நேயத்தால் வேறுபாடற்ற ஒருமை கொள்ள வேண்டும். இதுவே ஆன்மநேய ஒருமையறம்—ஆன்மநேய ஒருமைப்பாடு. இந்த ஒருமையறம் எல்லா உயிர்கள் வகை யிலும் எந்த உள்ளத்தில் விளங்குகின்றதோ, அந்த உள்ளந் தான் கடவுள் வாழும் இடம் என்பது வள்ளலார் துணிபு.

இவ்வாறு ஒருமையறக் கொள்கை கொண்ட வள்ளலாரால், சமுதாய வாழ்க்கையிலே மக்களிடையே ஒரு மையறத் தைக் காணமுடியவில்லை. சமுதாய மக்களிடையே உயர்வு—தாழ்வு, ஆண்டான்—அடிமை,

பணக்காரன்—வறியவன், பிறப்பிலே உயர்வு—தாழ்வு ஆகியவையெல்லாம் காணப்பட்டன.

இவை நீங்குவதற்கு ஒவ்வொருவரும் தன்னையும், தன் செய்கையையும், தன் செய்கையின் பலனையும், தான் அடையும் நன்மையையும் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

பணம் படைத்தவன் முதலில் தன்னைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம். தனக்குப் பணம் எவ்வாறு வந்தது என்பது பற்றியும், அதில் தன் உழைப்பின் பங்கு எவ்வளவு, மற்றவர்களின் உழைப்பு எவ்வளவு, மற்றவர்களின் உதவி—உழைப்பு இல்லாவிட்டால் இப் பெருஞ்செல்வம் வந்திருக்குமா, மற்றவர்களுடைய உழைப்பின் பெரும்பகுதியைத் தான் கவர்ந்து கொண்ட தனாலேயே—மற்றவர்களுடைய உழைப்பின் பலனைக் கவர்ந்து கொண்டதனாலேயே இப்பெருஞ்செல்வம் வந்து சேர்ந்தது; தான் செல்வந்தனாக வாழ முடிந்தது என்றெல்லாம் சிந்தித்து உண்மையை உணர்தல் வேண்டும்.

நடுநிலையோடு, நல்ல இரக்க சிந்தையோடு சிந்தித்து உண்மையை உணர்ந்தால், மற்றவர்களின் உழைப்பே தன்னிடமுள்ள பெருஞ்செல்வம் என்னும் உண்மையை உணர்ந்தால், மற்ற உழைப்பாளரை—உழைப்பாளராகிய வறியவரை நிந்திக்க மாட்டான்; கொடுமைக்குள்ளாக்க மாட்டான்; அவர்கள் மீது அன்பு காட்டி, அவர்களையும் தழுவி வாழ்வான்.

அவ்வாறே வறியவனாக—உழைப்பாளனாக உள்ள ஒருவனும் தன்னைப் பற்றிச் சிந்தித்து அறிதல் வேண்டும்; தன்னுடைய உழைப்பு, உழைப்பின் பலன், பலனில் தான் அடையும் பங்கு, தன் உழைப்பின் பலனில் மற்றவர் கொள்ளும் பங்கு ஆகியவை பற்றிச் சிந்தித்தறிதல் வேண்டும்.

இவ்வாறு இரு திறத்தாரும் சிந்தித்து உணரும் உணர்ச்சியின் பயனாக, இருவரும் சமாதானம் செய்து

கொள்வர். இருவருக்கிடையேயும் ஒரு மை நிலவும். எல்லோரும் எல்லாச் செல்வமும் பெற்று இன்புறுவர். இவ்வாறு வாழ்வதே அறவாழ்க்கை.

பிறப்பினால் உயர்வு—தாழ்வு, ஆண்—பெண் அடிமையிலேயே தொடங்குகின்றது. ஆண் தன்னை உயர்வாகக் கருதுகின்றான்; பெண்ணைப் பேதையாக்கி இழிவு செய்கின்றான். இந்த உயர்வு தாழ்வு மறைந்தால், மற்றைய உயர்வு தாழ்வுகள் அறவே மறைந்துவிடும்.

ஆண் மகன் தன்னைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். பெண் இல்லாமல் தான் பிறந்திருக்க முடியுமா, பெண்ணில்லாமல் தான் வாழ்க்கையில் அமைதி காண முடியுமா, அறிவிலோ, ஆற்றலிலோ செயல்திறனிலோ பெண்களுக்கும் நமக்கும் என்ன வேறுபாடு என்பவற்றையெல்லாம் சிந்திக்க வேண்டும். இவற்றையெல்லாம் சிந்தித்து உணர்ந்தால், பெண்களை இழிவாகக் கருதும் போக்கு மறைந்தொழியும்; பெண்களிடம் அன்பும், சமத்துவமும் பாராட்டுவர்.

அவ்வாறே பெண்களும், நாம் ஏன் அடிமையாக நடத்தப்படுகின்றோம், நாம் ஆண்களைவிட எந்த வகையில் குறைந்தவர்களாக இருக்கின்றோம், நாம் ஏன் அடிமையாக வாழவேண்டும் என்றெல்லாம் சிந்தித்துணர்தல் வேண்டும். இவ்வாறு சிந்தித்து உணர்ந்தால் பெண்கள் அடிமையாக வாழ விரும்பமாட்டார்கள்.

ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் இத்தகைய சிந்தனை வளருமாயின், இருபாலாரும் தங்கள் கடமைகளைச் சரி வரச் செய்வர். இருபாலாருக்குள் அன்பும் ஒற்றுமையும் வளரும். அடிமையும், அடக்குமுறையும் மறையும். இதன் மூலம் பிறவியில் வேறுபாடு நீங்கி, ஆணும், பெண்ணும் பிணைந்த இவ்வாழ்வு, நல்லற வாழ்வாக அமைவுறும்.

இவ்வாறு ஒவ்வொருவரும் தன்னைப்பற்றித் தெரிந்து கொள்வதை வள்ளலார் 'தன்னை அறிதல்' எனச் சுட்டு

கின்றார். இத்தகைய தன்னுணர்ச்சியில் வள்ளலார் தலை சிறந்து விளங்கினார். வேறுபாடற்ற சமுதாய ஒருமையற வாழ்வும், வேறுபாடற்ற பிறவி ஒருமையற வாழ்வும் மலரவேண்டும் என்பதனையும், அவையின்றி மக்கள் தளர்கின்றனர் என்பதையும், அதற்குக் காரணம் 'தன்னை அறியாப் பிணியே' என்பதனையும் ஒரு பாடலால் விளக்குகின்றார்.

“ அன்னையே! அப்பா! திருச்சிற்றம் பலத்துஎன்

ஐயனே! இவ்வுல கதிலே

பொன்னையே உடையார், வறியவர், மடவார்,

புகலும் ஆடவர் இவர்களுக்குள்

தன்னையே அறியாப் பிணியினால் ஆவி

தளர்கின்றார் தருணம்ஈது எனவே

சொன்னபோது எல்லாம் பயந்துநான் அடைந்த

சோபத்தை நீஅறி யாயோ. ”

—(அருட்பா, 3421)

இதன்கண் குறிக்கப்பட்டுள்ள ‘தன்னையே, அறியாப் பிணி’ என்பது, தன்னை அறியாமையாகிய பிணி எனப் பொருள்படும். ‘தன்னை அறிதல்’ என்பதற்குத் தன்னை அறிந்து கொண்டவனே சீவன் முக்தனாவான் என்னும் வேதாந்த தத்துவப் பொருளும் உண்டு. தன்னை இன்னார் என்று அறிந்துகொண்டவன், உலகப் பற்றுக் களையொழித்து, உயர்ந்த ஞானமுடையவனாகி உய்யும் வகையறிந்து உய்வான் என்பது கருத்து.

மனித வாழ்வு அறவாழ்வாக அமைதல்வேண்டும் என்பதும், அறவாழ்வில் நிகழும் பணிகள் அனைத்தும் அருளறப் பணிகளாக நிகழவேண்டும் என்பதும் அருட்பிரகாச வள்ளலாரின் உள்ளக்கிடக்கையாகும். அருள் நெறிப்பட்ட ஆன்மநேய ஒருமையறம் இவர் நோக்கம்.

நாவுக்கரசரின் நல்லறப் பேச்சு

திருநாவுக்கரசராகிய மருள் நீக்கியர் சமணம் சார்ந்து தருமசேனராதற்கு முன்னமே காவளர்த்தல், குளந்தோண்டுதல், நாவலர்க்கு வேண்டுவன நயந்தளித்தல் முதலிய நல்லறங்கள் பல செய்துள்ளார் எனப் பெரிய புராணம் கூறுகின்றது.

எவ்வுயிர்க்கும் இன்னா செய்யம்மையாகிய சீவகாருணியமே சமணர்களது சிறந்த நல்லற பொழுக்கமாகும். அறம் என்பது மக்களின் உள்ளத்தில் உயிர்ப் பண்பாகிய அருளின் துணைகொண்டு தோன்றும் நல்லுணர்வு என்னுந் அளவிலேயே சமணர் கூறும் அறவுரைகள் அமைந்திருந்தன.

அவ்வறவுரைகளில் ஈடுபட்ட மருள் நீக்கியார், இறைவனருளால் வந்த குலை நோயினால் துன்புற்று வருந்தியபோது, தம் நோயினை நீக்க முற்பட்டு இயலாத நிலையில் தம்மைக் கைவிட்டுச் சென்ற சமணர்களது அறவுரையும், அருட்பண்பும் தம் துயர் நீக்கச் சிறிதும் பயன்படாமையினைக் கண்டறிந்தார்; பின்னர் தவநிலை மேற்கொண்ட தமக்கையார் திலகவதியாரின் தயவால், சிவனது பேரருள் நினைந்து ஐந்தெழுத்து மந்திரமோதித் திருநீறு அணிந்து, தம் குலைநோய் தீர்ந்து பெருவாழ்வு பெற்றார்; அந்நிலையில் எல்லா அறங்களுக்கும் மூலமாக அமைந்தது இறைவனது திருவருளே என்னும் உண்மையை உணர்ந்தார்.

அவ்வாறு உணர்ந்த திருநாவுக்கரசர், திருவருள் வழி நின்று அறம்புரியும் வண்ணம் தம்முடைய மனத்தினைத் திருத்திப் பணி கொண்ட பேரருளாளன் சிவபெருமானே என்பதனையும், அம் முதல்வனால் தமக்கு அறிவுறுத்தப் பெற்ற அறநெறி, தயாமூல தன்மம்' எனச் சிறப்பித்துக் கூறத்தக்க அருளற நெறி என்பதனையும்,

“ சினந்திருத்துஞ் சிறுப்பெரியார் குண்டர் தங்கள்
 செதுமதியார் தீவினைக்கே விழுந்தேன் தேடிப்
 புனந்திருத்தும் பொல்லாத பிண்டி பேனும்
 பொறியிலியேன் தனைப்பொருளா ஆண்டு கொண்டு
 தனந்திருத்தும் அவர்திறத்தை ஒழியப் பாற்றித்
 தயாமூல தன்மவழி எனக்குநல்கி
 மனந்திருத்தும் மழபாடி வயிரத் தூணே
 என்றென்றே நான் அரற்றி நைகின்றேனே, ”
 —(தேவாரம், 6-40-6)

எனப் பாடி உணர்த்துகின்றார்.

‘தயாமூல தன்மம்’ என்னும் இச்சிறப்புடைய அறநெறி
 யானது, சமணம் துறந்து சைவை நெறியை மேற்கொண்ட
 தன் பின்னரே தமக்குக் கைவரப் பெற்றதனை, நாவுக்
 கரசர் தம் பாடலில் (6-20-6) தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

அருளறநெறி நின்ற திருநாவுக்கரசர், ‘இரப்பவர்க்கு
 ஈபவர்க்கே இறைவன் அருள் உண்டு; இரப்பவர்க்கு ஈயாது
 பொருளைக் கரப்பவர்க்குக் கடுநரகங்கள் உண்டு’ எனவும்,
 ‘கரவுள்ளம் படைத்த வன்னெஞ்சர்க்கு இறைவன்
 காண்டற் கரியவன்; பொருளைக் கரவாதவாரிடத்தே
 இறைவன் உறவாடுவான்’ எனவுங் கூறுகின்றார்.

“ இரப்பவர்க்கீய வைத்தார் ஈபவர்க்கு
 அருளும் வைத்தார்
 கரப்பவர் தங்கட்கெல்லாம் கடுநரகங்கள் வைத்தார்.”
 —(தேவாரம், 4-38-10)

“ கரவாடும் வன்னெஞ்சர்க்கு அரியானைக்
 கரவார்பால் விரவாடும் பெருமானை.”
 —(தேவாரம், 4-7-1)

அருளறநெறிக்கு மாறான தீயபண்புகளை ஒழித்தல்
 வேண்டும் என்பது சான்றோர் அருள் வாக்கு. திருநாவுக்
 கரசர், தாம் அத் தீயபண்புகளை ஒழித்ததோடு நில்லாது,
 உலகினரையும் அவற்றை ஒழிக்குமாறு வேண்டுகின்றார்:

“ அறத்தையே புரிந்த மனத்தனாய் ஆர்வச் செற்றக்
குரோதம் நீக்கியுன்
திறத்தானாய் ஒழிந்தேன் திருவாரூர் அம்மானே.”

—(தேவாரம், 4-20-8)

“ காலமும் கழியலான கள்ளத்தை ஒழியகில்லீர்
கோலமும் வேண்டா ஆர்வச் செற்றங்கள்
குரோதம் நீக்கில்
சீலமும் நோன்புமாவர் திருச்செம்பொன் பள்ளியாரே.”

—(தேவாரம், 4-29-6)

இறைவன் திருவருள் வழி அடங்கி நின்று, மனமாசு
களைத் தவிர்த்து ஒழுகும் உண்மையான அருளறத்தையே
விரும்பி, இறைவனையடைந்த நாவுக்கரசர், இறைவன்
தல்லறங்களின் உருவமாகத் திகழ்பவன் என்பதனை
“அறவன் எம்பிரான்” (5-80-7), ‘தருமமாகிய தத்துவன்’
(5-81-2) என்றெல்லாம் குறிப்பிட்டு உணர்த்துகின்றார்;

“ அறங்காட்டி அந்தணர்க்கன் நாலநீழல்
அறமருளிச் செய்த அரனார்.”

—(தேவாரம், 6-264-3)

“ அன்றாலின் கீழிருந்தங் கறஞ்சொன்னானை.”

என்றெல்லாம் மனமுவந்து போற்றுகின்றார்.

சிவனருள் சித்திக்க! சீவன்களுக்கு அருளறம் பேணுக!

8. திருத்தொண்டு

சிவநெறிச் செல்வர்கள் திருத்தொண்டு புரிவதிலே தலைசிறந்து விளங்கினார்கள். அதற்குக் காரணம், அவர்கள் மற்றவர்களுக்கும் மன்னுயிர்கட்கும் செய்யும் தொண்டு மகாதேவனுக்குச் செய்யும் திருப்பணிகளாகக் கருதினார்கள். சிவநெறியில் தொண்டு நெறியும் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுவருகின்றது. நால்வகை மார்க்கத்தில் கிரியாமார்க்கம்—தொண்டு நெறியும் ஒன்று. எனவே, சிவநெறி மேற்கொண்டொழுகிய சான்றோர்களுள் பலர், இறைவனைப் பணிந்து வழிபட்டதோடு நில்லாது, இறை பணிகளாகத் திருத்தொண்டுகளையும் செய்து வந்தார்கள். அவ்வாறு திருத்தொண்டு செய்தவர்களுள் அருட் பிரகாச வள்ளலாரும், திருநாவுக்கரசரும் இடம் பெற்று விளங்குகின்றனர்.

வள்ளலார் திருத்தொண்டுகள்

திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் செய்த திருத் தொண்டுகள் மிகவும் வியந்து போற்றற்குரியவை; திருக்குறள் வகுப்பு, வேதபாடசாலை, சன்மார்க்க போதினி என்னும் மும்மொழிப்பாடசாலை ஆகிய கல்வித் தொண்டுகளையும், சன்மார்க்க விவேக விருத்தி என்னும் இதழைத் தொடங்கிப் பத்திரிகைத் தொண்டையும் புரிந்து வந்தார். இவர் புரிந்த திருத்தொண்டுகளுள் குறிப்பிடத்தக்க மிகவும் சிறப்புடையனவாக விளங்கும் தொண்டுகள் மூன்று. அவை:

1. சன்மார்க்க சங்கம்
2. சத்திய தருமசாலை
3. சத்திய ஞானசபை

என்பவையாகும். இவை மூன்றும் வள்ளலார் திருத் தொண்டின் சின்னங்களாக வடலூரில் அமைந்து விளங்குகின்றன.

1. சன்மார்க்க சங்கம் : அருட்பிரகாச வள்ளலார் சென்னை வாழ்வை விடுத்து, வடலூர் வந்து சேர்ந்தார்; வடலூரையடுத்த கருங்குழி என்னும் இடத்தைத் தமது உறைவிடமாகக் கொண்டார்.

கருங்குழியில் தங்கிய வள்ளலார், அவ்வப்போது சிதம்பரம் சென்று அம்பலவாணரைக் கண்டு வழிபடுவதையும், அருட்பாக்கள் பாடிப் பரவுவதையும் தம் பணியாகக் கொண்டிருந்தார்.

அவ்வாறு ஏழு ஆண்டுகள் கழிந்ததன் பின்னர், வள்ளலார் தம்முடைய மார்க்கத்திற்கு ஒரு சங்கம் காண விரும்பினார்; தம்முடைய விருப்பத்தை,

“ தங்கமே அனையார் கூடியஞான
சமரச சுத்த சன்மார்க்கச்
சங்கமே கண்டு களிக்கவும் சங்கம்
சார்திருக் கோயில்கண்டி டவும்
துங்கமே பெருஞ்சற் சங்கம் நீடுழி
துலங்கவும் சங்கத்தில் அடியேன்
அங்கமே குளிர நின்றனைப் பாடி
ஆடவும் இச்சைகாண் எந்தாய்.”

—(அருட்பா, 3406)

எனப் பாடி இறைவனிடம் தெரிவித்து விண்ணப்பித்தார்; இறைவன் திருவருட் குறிப்பின்படியே தம்மைச் சூழ்ந்

திருந்த அன்பர்களைக் கொண்டு, கருங்குழிப்பதியில் 1865 ஆம் ஆண்டில் சன்மார்க்க சங்கத்தை நிறுவினார்.

தமிழகத்தில் பல்வேறு சங்கங்கள் தோன்றியிருந்திருப்பினும், ஆன்மிகத்திற்கென்று ஒரு சங்கம் இல்லாமை ஒரு குறையாக இருந்தது. அந்தக் குறை வள்ளலாரால் நீங்கியது. தமிழகத்தில் ஆன்மிகத்திற்கென்று முதன் முதலில் சன்மார்க்க சங்கத்தை நிறுவியவர் வள்ளலாரே.

வள்ளலாருக்கு முன்னிருந்த ஞானியர்களெல்லாம் மடங்களைத்தான் தோற்றுவித்துருந்தனர். அம்மடங்கள் வேறு, சன்மார்க்க சங்கம் வேறு. இரண்டிற்கும் கொள்கை வேறுபாடுண்டு. மடங்கள் துறவிகட்கு மட்டுமே உரியன. மடங்களில் பெண்களுக்கு இடமின்று. இக்கட்டுப் பாடுகளெல்லாம் சமரச சன்மார்க்க சங்கத்தில் இல்லை. ஆண் பெண் வேறுபாடின்றி, சாதி சமய வேறுபாடின்றி, நாடு மொழி வேறுபாடின்றி எல்லோரும் சன்மார்க்க சங்கத்தில் சேர்வதற்குரியவர்கள்.

உலக மக்கள் அனைவரையும் சமரசங்கத்தில் சேர்ப்பதற்கென்றே தம்மை இறைவன் படைத்தார் என்று வள்ளலார் கூறுகின்றார்:

“ அகத்தே கறுத்துப் புறத்துவெனத்
திருந்த உலகர் அனைவரையும்
சகத்தே திருத்திச் சன்மார்க்க
சங்கத் தடைவித் திடஅவரும்
இகத்தே பரத்தைப் பெற்று மகிழ்ந்
திடுதற் கென்றே எனைஇந்த
உகத்தே இறைவன் வருவிக்க
உற்றேன் அருளைப் பெற்றேனே.”

—(அருட்பா, 5485)

“ எவ்வுலகும் அண்டங்கள் எத்தனையும் நான் காண
இவ்வுலகில் எந்தை எனக்களித்தான்—எவ்வுயிரும்

**சன்மார்க்க சங்கம்தனை அடையச் செய்வித்தே
என்மார்க்கம் காண்பேன் இனி..'' —(அருட்பா, 5514)**

வள்ளலார் நிறுவிய சன்மார்க்க சங்கம், தமிழகம் மட்டுமன்றி உலக சமுதாயத்தையே தழுவியதாகும். உலக மக்கள் அனைவரையும் இச்சங்கத்தில் சேர்க்க வேண்டும் என்பது வள்ளலார் வேட்கை. உலக மக்கள் அனைவரும் இச்சங்கத்தில் ஒன்றுபடுதலே ஆன்மநேய ஒருமைப் பாட்டுரிமை. இவ்வுரிமையைப் பரப்பவே வள்ளலார் இச் சங்கத்தைத் தோற்றுவித்தார்.

சங்கத்தின் கொள்கைகள்

1. நாடு, மொழி, சாதி, சமய வேறுபாடின்றி ஆண் பெண் இருபாலாரும் சங்கத்தில் சேரலாம்.

2. சீவகாருணியத்தைக் கற்பித்தலும் வேண்டும்; கடைப்பிடித்தலும் வேண்டும்.

3. புலால் உண்பதைத் தவிர்த்தல் வேண்டும்.

4. கோயிற்பலி முதலிய உயிர்ப்பலி தவிர்த்தல் வேண்டும்.

5. கண் மூடித்தனமான பழக்கங்களை—நம்பிக்கை களை—அகற்றுதல் வேண்டும்.

6. சாதி, வருண வேறுபாடுகள் பாராட்டுதல் கூடாது.

7. ஆன்மநேய ஒருமைப் பாட்டைக் கொண்டு வருதல் வேண்டும்.

8. மரணமிலாப் பெருவாழ்வினை அடைதல்வேண்டும்.

2. சத்திய தருமசாலை: அருட்பிரகாச வள்ளலாரின் முப்பெருந்தொண்டுகளுள் சத்திய தருமசாலையும் ஒன்று. உயிரிரக்கமே உருக்கொண்டு வந்தாற் போன்ற வள்ளலார், தம்முடைய கொள்கைகளில் தலையாய கொள்கையாகச்

சீவகாருணியக் கொள்கையைக் கொண்டார்; இக் கொள்கையை அற்றார் அழி பசி தீர்த்தல், புலால் மறுத்தல் என்னும் இருவகையில் வற்புறுத்தினார்.

சீவகாருணிய ஒழுக்கமே இறைவழிபாடு என்பது வள்ளலார் கொள்கை. இதனை வாய்மொழியாகவும் கூறினார்; எழுத்து வடிவத்திலும் உணர்த்தினார். அந்த எழுத்து வடிவமே 'சீவகாருணிய ஒழுக்கம்' என்னும் உரைநடை நூல்; மற்றும் பல அருட்பாக்களிலும் இதனை விளக்கி வற்புறுத்தியுள்ளார்.

பசிக்கொடுமையின் விளைவினை உணர்ந்த பண்டைய சான்றோர்கள், அதனைப் 'பசிப்பிணி' என்றனர்.

பசிப்பிணி என்பது உடற்பிணியன்று, உயிர்ப்பிணி. எனவேதான், பண்டைய சான்றோராய் சாத்தனார் 'உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே' என்றார். 'பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்துபோம்' என்பது பழமொழி.

நாட்டிலே பசிக்கொடுமை, பட்டினிப் பட்டாளம் மிகுந்திருந்தது. அதன் விளைவாக மக்களிடையே ஒழுக்கக்கேடு, கடவுட்பற்றின்மை போன்ற சீர்குலைவுகள் காணப்பட்டன. அவற்றைக் கண்ட வள்ளலார்,

‘ உள்ளலேன் உடையார் உண்ணவும் வறியார்

உறுபசி உழந்துவெந் துயரால்

வள்ளலே நெஞ்சம் வருந்தவும் படுமோ

மற்றிதை நினைந்திடுந் தோறும்

எள்ளலேன் உள்ளம் எரிகின்ற துடம்பு

எரிகின்ற தென்செய்வேன் அந்தோ!

கொள்ளலேன் உணவும் தரிக்கிலேன் இந்தக்

குறையெலாம் தவிர்த்தருள் எந்தாய்! ’

—(அருட்பா, 5382)

எனப்பாடி இறைவனை வேண்டினார்; செல்வர்—வறியவர், பணக்காரர்—ஏழை என்னும் வேறுபாடிருப்பதைச் சுட்டிக்

காட்டி, வறியவர் பசியால் வருந்துவதை எடுத்துக் கூறி வேண்டினார்; இத்தகைய வேறுபாடற்ற, பசிக் கொடுமையற்ற சன்மார்க்க சமுதாயம் காண விரும்பினார்; ஒத்தாரும் உயர்ந்தாரும் தாழ்ந்தாரும் எவரும் ஒருமையுளராகி உலகியல் நடத்தல் வேண்டும் என்று விரும்பினார்.

அவ்வாறெல்லாம் விரும்பிய வள்ளலார், தம்முடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் வகையில் வடலூரில் 1867 ஆம் ஆண்டில் சத்திய தருமசாலையை நிறுவினார், தருமசாலை திறப்பு விழாவன்றிருந்து அனைவருக்கும் உணவு வழங்கத் தொடங்கப் பெற்றது; எத்தகைய வேறுபாடுமின்றி எல்லோருக்கும் உணவு அளிக்கப்பட்டது. அதனைக் கண்ட வள்ளலார்.

“காலையிலே நின்றன்னைக் கண்டுகொண்டேன்
சன்மார்க்கச்
சாலையிலே இன்பம் தழைக்கின்றேன்”

—(அருட்பா, 3893).

என உளமுவந்து பாடினார்; புறவினத்தாராகிய புலால் உண்போர்க்கும் பசி தீர்த்தல் வேண்டும் என்று கொள்கை வகுத்தார்.

வள்ளலாரின் தருமசாலைத் தொண்டு— உண்டித் தொண்டு—உண்டியின் மூலம் உயிர்த்தொண்டு!

3. சத்திய ஞானசபை: கடவுள் ஒருவரே என்பதும், அக்கடவுளை ஒளி வடிவில் வழிபடவேண்டும் என்பதும் அருட்பிரகாச வள்ளலாரின் கொள்கை. அக்கடவுளுக்கு அருட்பெருஞ்சோதியாண்டவர் என்பது திருப்பெயர்.

இறைவனை ஒளி வடிவில் வழிபடுவதற்கென்றே— அருட்பெருஞ்சோதி ஆண்டவரை வழிபடுவதற்கென்றே— வள்ளலார் வடலூரில் 1872 ஆம் ஆண்டில் சத்தியஞான சபையைத் தோற்றுவித்தார். இந்தச் சபை எண் கோண

வடிவில், செப்புக் கோபுரத்துடன் தெற்கு நோக்கி அமைந்துள்ளது.

இந்த ஞான சபையை வள்ளலார், சங்கம் சார்திருக் கோயில் என்றும், வடல் சபை என்றும், சத்திய சபை என்றும், வடலுறு சிற்றம்பலம் என்றும், சத்திய ஞானக் கோயில் என்றும், உத்தர சிற்சபை என்றும், சமரச சன்மார்க்கத் திருச்சபை என்றும் தம் பாடல்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்த ஞானசபையின் நடுவே இறைவன் அருட்பெருஞ் சோதியாய் எழுந்தருளியுள்ளார். சோதியின் முன்னர் கண்ணாடி ஒன்றுள்ளது. அக்கண்ணாடியை அடுத்து ஏழு வெவ்வேறு வண்ணத்திரைகள் உள்ளன. அத்திரைகள் அகன்றால் கண்ணாடியில் சோதியைத் தரிசிக்கலாம்.

திரைகள் — நமக்குள்ளிருக்கும் தத்துவப்படலங்கள், கண்ணாடி—சுத்தமனம், சோதி—ஆன்ம ஒளி.

மனிதன் புலன்களையும் தத்துவங்களையும் வென்று உள்ளத்தைத் தூய்மையாக்கினால், அதில் ஆன்ம ஒளி யாகிய இறைவனைக் காணலாம் என்பது இந்த ஞானசபை உணர்த்தும் தத்துவம்.

“ என் செயல் அனைத்தும் தன்செயல் ஆக்கி
என்னைவாழ் விக்கின்ற பதியைப்
பொன்செயல் வகையை உணர்த்திஎன் உளத்தே
பொருந்திய மருந்தைஎன் பொருளை
வன்செயல் அகற்றி உலகெலாம் விளங்க
வைத்தசன் மார்க்கசற் குருவைக்
கொன்செயல் ஒழித்த சத்திய ஞானக்
கோயிலில் கண்டுகொண் டேனே.”

—(அருட்பா, 3962)

அப்பர் திருத்தொண்டு

அப்பர் அடிகள் அருந்தொண்டுகள் பல புரிந்தார், தம்முடைய பெற்றோர் இருவரும் இவ்வுலகினின்று அகன்ற தன் பின்னர், இவ்வுலக வாழ்வின் நிலையாமையைக் கண்டறிந்து, அறத்தொண்டுகள் பல புரிந்தார். இவர்புரிந்த அறத்தொண்டுகளுள் சாலைகள் அமைத்தமை, தண்ணீர்ப் பந்தல் அமைத்தமை, சோலை வளர்த்தமை, குளம் தோண்டியது, வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவன அளித்தமை, நாவலர்க்கு வளம் பெருக நல்கியமை ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவை.

“ மாசின்மனத் துயரொழிய மருணீக்கி யார்நிரம்பித்
தேசநெறி நிலையாமை கண்டறங்கள் செய்வாராய்க்
காசினிமேற் புகழ்விளங்க நிதியளித்துக் கருணையினால்
ஆசிலறச் சாலைகளும் தண்ணீர்ப்பந் தருமமைப்பார்.

காவளர்த்தும் குளந்தொட்டும் கடப்பாடு வழுவாமல்
மேவினர்க்கு வேண்டுவன மகிழ்ந்தளித்தும் விருந்தளித்தும்
நாவலர்க்கு வளம்பெருக நல்கியும்நா னிலத்துள்ளோர்
யாவருக்குந் தவிராத ஈகைவினைத் துறைகின்றார். ”

—(பெரியபுரா, திருநாவுக்கரசர், 35, 36)

இவ்வாறு அப்பர் அடிகள் பல்வேறு தொண்டுகள் புரிந்தனராயினும், இவரது தொண்டுகளுள் உயிர்த்தொண்டாக—முதன்மையான உன்னத தொண்டாகப்—புகழ் பெற்று விளங்கியது உழவாரத் தொண்டு,

“ மையற்றுறை ஏறி மகிழ்ந்தலர்சீர்
வாகீசர் மனத்தொடு வாய்மையுடன்
மெய்யுற்ற திருப்பணி செய்பவராய்
விரவுஞ் சிவசின்னம் விளங்கிடவே
எய்துற்ற தியானம் அருவுணர்வும்
ஈறின்றி எழுந்திரு வாசகமும்
கையில்திக ழும்உழ வாரமுடன்
கைக்கொண்டு கலந்து கசிந்தனரே. ”

—(பெரியபுரா, திருநாவுக்கரசர், 77)

உழவாரத் திருப்பணியினை மேற்கொண்டொழுகிய திருநாவுக்கரசர், தில்லையம்பதியை அடைந்து பொன்னம் பலத்திலே எந்நாளும் இன்பநட்டம் பயிலும் கூத்தப் பெருமானைக் கும்பிட்டு நிலமுற வீழ்ந்து வணங்கி, எழுந்து மீண்டும் விழுந்து வணங்கினார்; நெருப்பிற்பட்ட வெண்ணெய்போல மனங் கசிந்துருக, கூத்தன் குரை கழல் முன் நின்று, 'என்று வந்தாய்' என்னும் திருக்குறிப்புடன் நட்டமிடும் நம்பன் நயனத்தினின்றும் பொழிகின்ற திருவருளை வாரி வாரிமடுத்து, அம் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் "கருநட்ட கண்டனை" என்னும் திருவிருத்தமும், "பத்தனாய்ப் பாடமாட்டேன்" என்னுந் திருநேரிசையும், பாடியருளினார்; பின்னர் திருக்கோயில் முற்றத்திலும், திருவிதிகளிலும் உழவாரப்பணி செய்துகொண்டும், காலந்தோறும் கருநட்ட கண்டனைப் பணிந்துகொண்டும் அப்பதியில் சின்னாள் தங்கியருளினார்.

“கைத்திருத் தொண்டு செய்யுங்
காதலிற் பணிந்து போந்தார்.”

3 “நீடிய மணியின் சோதி
நிறைதிரு முன்றின் மாடும்
ஆடுயர் கொடிகூழ் பொற்றேர்
அணிதிரு வீதி யுள்ளும்
கூடிய பணிகள் செய்து
கும்பிடுந் தொழில ராகிப்
பாடிய புனித வாக்கின்
பணிகளும் பயிலச் செய்வார்.”

“திருக்குறுந் தொகைகள் பாடித்
திருவுழ வாரங் கொண்டு
பெருத்தெழு காத லோடும்
பெருந்திருத் தொண்டு செய்து.”

—(பெரியபுரா, திருநாவுக்கரசர், 169, 170, 171)

உழவாரப் படைத் தொண்டினையும், பாடித் தொடும் பணியினையும் அப்பர் அடிகள் திருத்தலந்தோறும் புரிந்து வந்தார்; அவற்றைத் தம் கடமையாகவும், தொழிலாகவும் கொண்டிருந்தார். இவ்வாறு திருத்தொண்டு புரிந்து வந்த நாவுக்கரசர், இறைவன் கடமை அடியேனையும் தாங்கிக் காத்தருளுதல், அடியேன் கடமை அவனுக்குத் திருப்பணிகள் புரிதல் எனக் கூறுகின்றார்.

“தென்கடம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்
தன்க டன்னடி யேனையுந் தாங்குதல்
என்க டன்பணி செய்து கிடப்பதே.”

—(தேவாரம், 5-133-9)

9. தொண்டருக்குத் தொண்டர்

அனைத்தையும் கடந்த ஆற்றலை—எல்லாம் வல்ல இறைவனை—எங்கும் நிறை பரம்பொருளை அடைய அன்பு நெறியே மிகச் சிறந்தநெறி; மிகஎளிய நெறி; அழகு நெறி. அதுவே சிவநெறி—தமிழர் கண்ட தெய்வநெறி. இந்த எளிய இனிய நெறி நின்று பெருவாழ்வு பெற்ற அடியார்கள் பலர், 'நினைந்து நினைந்து உணர்ந்து உணர்ந்து நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து அன்பே நிறைந்து நிறைந்து ஊற்றெழும் கண்ணீரதனால் உடம்பு நனைந்து நனைந்து, அருளமுதே! நன்னிதியே! ஞான நடத்தரசே! என் நாயகனே! என்று வனைந்து வனைந்து ஏத்தி, இறைவனின் திருவருள் பெற்ற சிறப்புடைய அருளாளர் பலர்.

அவ்வருளாளர்களே சிவநெறிச் செல்வர்கள் எனும் சிவனடியார் பெருமக்கள். இவர்கள் அன்பே வடிவாக—இரக்கமே உருவாக நின்று, அருள் நெறிப்பட்ட அறத் தொண்டுகள் மூலமாகவும், இறைவனின் பேரியல்பு களையும் பெரும் புகழ்களையும் புகழ்ந்து பேசியும் இறை வழிபாடியற்றித் திருவடிபேறு பெற்ற திருவினராவர்.

இவர்கள் சிவனார் திருவடியில் பொருந்தியவர்களாதலால் 'சிவனடியார்கள்' என்றும், இறை தொண்டு புரிந்தவர்களாதலால் 'திருத்தொண்டர்கள்' என்றும் குறித்துப் போற்றப் பெறுவர்.

தொண்டர் பெருமை

இறைவனது பெருமையைப் பேசுகின்ற பெரியவர்கள், இறைவனை உலகுக்கு உணர்த்தி இறைவனைப் போற்றுகின்ற அடியார்களின் பெருமையைப் பேசுவதும் முறை தானே! இறைவன் பெருமையைப் பேசுவதால் உண்டாகின்ற நலமும் பெருமையும், இறையடியார்—தொண்டர் பெருமையைப் பேசுவதன்மூலமும் வாய்க்கும் என்பது உண்மைநிலை. எனவேதான், இறைவன் பெருமைகளைப் போற்றிப் பாடிப் பணிந்த வள்ளலாரும், அப்பரும் தொண்டர் பெருமைகளையும் பேசிப் பெருமை கொள்கின்றனர்.

அருட்பிரகாச வள்ளலார் இறைவனை உண்மையாக வாழ்த்தி வழிபடும் அடியாரை மதிப்ப வராகவும், அவ்வாறு வழிபடாதார் தேவரேயாயினும் அவரை மதியாதாராகவும் விளங்குகின்றார்.

“ வள்ளலுனை யுள்ளபடி வாழ்த்துகின்றோர் தமை

மதித்திடுவ தன்றி மற்றை

வானவரை மதியென்னி னானவரை

யொருகனவின் மாட்டினும் மறந்து மதியேன் ”

—(அருட்பா, 4)

வள்ளலாகிய உன்னை உண்மையாக வாழ்த்தி வழிபடுகின்றவர்களை மதிப்பதன்றி, வானவரை அவ்வாறு மதித்தொழுகுக என்று சொன்னால், நான் அவர்களைக் கணவிலும் ஒரு முறையேனும் மறந்தும் மதிக்க மாட்டேன் எனக் கூறுகின்றார் வள்ளலார்.

இறைவனை வாழ்த்தி வழிபடாத மற்றையோர் மதிக்கத்தக்க நலமில்லாதவர் என்பதும், அவர்கள் தேவரேயாயினும் புறக்கணிக்கத் தக்கவரே என்பதும் வள்ளலார் கருத்து.

‘கனவிலும் ஒரு முறையேனும் மறந்தும் மதியேன்’ எனக்கூறுவதினின்று, வள்ளலார் இக்கொள்கையில் கொண்டிருக்கும் உறுதிப்பாட்டினை உணர முடிகின்றது.

இவ்வாறு கூறுகின்ற வள்ளலார், இறைவனை வாழ்த்தி வழிபடாதாரின் இழிநிலையை ஒரு பாடலில் விரித்துரைக்கின்றார்: ‘எங்கள் பெருமானாகிய உன்னை வணங்குதல் செய்யாத மூடமக்களின் தலை, எரிக்கப்படும் விறகு சுமக்கும் தலையாகும்; ஞானமணம் கமழும் நின் திருமேனியைக் காணாத கீழ்மக்களின் கண்கள், கலமளவிற்புன்கணிர் சொரியும் நிலையில் அழுங் கண்ணாகும்; கடவுளாகிய நின் திருப்புகழைக் கேட்காத வீணர்களின் செவிகள், கீழான சாவு கேட்கும் காதுகளாகும்; பந்தமற அருளும் நின்னை எண்ணுதல் இல்லாத பாவிளின் நெஞ்சம், அச்சத்தால் பகீரென நடுங்கும் நெஞ்சமாகும்; பரமனாகிய நினது திருமுன் கூப்பாத வஞ்சகருடைய கைகள், பிறரிடம் பிச்சைக்கு ஏந்தும் வளையும் கைகளாகும்’ (பாடல், 18) என விரித்துரைக்கின்றார்.

இறைவனை வாழ்த்தி வழிபடாதவர்களை வள்ளலார், ‘மூடர்’ என்றும், ‘கயவர்’ என்றும், ‘வீணர்’ என்றும், ‘பாவி’ என்றும், ‘வஞ்சர்’ என்றும் இழித்துக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இறைவனை வழிபடாதாரின் சிறுமையினைக் கூறிய வள்ளலார், இறைவனை வாழ்த்தி வழிபடுவோரின் பெருமையைக் கூறுங்கால்,

“ ஐயநின் சீர்பேசு செல்வர்வாய் நல்லதென்

ளமுதுண்டு உவந்த திருவாய்

அப்பநின் திருவடி வணங்கினோர் தலைமுடி

யணிந்தோங்கி வாழுந்தலை

மெய்யநின் திருமேனி கண்டபுண்ணியர் கண்கள்

மிக்கவொளி மேவு கண்கள்

வ. நா.—7

வேலநின் புகழ்கேட்ட வித்தகர் திருச்செவி
விழாச்சபம் கேட்கும் செவி

துய்யநின் பதமெண்ணு மேலோர்க ணெஞ்சமெய்ச்
சுக ரூபமான நெஞ்சம்

தோன்றலுன் நிருமுன் குவித்த பெரியோர் கைகள்
சுவர்ண மிடுகின்ற கைகள்'. —(அருட்பா, 19)

எனப் போற்றிப் பாடுகின்றார்.

வள்ளலார் இறைவனை வாழ்த்தி வழிபடுவோரை,
'செல்வர்' என்றும், 'வணங்கினோர்' என்றும், 'புண்ணியர்'
என்றும், 'வித்தகர்' என்றும், 'மேலோர்' என்றும்,
'பெரியோர்' என்றும் பொருள் சிறக்கக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இறைவனை வணங்கினோர் தலை, மணி முடியணிந்து
சிறப்புற்று வாழும் தலை; கண்கள், மிகுந்த அருளொளி
பொருந்திய கண்கள்; செவிகள்; மணவிழா முதலிய சூபச்
செய்திகளைக் கேட்கும் திருச்செவிகள்; நெஞ்சம்,
மெய்யான சுகவடிவான நெஞ்சம், கைகள்; பொன்னை
வழங்கும் கைகள் எனப் பெருமைப் படுத்திக் கூறுகின்றார்.

இறைவனைத் தலையால் வணங்குதல் வேண்டும்,
இறைவன் திருமேனியைக் கண்களால் காண்டல் வேண்டும்,
இறைவன் புகழை வாயினால் வாழ்த்தல் வேண்டும்,
இறைவன் புகழைப் பிறர் கூறக் காதுகளால் கேட்டல்
வேண்டும், இறைவனை நெஞ்சத்தால் நியானித்தல்
வேண்டும், இறைவனைக் கரங்குவித்து வணங்குதல்
வேண்டும்—இவையே இவ்வுடம்பை—உடம்பின் உறுப்புக்
களைப்—பெற்றதன் பயன் என்னும் கருத்தை வள்ளலார்
உணர்த்தாமல் உணர்த்துகின்றார்.

வள்ளலார் உணர்த்தும் இக்கருத்தினோடு, அப்பர்
அடிகளாரின்,

“ தலையே! நீ வணங்காய்!
தலைமாலை தலைக்கு அணிந்து
தலையா லேபலி தேரும் தலைவனைத்
தலையே நீ வணங்காய்!

கண்காள்! காண்மின்களோ!
கடல் நஞ்சுண்ட கண்டன் தனை
எண்தோள் வீசி நின்று ஆடும் பிரான்தனைக்
கண்காள் காண்மின்களோ!

செவிகாள்! கேள்மின்களோ
சிவன் எம்இறை செம்பவள
எரிபோல் மேனிப்பி ரான்திறம் எப்போதும்
செவிகாள் கேள்மின்களோ!

வாயே! வாழ்த்து கண்டாய்!
மத யானை உரிபோர்த்துப்
பேய்வாழ் காட்டகத்து ஆடும்பி ரான்தன்னை
வாயே வாழ்த்து கண்டாய்!

நெஞ்சே! நீ நினையாய்!
நிமிர்புன்சடைநின்மலனை
மஞ்சா டும்மலை மங்கைம ணாளனை
நெஞ்சே நீ நினையாய்!

கைகாள்! கூப்பித்தொழிர்!
கடிமாமலர் தூவிநின்று
பைவாய்ப் பாம்பரை யார்த்த பரமனைக்
கைகாள் கூப்பித்தொழிர்!

ஆக்கை யாற்பயனென்
அரன் கோயில் வலம் வந்து
பூக்கையா லட்டிப் போற்றியென் னாதவிவ்
ஆக்கையாற் பயனென்!

—(தேவாரம், 4-9-1 முதல் 8வரை.)

என்னும் பாடல்கள் ஒப்பு நோக்கி மகிழ்த்தக்கன.

உடம்பைப் பெற்றதன் பயனை இவ்வாறு விரிவாகக் கூறுகின்ற அப்பர் அடிகள், தொண்டர் பெருமையைக் கூறுங்கால்,

“வானம் துளங்லென் மண்கம்பம்

ஆகில்என் மால்வரையும்
தானம்துளங்கித் தலைதடுமாறில்என்

தண்கடலும்

மீனம் படிவென் விரிசுடர் வீழிலென்

வேலைநஞ்சுண்டு

ஊனம்ஒன் நில்லா ஒருவனுக்கு ஆட்பட்ட

உத்தமர்க்கே”

—(தேவாரம், 4—113—8)

எனப் போற்றிப் பாடுகின்றார்.

இறைவனுக்கு ஆட்பட்ட உத்தமர்கள்—அடியார்கள்—தொண்டர்கள் இறையருள் பெற்றவர்கள்; எதற்கும் அஞ்சாத மனத்திட்பம் வாய்ந்தவர்கள்; ஆகையால், வானம் அதிர்ந்தாலும், பூமி அசைந்தாலும், மலைகள் இடம் பெயர்ந்தாலும், கடல்கள் வற்றி வறண்டாலும், கதிரவன் எரிந்து விழுந்தாலும், எதற்கும் அஞ்சாத பேரியல்பு உடையவர்களாவர் என்று அப்பர் அடிகள் இறைவனை வாழ்த்தி வழிவழி வரும் தொண்டரின் பெருமை பேசுகின்றார்.

தொண்டருக்குத் தொண்டர்

திருத்தொண்டர் சிறப்பினைப் போற்றிப் பாடிய சிவ நெறிச் செல்வர்களாகிய அருட்பிரகாச வள்ளலாரும், திருநாவுக்கரசரும் அத்தொண்டருக்கும் தொண்டராகி நின்று விளங்குகின்றார்கள். உண்டித் தொண்டின்மூலம் உயிர்த்தொண்டு புரிந்து விழுமிய தொண்டராக விளங்குகின்ற வள்ளலார், திருத்தொண்டருக்கும் தொண்டராகி நின்று,

“ எத்துணையும் பேதமுறா தெவ்வுயிரும்
 தம்முயிர்போல் எண்ணி உள்ளே
 ஒத்துரிமை உடையவராய் உவக்கின்றார்
 யாவர்? அவர் உளந்தான் சுத்த
 சித்துருவாய் எம்பெருமான் நடம்புரியும்
 இடம் எனநான் தெரிந்தேன் அந்த
 வித்தகர்தம் அடிக்கேவல் புரிந்திட என்
 சிந்தைமி கவிழைந்த தாலோ”

—(அருட்பா, 5297)

எனப் பாடுகின்றார்.

இறைவனை வாழ்த்தி வழிபடுவோரின் — திருத் தொண்டரின் பெருமையைக் கூறுகின்றவிடத்தேயே, திருத் தொண்டரை ‘வித்தகர்’ என்னும் விழுமிய பெயரால் குறிப்பிட்டுப் போற்றியுள்ளார். அவ்வித்தகர்க்கே தொண்டு புரிய என் சிந்தை விழைந்தது எனக் கூறுகின்றார்.

இந்தப் பாடல் வித்தகர் திறத்தை விளக்குவதாகவும் அமைந்துள்ளது; வள்ளலார் தொண்டருக்குத் தொண்டராக விளக்குதற்குரிய காரணத்தை விளங்குவதாகவும் அமைந்துள்ளது.

வித்தகர் திறமாவது, எத்துணையும் பேதமுறாமை, எவ்வுயிரையும் தம் உயிர் போல் எண்ணுதல், ஒத்துரிமை (ஆன்ம நேய ஒருமைப்பாட்டுரிமை) உடைமை, இவை காரணமாக உவக்கும் உள்ளம் ஆகிய நான்குமாகும்.

இத்தகைய திறமுடையார் உள்ளத்தில் எம்பெருமான் சுத்தசித்துருவில் நடம்புரிகின்றார் என்பதனை அறிந்து, வள்ளலார் அவ்வித்தகர்க்குத் தொண்டரானார். வித்தகர் என்னும் சொல்லின் நேரிய பொருள் ஞானியர் என்பதாகும்.

அருட்பிரகாச வள்ளலார், திருத்தொண்டருக்கு ஏவல் புரிய—தொண்டு புரிய விழைந்தார். இவரினும் மேலே சென்று விட்டார் அப்பர் அடிகளார்; திருத்தொண்டரைக் கடவுளாகக் கொண்டு வழிபடுகின்றார்; தொண்டரைக் கடவுளாகக் கொண்டதற்கேற்ப, அவர்தம் திருவடியைத் தம் தலைமீது கொண்டு வணங்குகின்றார்.

“ சங்கநிதி பதுமநிதி இரண்டும் தந்து
தரணியொடு வான்ஆளத் தருவரேனும்
மங்குவார் அவர்செல்வம் மதிப்போம் அல்லோம்
மாதேவர்க்கு ஏகாந்தர் அல்லராகில்
அங்கமெலாம் குறைந்து அழுகுதொழு நோயராம்
ஆஉரித்துத் தின்று உழலும் புலையரேனும்
கங்கை வார்சடைக் கரந்தார்க்கு அன்பராகில்
அவர்கண்டீர் யாம் வணங்கும் கடவுளாரே ”

— (தேவாரம், 6—309—10)

இறைவனிடத்தில் மனம் ஒன்றியவராக இல்லாதவர், சங்கநிதி பதுமநிதி என்னும் இரண்டு செல்வங்களையும் தந்து, இவ்வுலகத்தோடு வானுலகத்தையும் ஆளத் தருவாரேயாயினும், அழிகின்றவராகிய அவருடைய செல்வத்தை நாம் மதிக்கமாட்டோம்—விரும்பமாட்டோம்; அங்கமெலாம் குறைந்து அழுகுகின்ற தொழுநோயராகிய புலையராயினும், அவர் இறைவனின் அடியாராக இருப்பாராயின், அவரே யாம் வணங்கும் கடவுளாவர் என அப்பர் அடிகள் கூறுகின்றார்.

இவ்வாறு கூறுகின்ற அப்பர் அடிகள் மேலும் தொடர்ந்து, யாம் தேவர்களின் வாழ்க்கை இன்பத்தையும், தேவர் உலகில் உள்ள இன்பத்தையும் நுகர்ந்து, அவ்வாழ்வில் அமர்ந்திருக்கச் சிறிதும் விரும்பவில்லை; இறைவனின் தொண்டர்—அடியார் திருவடிகளைத் தலையில்

சூடி, அவரை வணங்கவே விரும்புகின்றோம் எனவுங் கூறுகின்றார்.

“ அண்டர் வாழ்வும் அமரர் இருக்கையும்
கண்டு வீற்றிருக்கும் கருத்துஒன்று இலேம்
வண்டு சேர்மயி லாடு துறைஅரன்
தொண்டர் பாதங்கள் சூடித் துதையிலே ”

—(தேவாரம், 5—153—3)

இறையடியார்களை வணங்குவதனாலும் நலங்கள் பெறலாம் என்னும் உண்மையால், இவர்கள் திருத் தொண்டருக்குத் தொண்டராயினர்.

தொண்டருக்குத் தொண்டரானால், துன்பம் தவிர்த்து இன்புற்று வாழலாம்!

10. அருளாளர் அருள்வாக்கு

திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் என்னும் இராமலிங்க சுவாமிகளும், அப்பர் அடிகள் என்னும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும் இறையருள் பெற்ற பேரருளாளர்கள். இப்பேரருளாளப் பெருமக்கள் இருவரும், தங்கள் திருப் பாட்டுகள் வாயிலாக உலகமக்களுக்குப் பல்வேறு உப தேசங்கள் அருளியுள்ளனர். அவ்வுபதேசங்கள் அவர் களுடைய அருள்வாக்குகளாக அமைந்து விளங்குகின்றன.

அருட்பிரகாசர் அருள்வாக்கு

அருட்பிரகாச வள்ளலார் உலகமக்களை நோக்கிக் கூறுகின்றார்: நான் உரைக்கும் வார்த்தை யெல்லாம் நாயகன் சொல் வார்த்தை! நம்மவர்களே! இதனை நம்புங்கள்.

இறவா வரம் பெறலாம்:-நீங்கள் துன்பங்களில் உழல் வதைக் கண்டு இரக்கத்தால் எடுத்துக் கூறினேன். யான் அடையும் சுகத்தினை நீங்களும் அடையவேண்டும் என்ப தற்காக எடுத்துக் கூறினேன். நீங்கள் பிறரோ? யான் உங்களுக்கு அன்புடைய உறவனோ? நன்மொழி கூறுவே னேயன்றிக் கொடுமொழி கூறுவேனோ?

உண்மை சொல்கின்றேன். என் வார்த்தையில் சந்தேகம் கொண்டு உளறிச் செல்லாதீர்கள். சத்தியம் சொல்கின்றேன் உலகினரே அறிந்து கொள்ளுங்கள். நீங்கள் ஏதாவது கொடுப்பீர்கள் என்று எண்ணி யான் கூறவில்லை.

உங்களால் யான் ஒருபயனும் விரும்பிலேன். எனது மெய்யுரையைப் பொய்யுரையாக நினையாதீர்கள். சமயம், மதம் எல்லாம் பொய்யே. அவற்றில் நீங்கள் புகாதீர்கள்.

வையகத்தீர் வானகத்தீர் மற்றகத்தீர் உங்கள் வாழ்க்கையை வாழ்க்கையென மதித்து மயங்காதீர்கள். மரணவாதனையைத் தவிர்த்த வாழ்க்கையே வாழ்க்கை. அதனைப் பெறுவதற்கு இங்கே வந்திடுங்கள். பிறந்த பிறப்பு இதில்தானே நிலையான மெய்வாழ்வினைப் பெற முடியும். பேரின்பம் அடையலாம். தெரிந்து கொள்ளுங்கள். சன்மார்க்கம் ஒன்றே பிணி, மூப்பு, மரணம் வாராமல் தவிர்த்திடும். இதனைத் தெரிந்து இங்கே வந்திடுங்கள். வந்தால் இறவா வரம் பெறலாம்.

“ நான் உரைக்கும் வார்த்தைஎலாம் நாயகன்றன்

வார்த்தை

நம்புமினோ நமரங்காள் நற்றருணம் இதுவே

ஏனுரைத்தேன் இரக்கத்தால் எடுத்துரைத்தேன் கண்டீர்
யானடையும் சுகத்தினைநீர் தான் அடைதல்

குறித்தே.” —(அருட்பா, 5594)

“ குறித்துரைக்கின் றேன்இதனைக் கேண்மின் இங்கே

வம்மின்

கோணும்மனக் குரங்காலே நாணுகின்ற உலகீர்

வெறித்தஉம்மால் ஒருபயனும் வேண்டுகிலேன் எனது

மெய்யுரையைப் பொய்யுரையாய் வேறுநினையாதீர்
பொறித்தமதம் சமயம்எலாம் பொய்பொய்யே அவற்றில்
புகுதாதீர்.”

—(அருட்பா, 5595)

“ சிறந்திடுசன் மார்க்கம்ஒன்றே பிணிமூப்பு மரணம்

சேராமல் தவிர்த்திடுங்காண் தெரிந்துவம் மின்இங்கே

பிறந்தபிறப் பிதிற்றானே நித்தியமெய் வாழ்வு

பெற்றிடலாம் பேரின்பம் உற்றிடலாம் விரைந்தே.”

—(அருட்பா, 5600)

பித்துலகீரே! இதுதான் பண்பா?:—எட்டோடு இரண்டு செர்த்து எண்ணத் தெரியாதவர்களே! கட்டோடு—கனத் தோடு வாழ்கின்றோம் என்று களித்து, கொட்டோடு முழக்கோடு கோலங்கண்டு, பட்டோடு பணியோடு தெருவிலே திரிகின்றீர்களே! கட்டுவதற்குக் கந்தையில்லாது ஒட்டிய வயிறுடன் தெருவிலே பட்டினியோடு வருபவர்களைப் பாராது செல்லுகின்றீர்களே! இதுதான் மனிதப் பண்பா?

அடைந்த கோபத்தீ ஆறாமல் அவியாமல் உலகில் அஞ்சாது திரிகின்றீர்களே! கரையேறும் வழிதுறை காண முயலாது, பழிவரும் வகையில் மனம் செல்லுகின்ற வழியில் மாறாது சென்று திகைப்பது அழகா? நாறாத மலர்போல வாழலாமா? நரை வந்துவிடுமே, மரணம் வந்துவிடுமே, அதற்கு என்ன செய்யப் போகின்றீர்கள்? கொட்டு நிற்குமா? கோலம் நிற்குமா? பட்டு நிற்குமா? புணியணி தான் நிற்குமா? ஏறாமல் வீணில் இறங்கி, வாழ்க்கையில் அற்ப மகிழ்ச்சியடைந்து ஆனந்தங் கொள்ளுகின்றீர்களே! காமாந்த காரத்தில் கண்முடித் திரிந்து, ஏமாந்து தூங்கி, விழித்து சாமாந்தராகும் உங்களது தன்மைதான் என்னே!

பிச்சையிட்டுண்ண பின்பட்டு, பின்படு திமையில் முன் படுகிறீர்களே! இச்சையில் கண்ணை முடிக்கொண்டு செல்கின்றீர்களே! அதில் என்ன சுகம் கண்டீர்? பச்சை செம்மை கருமை கூடிய உமது வாழ்க்கையில் பண்பிருக்கின்றதா? நன்மையைச் செய்து—வட்டியை வளர்க்கும் வகையுள்ள சன்மார்க்கத்தை அறியாது, ஆபத்திற்குப் பண உதவி, அதற்கு வட்டி வாங்குவதோடு நில்லாது, வட்டிக்கு வட்டி வாங்கும் மார்க்கத்தில் செல்லுகின்றீர்களே! பெட்டிமேல் பெட்டி வைத்து ஆளுவதிலே கண்ணுங்கருத்துமாக இருக்கின்றீர்களே! பட்டினி கிடப்பவர்களைப் பார்த்து அவர்க்கு உணவளிக்காது உமது வயிற்றுப் பெட்டியை மட்டும் அடைத்துக் கொண்டு உள்ளேயே ஒட்டிக் கொண்டிருக்கின்றீர்களே! பசியென வருபவர்க்குப் பழங்கஞ்சி

யாவது வழங்க நினைக்கக் கூடாதா? எட்டிபோல் வாழ்வதில் என்ன பயன்? கொட்டிபோல் கிளைப்பதில் யாது பயன்?

இன்சொல் இன்னவகை யென்றறியாது, வாய் திறந்தால் வன்சொல்தானே வருகின்றது. வாய்மை தூய்மையும் விட்டுக் கொடுமையான காய்மையிலே வளரலாமா? முன் ஒன்று சொல்லி, அதைப் பின் ஒன்றாக மாற்றி வினை மூட்டையைக் கட்டலாமா? சன்மார்க்கத்தை மறந்து துன்மார்க்க வழியில் செல்லுகின்றீர்களே! மரண ஓலை வரப்போகின்றதே! அதற்கு என்ன செய்யப் போகின்றீர்கள்?

பொய்யைக் கட்டிக்கொண்டும் வாழ்கின்றீர்களே! புலையால் கட்டப்பட்ட இந்தப் பொய்யுடல் வீழ்ந்தால், செய்கட்டி வாழ்ந்த அந்தச் செருக்கெல்லாம் அற்றுப்போய், நரகத்தியில் சிறு புழுப்போலத் திகைத்து வாடுவோம் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டீர்களா?

எய்கட்டி இடையிலே மொய்க்கின்ற ஈயை விடச் சிறியவர்களே! பக்தியில் கைகட்டி வாய்பொத்தி நிற்பவர் களைக் கண்டு கைகொட்டிச் சிரிக்கின்றீர்களே! உங்களிடத்தில் கருணையிருக்கின்றதா? பண்ணாத தீமை களெல்லாம் பண்ணுகின்றீர்களே! நண்ணாத தீயினம் நண்ணி, நடவாத நடத்தைகள் நடக்கின்றீர்களே! எண்ணாத எண்ணவும் நேரும் ஒரு காலம் எத்துணைக் கொள்கின்றீர் பித்து உலகிரே!

“கட்டோடே கனத்தோடே வாழ்கின்றோம் என்பீர்...

பட்டோடே பணியோடே திரிகின்றீர் தெருவில் ..

பசியோடே வந்தாரைப் பார்க்கவும் நேரீர்...

கொட்டோடே முழக்கோடே கோலங்காண் கின்றீர் ..

எட்டோடே இரண்டுசேர்த் தெண்ணவும் அறியீர்.”

—(அருட்பா, 5556),

“ ஆறாமல் ஆவியாமல் அடைந்தகோ பத்தீர்
அடர்வுற உலகிடை அஞ்சாது திரிவீர்
மாறாமல் மனஞ்சென்ற வழி சென்று திகைப்பீர்
வழிதுறை காண்கிலீர் பழிபடும் படிக்கே
நாறாத மலர்போலும் வாழ்கின்றீர்
மூப்பு நரைதிரை மரணத்துக் கென்செயக் கடவீர்
ஏறாமல் வீணில் இறங்குகின்றீரே...”

—(அருட்பா, 5557)

“ சாமாந்தர் ஆகாத தரஞ்சிறி துணரீர்
காமாந்த காரத்தில் கண்மூடித் திரிவீர்
கற்பன கற்கிலீர் கருத்தனைக் கருதாது
ஏமாந்து தூங்குகின்றீர் விழிக்கின்றீர்...”

—(அருட்பா, 5559)

“ பச்சையும் செம்மையும் கருமையும் கூடிப்
பலித்தறும் வாழ்க்கையில் பண்பொன்றும் இல்லீர்
பிச்சையிட்டுண்ணவும் பின்படு கின்றீர்
பின்படு தீமையின் முன்படு கின்றீர்
இச்சையில் கண்மூடி எச்சுகம் கண்டீர்...”

—(அருட்பா, 5560)

“ வட்டிமேல் வட்டிகொள் மார்க்கத்தில் நின்றீர்
வட்டியை வளர்க்கின்ற மார்க்கத்தை அறியீர்
பெட்டிமேல் பெட்டிவைத் தாள்கின்றீர் வயிற்றுப்
பெட்டியை நிரப்பிக்கொண் டொட்டியுள் ளிருந்தீர்
பட்டினி கிடப்பாரைப் பார்க்கவும் நேரீர்
பழங்கஞ்சி ஆயினும் வழங்கவும் நினைவீர்
எட்டிபோல் வாழ்கின்றீர் கொட்டிபோல் கிளைத்தீர்...”

—(அருட்பா, 5561)

“ வன்சொல்லின் அல்லது வாய்திறப் பறியீர்
வாய்மையும் தூய்மையும் காய்மையில் வளர்ந்தீர்
முன் சொல்லும் ஆறொன்று பின்சொல்வ தொன்றாய்
முட்டு கின்றீர்வினை முட்டையைக் கட்டி

மன்சொல்லும் மார்க்கத்தை மறந்துதுன் மார்க்க
வழிநடக் கின்றீர்அம் மரணத்தீர்ப் புக்கே
என்சொல்ல இருக்கின்றீர் பின்சொல்வதறியீர்...”

—(அருட்பா, 5562)

“ பொய்கட்டிக் கொண்டுநீர் வாழ்கின்றீர் இங்கே
புலைகட்டிக் கொண்டஇப் பொய்யுடல் வீழ்ந்தால்
செய்கட்டி வாழ்கின்ற செருக்கற்று நரகில்
சிறுபுழு ஆகித் திகைத்திடல் அறியீர்
கைகட்டி வாய்பொத்தி நிற்பாரைக் கண்டே
கைகொட்டிச் சிரிக்கின்றீர் கருணை ஒன்றில்லீர்
எய்கட்டி இடைமொய்க்கும் ஈயினும் சிறியீர்...”

—(அருட்பா, 5564)

“ பண்ணாத தீமைகள் பண்ணுகின்றீரே...
நண்ணாத தீயினம் நண்ணுகின்றீரே...
நடவாத நடத்தைகள் நடக்க வந்தீரே...
எண்ணாத தெண்ணவும் நேருமோர் காலம்...
எத்துணை கொள்கின்றீர் பித்துல கீரே..”

—(அருட்பா, 5565)

அருள் திருமொழிகள்

“ அருட்பெருந் தனிச்சோதி அம்பலத்திலே நடிக்கும்
பொருட்பெருந் திருநடமது போற்றுவீர்..”

—(அருட்பா, 5544).

“ ஆதி அந்தமும் இல்லதோர் அம்பலத் தாடும்
சோதி தன்னையே நினைமின்கள் ஈகம்பெற விழைவீர்..”

—(அருட்பா, 5546).

“ ஆக மாந்தமும் வேதத்தின் அந்தமும் அறையும்
பாகமாம் பரவெளி நடம் பரவுவீர் உலகீர்”

—(அருட்பா, 5549)

“ ஞான நாடகக் காட்சியே நாம் பெறல் வேண்டும்..”

—(அருட்பா, 5550).

“அருள் விளங்கிய திருச்சிற்றம் பலத்திலே அழியாப்
பொருள் விளங்குதல் காண்மினோ.” —(அருட்பா, 5555)

“கலை இருந்ததோர் திருச்சிற்றம் பலத்திலே கருணை
நிலை இருந்தது நினைத்தவை யாவையும் பெறலாம்.”
—(அருட்பா, 5553)

“பட்டதெலாம் போதும்இது பரமர்வரு தருணம்
ஈடுகட்டி வருவீரேல் இன்பம்மிகப் பெறுவீர்.”
—(அருட்பா, 5567)

“இடம் பெறுபொய் வாழ்க்கையிலே இன்பதுன்பம் அடுத்தே
எண்ணி எண்ணி இளைக்கின்றீர் ஏழை உலகீரே
நடம்புரி எந்தனித் தந்தை வருகின்ற தருணம்
நண்ணியது நண்ணுமினோ புண்ணியம் சார்வீரே.”
—(அருட்பா, 5571)

“மரணமிலாப் பெருவாழ்வில் வாழ்ந்திடலாம் கண்டீர்.”
—(அருட்பா, 5576)

“கண்டதெலாம் அனித்தியமே கேட்டதெலாம் பழுதே
கற்றதெலாம் பொய்யேநீர் களித்ததெலாம் வீணே
உண்டதெலாம் மலமேஉட் கொண்டதெலாம் குறையே
உலகியலீர் இதுவரையும் உண்மை அறிந்திலீரே
விண்டதனால் என்இனிநீர் சமரசசன் மார்க்க
மெய்நெறியைக் கடைப்பிடித்து மெய்ப்பொருள்நன்
குணர்ந்தே
எண்தகுசிற் றம்பலத்தே எந்தை அருள் அடைமின்
இறவாத வரம்பெறலாம் இன்பமுற லாமே.”
—(அருட்பா, 5579)

“திருநெறி ஒன்றே அதுதான் சமரச சன்மார்க்கச்
சிவநெறி என்றுணர்ந்து உலகீர் சேர்ந்திடுமின்
ஈண்டு.” —(அருட்பா, 5587)

“ஒன்றே சிவம்என்றுணர்ந்திவ் வுலகமெலாம்

நன்றே ஒருமையுற்று நண்ணியே—மன்றே

நடம்புரியும் பாத நளினமலர்க் குள்ளம்

இடம்புரிக வாழ்க இசைந்து.” — (அருட்பா, 5615)

அப்பர் அருள்வாக்கு

உழவாரப்படை கொண்டு மழுக்கரத்தான் அருள் பெற்ற பேரருளாளராகிய அப்பர் அடிகள், அவனியோர்க்குப் பல அருள்வாக்குகளை வழங்கிச் சென்றுள்ளார். அவனியிலுள்ள எவரும் இன்புற்று வாழ விரும்புகின்றனரே யன்றி, துன்புற்று வாழ விரும்புவதில்லை. அவனியோரின் இந்த அவாவினை அறிந்த அப்பர் அடிகள்,

“துன்பம் இன்றித் துயர்இன்றி என்றும்நீர்

இன்பம் வேண்டில் இராப்பகல் ஏத்துமின்!

என்பொன் ஈசன் இறைவன் என்றுஉள்குவார்க்கு

அன்பன் ஆயிடும் ஆனைக்கா அண்ணலே.”

— (தேவாரம், 5-145-3)

என்னும் அருட்பாடலைப் பாடியருளினார்.

‘நீங்கள் இராப்பகல் இடைவிடாமல் இறைவனை நினையுங்கள்; ஏத்துங்கள்; ஏத்தி வணங்குங்கள்; இறைவனே எமது செல்வம்; அவரே எமது தலைவன் என்று உறதியாக நம்புங்கள். இறைவன் உங்களுக்கு அன்பன் ஆய்விடுவார். உங்கள் துன்பங்களெல்லாம் தொலைந்து போகும். நீங்கள் இன்பமுடன் இருக்கலாம்’ என்பது, இப்பாடலில் அப்பர் உணர்த்தும் அருள்வாக்கு.

அஞ்சல் என அருள்வான் : இவ்வுலக மக்கள் பாசப் பிணிப்பால் அல்லலுற்று அழிகின்றனர். பாசத்தால் கட்டுண்டுத் துன்புறுவோர் பலர், இவ்வுலக மாயையினின்று நாம் விடுபடுவோமோ என ஏங்கியுழல்கின்றனர்; அஞ்சி வருந்துகின்றனர். இவர்களுெல்லாம் மாயையினின்று

விடுபட்டு உய்வதற்குரிய வழியினை அப்பர் அடிகள் அருள்வாக்காக மொழிந்தருள்கின்றார்.

நாள்தோறும் உள்ளத்திலே வஞ்சகம் இல்லாமல் இறைவனை வணங்கவேண்டும்; கடுஞ்சொல் மொழிவதைத் தவிர்க்க வேண்டும். கடுஞ்சொல்லே தீமைகளுக்கெல்லாம் அடிப்படை. ஆகையால், அதை அகற்றி எப்பொழுதும் இனிமையாகப் பேசிப் பழகவேண்டும். உலகப் பாசமாகிய குற்றம் நீங்குமாறு மனம் உருகி உருகி இறைவனிடத்தே அன்பு செய்யவேண்டும். இவ்வாறு அன்பு செய்வோர்க் கெல்லாம் இறைவன் 'அஞ்சல்' என்று அருள் புரிந்து காப்பான் என்பதனை அப்பர் அடிகள்,

“ வஞ்சம் இன்றி வணங்குமின் வைகலும்
வெஞ்சொல் இன்றி விலகுமின் வீடுஅற
நைஞ்சு நைஞ்சு நின்றுஉள் குளிர்வார்க்கெலாம்
அஞ்சல் என்றிடும் ஆனைக்கா அண்ணலே,”

— (தேவாரம், 5-145-5)

என்னும் பாடலால் விளக்குகின்றார்.

‘நாள்தோறும் உள்ளத்திலே கள்ளம் கபடு இல்லாமல் இறைவனை வணங்குங்கள். எப்பொழுதும் கடுஞ்சொல்லைத் தவிர்த்தல் வேண்டும். உலகப் பாசமாகிய குற்றம் நீங்க வேண்டி, மனம் நைந்து நைந்து நின்று உள்ளம் குளிர்ந்து அன்பு செய்கின்றவர் களுக்கெல்லாம், திருவாணைக்காவில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவன் ‘அஞ்சல்’ என்று அருள்புரிவான்’ என்பது அப்பர் அருள்வாக்கு.

மாத்திரைக்குள் அருள் பெறலாம் : அருட்பிரகாச வள்ளலார் சாத்திரங்களெல்லாம் தடுமாற்றம் சொல்வனவே என்றார்; கோத்திரங்களெல்லாம் வாழ்வைக் குலைப்பனவே என்றார். சமுதாயத்தில் சாத்திரங்களை உயர்வாகப் பேசி வாதிடுவோரும், கோத்திரங்களை உயர்வாகப் பேசிப் பெருமை கொள்வோரும் இருந்து வந்தனர். அவர்களைக் கண்ட அப்பர் அடிகள்,

“ சாத்திரம் பலபேசும் சழக்கர்காள்!
கோத்திரமும் குலமும் கொண்டு என்செய்வீர்!
பாத்திரம் சிவம் என்று பணிதிரேல்
மாத்திரைக்குள் அருளும் மால்பேறே!”

— (தேவாரம், 5-174-3)

என்னும் அருட்பாடலைப் பாடி அருள்மொழி வழங்கு
கின்றார்.

‘சாத்திரங்களை உயர்வாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கும்
சழக்கர்களே!—அறிவற்றவர்களே! உங்கள் கோத்திரமும்,
நீங்கள் பிறந்த குலமும் கொண்டு என்ன பயனை
அடைவீர்கள்? எந்தப் பயனையும் அடையமாட்டீர்கள்!
நாம் அடையக் கூடிய பாத்திரம் சிவபெருமானே என்று
எண்ணி, அவனை வணங்குங்கள். அவ்வாறு வணங்கு
வீராயின், ஒரு மாத்திரைப் பொழுதுக்குள்—ஒரு நொடிப்
பொழுதுக்குள்—உங்களுக்கு அருள் புரிவான். இதுதான்
நீங்கள் பயன் பெறும் வழி’ என்பது அப்பர் அருள்வாக்கு.

பிணி நீக்கும் மருந்தாவார் : அப்பர் அடிகள், ‘அறிவில்
ஏழைகளே! நான் எல்லா உண்மைகளையும் ஆராய்ந்து
அறிந்திருந்து கூறுகின்றேன், கேளுங்கள். அரிய தவம்
புரிவதனால் கிட்டும் நன்மைகளெல்லாம், ஐந்தெழுத்து
மந்திரத்தை ஒதுவதனால் பெறலாம். அம்மந்திரத்தை
ஓதினால், அந்த மந்திரத்துக்குரிய சிவபெருமான் உங்களிட
முள்ள பிறவிப் பிணியையும், உடல் நோயையும் போக்கும்
படியான ஒப்பற்ற மருந்தாகவும் ஆவார்’ என அருள்வாக்கு
மொழிகின்றார்.

“ இருந்து சொல்லுவன் கேண்மின்கள் ஏழைகள்!
அரும்தவம் தரும்அஞ் செழுத்து ஓதினால்
பொருந்து நோய்பிணி போகத் துரப்பதோர்
மருந்தும் ஆகுவர் மன்னும் மால்பேறே.”

— (தேவாரம், 5-174-4)

மரணம் இன்றி வாழலாம் : அப்பர் அடிகள் மரணம் தவிர்த்துப் பெருவாழ்வில் வாழ்வதற்குரிய வழியினை அருள் வாக்காக மொழிந்தருள்கின்றார்.

‘உலக மக்களே! நீங்கள் எல்லோரும் அறியும்படி நான் பறைசாற்றிச் சொல்கின்றேன்; கேளுங்கள்! இடபத்தின் மீது ஊர்ந்து வருபவனாகிய சிவபெருமானின் திருவடிகளை வாழ்த்தி வணங்கினால், அப்பெருமான் உங்களுக்குப் பெரு வாழ்வை அளித்தருள்வான்; உங்களிடம் நெருங்காதவாறு கூற்றுவனை நீக்கி விடுவான்; உங்களுடைய குறைகளை யெல்லாம் தீர்த்தருள்வான்; தானே மாற்றிலாச் செம் பொன்னாக—பொன் போன்ற சிறந்த செல்வமாக நின்று உங்களை வாழ வைத்தருளுவான்’ எனக் கூறுகின்றார்.

“ சாற்றிச் சொல்லுவன் கேண்மின்! தரணியீர்!
ஏற்றின் மேல்வருவான் கழல் ஏத்தினால்,
கூற்றை நீக்கிக் குறைவு அறுத்து ஆள்வதோர்
மாற்றிலாச் செம்பொன் ஆவர் மாற்பேறே.”

— (தேவாரம், 5.174-5)

மரணமிலாப் பெருவாழ்வினைப் பெறுவதற்குரிய அருள்வாக்காக அருட்பிரகாச வள்ளலார் மொழிவதும், அப்பர் அடிகள் மொழிவதும் ஒத்திருக்கும் நிலையினை இனிது கண்டுணரலாம்.

அருளாளர் திருமொழிகள் மெய்ஞ்ஞானச் செல்வங்கள்!

11. வள்ளலார் போற்றும் அடியார்கள்

சமரச சுத்த சன்மார்க்கம் கண்ட திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் என்னும் இராமலிங்க சுவாமிகள், தமக்கு முந்தையோராகிய அருளாளர் பெருமக்களிடம் பேரன்பும்—பெரும் பற்றும், பெருமதிப்பும்—கொண்டு, அவர்களை யெல்லாம் ஒருவழி மரபினராகப் போற்றினார். தாம் அம் மரபில் வந்தமையினாலேயே, “வாழையடி வாழையென வந்த திருக் கூட்டத்தில் யான் ஒருவன் அன்றோ” என்று தம்மை அறிமுகம் செய்து கொண்டார். அந்த மரபுக்குப் பெயர், அருளாளர் மரபு.

வழிகாட்டிய நால்வர்

பொதுவாகத் தமிழகத்தில் ‘நால்வர்’ எனக் கூறினால் ‘அது சைவசமய குரவர் நால்வரையே குறிக்கும். சைவசமய குரவர் நால்வர் மாணிக்கவாசகர், திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் ஆகியோராவர். இந்நால்வர் சென்ற நெறியிலே செல்லவேண்டும் என்பதன் பொருட்டே, “நாலுபேர் போனவழி போ” என்னும் பழமொழியும் தமிழகத்தில் வழங்கி வருகின்றது. இப் பழமொழியின் பொருளை உணர்ந்துதானோ என்னவோ, அருட்பிரகாச வள்ளலார் இவர்கள் நால்வரையும் தமக்கு வழிகாட்டிகளாகக் கொண்டு போற்றுகின்றார்.

சிவனருட் செல்வர்களுள்—சிவ திருத்தொண்டர்களுள்—சிவனடியார்களுள் இந்நால்வரும் பல்வகையில் குறிப

பிட்டுப் போற்றத்தக்கப் பெருஞ் சிறப்புடையவர்கள். எனவேதான், அருட்பிரகாச வள்ளலார் இவர்கள் நால்வரையும், இவர்களது பாடல்களையும், இவர்கள்பால் நிகழ்ந்த அருளற்புதங்களையும் தம் பாடல்களில் குறிப்பிட்டுப் போற்றிப் பாடிப் பெருமை கொள்கின்றார்.

போற்றும் முறை

வள்ளலார், நால்வரையும் பலவகையால் போற்றுகின்றார்: நால்வரையும் தனித்தனியாக ஒவ்வொருவர் மீதும் பத்துப் பத்துப் பாடல்களைப் பாடித் தனித்தனிப் பதிகத்தால் போற்றியுள்ளார்; திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் மீது மட்டும் மற்றும் ஓர் ஐந்து பாடல்களை பாடிப் போற்றியுள்ளார்.

அவ்வாறு வள்ளலார் நால்வரையும் தனித்தனிப் பதிகத்தால் போற்றித் துதித்திருப்பதை, 'ஆளுடைய பிள்ளையார் அருள்மாலை; ஆளுடைய அரசுகள் அருள்மாலை, ஆளுடைய நம்பிகள் அருள்மாலை, ஆளுடைய அடிகள் அருள்மாலை' என்னும் பதிகங்களாக அமைத்துள்ளார். ஆளுடையபிள்ளை — திருஞானசம்பந்தர், ஆளுடைய அரசு—திருநாவுக்கரசர், ஆளுடைய நம்பி—சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், ஆளுடைய அடிகள்—மாணிக்க வாசகர்.

இந்நால்வரின் அருளிச் செயல்கள் தேவாரம், திருவாசகம். வள்ளலார் இவ்விரு நூல்களிலும் பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார்; தம் உரைநடைப்பகுதியில், தேவாரம் இன்னது என்பதை விளக்கும்போது, தேவாரம் என்பது 'தேவ்—தயவு, ஆரம்—ஒழுங்கு; தயா ஒழுங்கே தேவாரம்' எனவும், திருவாசகம் இன்னது என்பதை உணர்த்தும்போது, திருவாசகம் என்பது 'மெய்ப் பொருள் நிரம்பிய வார்த்தை, மெய்ப் பொருளைத்தரும் வார்த்தை'

எனவும் விளக்கம் கூறுகின்றார்; தோத்திரங்களில் சிறந்தது திருவாசகம் எனவும் அறிவுறுத்துகின்றார்.

நால்வரின் வகையில் நிகழ்ந்த அருளற்புதங்களையும் வள்ளலார் தம் பாடல்களில் குறிப்பிட்டுப் போற்றிப் பாடுகின்றார்: முதல் திருமுறையில் திருஞானசம்பந்தர் எலும்பைப் பெண்ணாக்கிய அற்புதச் செயலையும், பெருமண நல்லூரில் திருமணம் காண வந்தவர்கள் அனைவருக்கும் முத்தி வழங்கியதையும், திருநாவுக் கரசருக்குச் சிவபெருமான் கட்டுச்சோறு கொடுத்த வரலாற்றையும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்குத் திருவாரூரில் இறைவன் தூது நடந்த செய்தியையும், திருமணத்தில் தடுத்தாட்கொண்ட செய்தியையும், மாணிக்கவாசகருக்காகச் சிவபெருமான் கொண்ட குதிரைச் சேவகன் வடிவத்தை என் கணவிலாயினும் காட்டுக என்றும், பிட்டுக்கு மண் சுமந்த அன்றும் இறைவன் பிரம்படி பட்டபொழுது வாதவூரர் மனம் என்ன பாடு பட்டதோ என்றும், அதனை இன்று கேட்டபோது எனது உள்ளம் இடிந்து போயிற்று என்றும் போற்றுகின்றார்.

அருளிச் செயல் போற்றுதல்

நால்வரின் அருளிச் செயல்கள் தேவாரம், திருவாசகம், தேவாரம் என்பது ஞானசம்பந்தர், நாவுக்கரசர், சுந்தரர் ஆகிய மூவர் அருளிச் செய்த திருப்பதிகங்கள் அடங்கியது. திருவாசகம் மாணிக்கவாசகரால் அருளிச் செய்யப்பட்டது. வள்ளலார் இவ்விரு அருள் நூல்களையும் சில பாடல்களில் குறிப்பிட்டுப் போற்றுகின்றார்; நால்வர் அருளிச் செயல்களையும் இணைத்து,

“சேல்வரும் கண்ணி யிடத்தோய்நின்

சீர்த்தியைச் சேர்த்தியந்த

நால்வருஞ் செய்தமிழ் கேட்டுப்

புறத்தி னடக்கச் சற்றே

கால்வரு மாயினு மின்புரு

வாகிக் கனிமனமப்

பால்வரு மோவவன் பாற்பெண்

களைவிட்டுப் பார்க்கினுமே.” (—அருட்பா, 2332)

எனப் போற்றிப் பாடுகின்றார்; மூவர் அருளிச் செயல்களை—பதிகங்களை இணைத்து,

“ பொற்பதிகம் என்றெண்ணிப் போற்றி ஒரு மூவர்களின் சொற்பதிகம் கொண்டு துதிப்போரும். ”

—(அருட்பா, நெஞ்சறிவுறுத்தல், 664)

“ திருந்தி நின்றநம் மூவர்தம் பதிகச்

செய்யதீந் தமிழ்த்தே றலுண்டருளைத்

தருந்தென் னொற்றியூர் வாழநஞ் செல்வத் தந்தையார். ”

—(அருட்பா, 789)

எனப் போற்றுகின்றார்; திருநாவுக்கரசர், ஞானசம்சந்தர் இருவர் அருளிச் செயல்களையும் இணைத்து,

“ கள்ள மற்றவாக் கரசம் புத்திரருங்

களிக்கவே படிக்காசளித் தருளும் வள்ளல். ”

—(அருட்பா, 675)

எனப் போற்றுகின்றார்; மாணிக்கவாசகரின் அருளிச் செயலாகிய திருவாசகத்தை,

“ சேமம் மிகும் திருவாத லூர்த்தே என்று உலகுபுகழ்

மாமணியே நீ உரைத்த திருவாசகத்தை எண்ணு

தொறும்

காமம்மிகு காதலன்தன் கலவிதனைக் கருதுகின்ற

ஏமமுறும் கற்புடையாள் இன்பினும் இன்பெய்துவதே. ”

—(அருட்பா, 3262)

எனப் பாடிப் போற்றுகின்றார்.

நால்வர் இணைத்துப் போற்றுதல்

நால்வரின் அருளிச் செயல்களையும் இணைத்துப் பாடிப் போற்றியமை போன்றே, வள்ளலார் நால்வரையும் சில பாடல்களில் இணைத்துப் பாடிப் போற்றுகின்றார்.

“ எம்பந்தமற வெமது சம்பந்த
 வள்ளன்மொழி யியன்மணமணக்கும் பதம்
 ஈவரச ரெம்முடைய நாவரசர்
 சொற்பதிக விசைபரிமளிக்கும்பதம்
 ஏவலார் புகழெழுது நாவலாரூர்
 புகலிசை திருப்பாட்டுப் பதம்
 ஏதலூர் தங்காத வாதலு
 ரெங்கோவி னின்சொன் மணியணியும் பதம். ”

—(அருட்பா, 1960)

“ முத்துச் சிவிகையின்மேல் முன்காழி ஓங்குமுழு
 முத்தைத் தனிலைத்த முத்தனெவன்—பத்திபெறு
 நாவொன் றரசர்க்கு நாம்தருவேம் நல்லூரில்
 வா என்று வாய்மலர்ந்த வள்ளலெவன்—பூவொன்று
 நன்றொண்டர் சுந்தரரை நாம்தடுக்க வந்தமையால்
 வன்றொண்டன் நீ என்ற வள்ளலெவன் — நன்றொண்டின்
 காணிக்கை யாகக் கருத்தளித்தார் தம்மொழியை
 மாணிக்கம் என்றுரைத்த வள்ளலெவன். ”
 —(அருட்பா, நெஞ்சறிவுறுத்தல்; 150 முதல் 153 வரை)

தனித்துப் போற்றுதல்

1. திருநாவுக்கரசர் : அருட்பிரகாச வள்ளலார்
 திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளைப் போற்றித் துதிப்பதற்
 கென்றே, ‘ஆளுடைய அரசுகள் அருள்மாலை’ என்னும்
 பதிகத்தை வகுத்து, இப்பதிகத்தில் பத்துப்பாடல்களால்
 திருநாவுக்கரசரைப் போற்றுகின்றார்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், திலகவதி அம்மையாரின்
 இளவலாகத் தோன்றியவர் என்பதனையும், சிவநெறியை
 விளக்க வந்தவர் என்னும் உண்மையினையும் விளக்கும்
 வகையில்,

“ அருள்வழங்குந் திலகவதி அம்மை யார்பின்
அவதரித்த மணியேசொல் லரசே ஞானத்
தெருள்வழங்கும் சிவநெறியை விளக்கவந்த
செழுந்சுடர்மா மணிவிளக்கே. ”

—(அருட்பா, 3245)

எனப் போற்றுகின்றார்.

வள்ளலார், திருநாவுக்கரசரைத் தமக்குக் குருவாகவும்,
வழிகாட்டியாகவும் கொண்டார். இதனை,

“ தேர்ந்தஉளத் திடையிகவும் தித்தித் தூறும்
செழுந்தேனே சொல்லரசாம் தேவே மெய்ம்மை
சார்ந்துதிகழ் அப்பூதி அடிகட் கின்பம்
தந்தபெருந் தகையேஎம் தந்தையேஉள்
கூர்ந்தமதி நிறைவே என்குருவே எங்கள்
குலதெய்வ மேசைவக் கொழுந்தே துன்பம்
தீர்ந்தபெரு நெறித்துணையே ஒப்பிலாத
செல்வமே அப்பன்எனத் திகழ்கின் றோனே. ”

—(அருட்பா, 3246)

என்னும் பாடலால் உணர்த்துகின்றார். இப்பாடலில்,
அப்பூதி அடிகள் இல்லத்திற்கு அப்பர் அடிகள் எழுந்தருளி
இன்பம் அளித்ததையும், அப்பர் என்னும் திருப்பெயரில்
விளங்கியதையும் வள்ளலார் குறிப்பிடுகின்றார்.

திருநாவுக்கரசர் உழவாரப் படை தாங்கித் திருத்
தொண்டு புரிந்ததனை,

“ பொருத்தமுற உழவாரப் படையைக் கொண்ட
புண்ணியனே. ”

—(அருட்பா, 3237)

என்பதால் விளக்குகின்றார்; பொய்ம்மைச் சமணர்கள்
செய்த பல வஞ்சகச் செயல்களையெல்லாம் நாவுக்கரசர்
திருவருள் வலிமையால் வென்றார் என்பதனை,

“ வாய்மையிலாச் சமணாதர் பலகாற் செய்த
வஞ்சமெலாம் திருவருட்பேர் வலத்தால் நீந்தி. ”

—(அருட்பா, 3238)

என்பதால் உணர்த்துகின்றார்; சமணர்கள் நாவுக்கரசரைக் கல்லில் கட்டிக் கடலில் தள்ளியபோது, அந்தக் கல்லையே புணையாகக் கொண்டு கடல்கடந்து கரையேறிய நிகழ்ச்சியை,

“ ஆன்றோர்

கற்றுணையாற் கடல்கடந்து கரையிற் போந்து
துளங்குபெருஞ் சிவநெறியைச் சார்ந்த ஞானத்
துணையே”

—(அருட்பா, 3244)

எனப் பாடி விளக்குகின்றார்.

இவ்வாறெல்லாம் நாவுக்கரசரின் வரலாற்று நிகழ்ச்சி களைக் குறிப்பிட்டுப் பாடுகின்ற வள்ளலார்,

“ தேவரெலாம் தொழுந்தலைமைத் தேவர் பாதத்
திருமலரை முடிக்கணிந்து திகழ்ந்து நின்ற
நாவரசே நான்முகனும் விரும்பும் ஞான
நாயகனே நல்லவர்க்கு நண்பனேஎம்
பாவமெலாம் அகற்றி அருட்பான்மை நல்கும்
பண்புடைய பெருமானே பணிந்து நின்றால்
மேவவிருப் புறும் அடியார்க் கன்பு செய்ய
வேண்டினேன் அவ்வகை நீ விதித்திடாயே.”

—(அருட்பா, 3239)

எனப் போற்றித் துதிக்கின்றார்.

2, திருஞானசம்பந்தர்: வள்ளலார் தாம் வழிபடு குருவாகவும், தமக்கு வழிகாட்டியாகவும் கொண்டு திருஞான சம்பந்த சுவாமிகளைப் பதிகம் பாடிப் போற்றுகின்றார்; அப்பதிகத்தில் உயிர் அனுபவம், அருள் அனுபவம், சிவ அனுபவம் என்னும் மூன்று வகையான அனுபவங்களைத் தமக்கு உணர்த்தியாதாகக் குறிப்பிடுகின்றார்; சுத்த சன்மார்க்க நெறியில் முன்புறுநிலை, பின்புறுநிலை எதுவென்று தம்மனம் தடுமாறியபோது, தேவாரப் பாசுரத்தால் விளக்கம் பெற்றதாகக் குறிப்பிட்டுப் போற்றுகின்றார்; எலும்பைப் பெண்ணாக்கிய நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிட்டுப்

போற்றுகின்றார். இவற்றையெல்லாம் தம் பதிகத்தில் குறிப்பிட்டுப் போற்றுகின்ற வள்ளலார்,

“ ஏரார் பருவம் மூன்றில் உமை இனிய முலைப்பால்
எடுத்துட்டும்

இன்பக் குதலைமொழிக்குருந்தே என் ஆ ருயிருக் கொரு
துணையே

பேரார் ஞானசம்பந்தப் பெருமானே நின்திருப்புகழைப்

பேசுகின்றோர் மேன்மேலும் பெருஞ்செல் வத்தில்

பிறங்குவரே.” —(அருட்பா, 3236)

எனப் பாடிப் போற்றித் துதிக்கின்றார்.

3. சுந்தரர்: வள்ளலார், ‘ஆளுடைய நம்பிகள் அருள் மாலை’ என்னும் பதிகம் பாடிச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைப் போற்றுகின்றார்; இப்பதிகத்தில் சுந்தரர் சிவபிரான் மீது சொன்மாலை தொடுத்து மறைநெறியையும் ஆகம நெறியையும் விளங்க வைத்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றார்; சுந்தரர் முதலை வாயினின்று குழந்தையை வரவுழைத்த அற்புதத்தையும், பொன்னை ஆற்றில் இட்டு, அதனைக் குளத்தில் எடுத்த அற்புதத்தையும் குறிப்பிட்டுப் பாடிப் போற்றுகின்றார்; சுந்தரரின் தேவாரப்பாசரப் பகுதியை அப்படியே எடுத்துத் தம் பாடலில் அமைத்து,

“ ஏழிசையாய் இசைப்பயனாய் இன்னமுதாய் என்னுடைய

தோழனுமாய் என்றுமுன் ி சொன்னபெருஞ் சொற்

பொருளை.” —(அருட்பா, 3251)

எனப் பாடிப் போற்றுகின்றார்; சுந்தரர் சிவபெருமானைத் தூது நடக்கச் செய்த நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிட்டு,

“ பேருரும் பரவைமனப் பிணக்கறஎம் பெருமானை

ஊருரும் பலபுகல ஓரிரவில் தூதன் எனத்

தேருரும் திருவாரூர்த் தெருவுதொறும் நடப்பித்தாய்

ஆருர நின் பெருமை அயன்மாலும் அளப்பரிதே.”

—(அருட்பா, 3256)

எனப் பாடிப் போற்றித் துதிக்கின்றார்.

4. மாணிக்கவாசகர்: அருட்பிரகாசர் வள்ளலார் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளிடத்தும், அவர் அருளிச்செய்த திருவாசகப் பெருநூலிடத்தும் பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டவர். இதனை,

“வான்கலந்த மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தை

நான்கலந்து பாடுங்கால்”

—(அருட்பா, 3263)

எனத் தொடங்கும் திருப்பாடல் தெளிவுபடுத்துகின்றது. இந்தப் பாடல் புகழ்பெற்ற பாடல்; பலர் நாவில் பயின்று இன்புறுத்தும் பாடல்.

மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகப் பெருநூலில் உள்ள ‘திருவண்டப்பகுதி’ என்னும் திருவகவலை வள்ளலார் ஒரு பாடலில் குறிப்பிட்டுச் சிறப்பாகப் போற்றுகின்றார்; மற்றும், மணிவாசகர் பொருட்டுச் சிவபெருமான் சேவகனாக வந்ததையும், வைகை நதிக்கரையில் மண்சுமந்து நின்றதையும், பாண்டியனின் பிரம்படியால் புண்சுமந்து கொண்டதையும் குறிப்பிட்டுப் போற்றுகின்றார். மாணிக்கவாசகர் அன்புருவம், அருளுருவம், இன்புருவம் பெற்ற மேன்மையினைப் பாடிப் போற்றுகின்றார்;

“தேடுகின்ற ஆனந்தச் சிற்சபையில் சின்மயமாய்

ஆடுகின்ற சேவடிக்கீழ் ஆடுகின்ற ஆரமுதே

நாடுகின்ற வாதலூர் நாயகனே நாயடியேன்

வாடுகின்ற வாட்டமெலாம் வந்தொருக்கால் மாற்றுதியே.”

—(அருட்பா, 3261)

என வேண்டிப் பாடித் துதிக்கின்றார்.

அன்புக்கோர் அடியார்

அருளிச் செயல்வகையால், சிவநெறியொழுக்க முறையால் ஏனையோரினும் சிறந்து விளங்கிய நால்வரே, சமயகுரவர் நால்வர். எனவே, அருட்பிரகாச வள்ளலார் அவ்வருளாளர் பெருமக்கள் நால்வரையும் தனித்தனிப் பதிகத்தால் போற்றித் துதித்தார். ஆனால், இறைவ

னிடத்தே செலுத்திய அன்புத் திறத்தினாலே அடியார் களுள் முதன்மை பெற்று விளங்குபவர் திண்ணனார் என்னும் கண்ணப்பரேயாவார். இவருக்கு நிகரான பக்தி யாளரை எஞ்ஞான்றும் காண்டலரிது. இவர் திறத்தின் மேன்மையை உணர்ந்த அருட்பிரகாச வள்ளலார், இவரைத் தனித்திருப்பதிகத்தால் போற்றிலராயினும், தம் பாடல்கள் சிலவற்றில் குறிப்பிட்டுப் போற்றித் துதிக் கின்றார்.

இறைவன் திருமுடிமீது அணியப்பட்டிருந்த பல்வகை மலர்களை மாற்றுவதற்காக, மன மகிழ்வுடன் எம் அன்புக் குரிய திண்ணப்பர் வைக்கின்ற செருப்பணிந்த திருவடியை உவகையுடன் ஏற்றுக்கொண்டு, இனிய சுவையுடைய தாகலின் உண்க எனப்பரிவுடன் நல்ல ஊனுணவு அளிக்க, அதனை மறாது உண்டு பின்னர் இறைவன் கண்ணில் ஊறு தோன்றக் கண்டு, தன் கண்ணைத் தோண்டி எடுத்து மெல்ல வைத்து அப்ப, அது கண்டு மனம் தரியாமல் 'கண்ணப்ப நிற்க' என்று திருவாய் மலர்ந்து, திருக்கரத்தால் பற்றித் தடுத்த பெருமான் எனக் கூறி, கண்ணப்பர் அருள் பெற்ற வரலாற்றினையும், பக்தியின் திறத்தினையும் போற்றுகின்றார் வள்ளலார். இதனை,

“ வண்ணப்பல் மாமலர் மாற்றும்
படிக்கு மகிழ்ந்தெமது
திண்ணப்பர் சாத்தும் செருப்படி
மேற்கொண்டு தீஞ்சுவைத்தாய்
உண்ணப் பரிந்துநல் ஊன்தர
உண்டுகண் ஓத்தக்கண்டே
கண்ணப்ப நிற்க எனக்கைதொட்
டார்எம் கடவுளரே. ”

—(அருட்பா, 825)

என்னும் அருட்பா விளக்குகின்றது. வள்ளலார் மற்றும் சில பாடல்களில்,

“ கண்ணப்பன் என்னும் திருப்பெய
ரால்உல கம்புகழும்
திண்ணப்பன் ஏத்தும் சிவனார். ”

—(அருட்பா, 373)

“ கண்ணப்பா என்றருளும் காளத்தி அப்பா. ”

—(அருட்பா, 1159)

“ கண்ணப்பன் ஏத்துநற் காளத்தி யார். ”

—(அருட்பா, 1456)

“ வேல்பிடித்த கண்ணப்பன் மேவுமெச்சில் வேண்டுமிதத்
தாற்பொசித்து நேர்ந்த தயாளன். ”

—(அருட்பா, நெஞ்சறிவுறுத்தல், 146)

“ கண்ணப்பன் ஏத்துறுதற் கண்ணப்ப மெய்ஞ்ஞான
விண்ணப்ப. ”

—(அருட்பா, 2066)

என்றெல்லாம் பத்தியிற் சிறந்த கண்ணப்ப அடியாரைக்
குறிப்பிட்டுப் போற்றி யுவக்கின்றார்.

கல்லால் அடித்த அடியார்

சிவனார் திருவருள் பெற்ற அடியார் பெருமக்களுள்
சாக்கிய நாயனார் என்பார் குறிப்பிடத்தக்கவர். இவர்,
சிவத்தின் பரமாம் தன்மையையுணர்ந்து, சிவலிங்கமாவது
‘காணாத அருவினுக்கும் உருவினுக்கும் காரணமாய்,
நீணாகம் அணிந்தார்க்கு நிகழ் குறியாம் சிவலிங்கம்’ என்று
தேர்ந்து, நாடோறும் சிவலிங்கம் கண்டுண்ணும் கொள்கை
யுடையவர்; முதல் நாள் சிவலிங்கம் ஒன்றைக் கண்டதும்
களிப்பு மிகுதியால் இன்னது செய்கின்றோம் என
எண்ணாது, எதிரிற் கிடந்த கல்லை எடுத்துப் பூவென்ற
நினைவால் சிவலிங்கத்தின்மீது எறிந்து வழிபட்டார்;
பின்னர் சிவலிங்கத்தின்மீது கல்லெறிவதையே அருச்சுனை
யாகச் செய்து வழிபட்டு, இறுதியில் சிவகதி பெற்றார்.
இதனை அருட்பிரகாச வள்ளலார்,

“ சாக்கியர் அன்று விரைந்தெறிந்த

கல்லடிக் கும்கதி காட்டினர்

காண்எம் கடவுளரே. ”

—(அருட்பா, 826)

எனப் பாடிப் போற்றுகின்றார்.

இவ்வாறு திருவருட்பிரகாச வள்ளலார், வாழையடி
வாழையென வந்த மரபினராகிய அடியார் பெருமக்களைப்
போற்றிப் பாடித் துதித்துப் பெருமை கொள்கின்றார்.

அருளாளர் நெறியே அன்புமிகு இன்பநெறி!

• 12. சித்தர் தத்துவம்

ஆதி சித்தர் அகத்தியர் என்பர். அவர் தந்த முத்தமிழே முடிந்த தத்துவமாகும். சித்தத்தை அடக்கியவர்களே சித்தர்கள். சித்துடையவர்களையும் சித்தர்கள் என்பர்.

அணிமா — மகிமா — கரிமா — லகிமா — பிராத்தி—
பிராகாமியம்—ஈசத்துவம்—வசித்துவம் என்னும் எட்டும்
அட்டமா சித்திகளாகும். இவை கைவரப் பெற்றவர்கள்
சித்தர்கள்.

அணிமா—பூதஉடலை அணு போன்று சிறியதாக்குதல்.

மகிமா—பூத உடலை மேரு போன்று பெரிதாக்குதல்.

கரிமா—உடலைப் பளுவாக்குதல்.

லகிமா—உடலைக் காற்றுப் போல் இலேசாக்குதல்.

பிராத்தி—அனைத்தையும் ஆளுதல்.

பிராகாமியம்—கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்தல்.

ஈசத்துவம்—விரும்பியவற்றை யெல்லாம் செய்து

முடித்து அனுபவித்தல்.

வசித்துவம்—எல்லோரையும் தன் வயப்படுத்துதல்.

இவை செயற்கரிய செயல்கள். செயற்கரிய அற்புதச் செயல்களைச் செய்பவர்கள் சித்தர்கள். இவர்களுக்குத் தான் 'பெரியார்' என்று பெயர். இவர்களைத்தாம் வள்ளுவஞானியார், "செயற்கரிய செய்வர் பெரியார்" என்றார்.

பக்தர்கள், யோகிகள், ஞானிகள் ஆகியோர்க்கும் அப்பாற்பட்டவர்கள் சித்தர்கள்.

அறிவே உருவான தேசோமயத் தெய்வம் அவர்களின் சித்தமிசை குடிகொண்டுள்ளது. எனவே, அவர்கள் 'சித்தர்கள்' என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றார்கள்.

செத்தாரின் சேராதவர்கள் சித்தர்கள். சாகாத மார்க்கமாகிய சன்மார்க்கத்தை விளக்க வந்த சத்தர்களே சித்தர்கள்.

சாகாத்தலை, வேகாக்கால், போகாப்புனல் ஆகிய உண்மைத் தத்துவங்களை ஒருங்கே உணர்ந்தவர்கள் சித்தர்கள்.

சித்தர்களுள் தலைசிறந்தவர்கள் பதினெண்மர். அவர்கள் 'பதினெண் சித்தர்கள்' எனப்படுவர். அவர்கள்: நந்தி தேவர், அகத்தியர், திருமூலர், புண்ணாக்கீசர், புலத்தியர், பூனைக்கண்ணர், இடைக்காடர், போகர், புலிக்கையீசர், கருவூரார், கொங்கணவர், காளங்கியர், அகப்பையர், அமுகண்ணர், பாம்பாட்டியர், தேரையர், குதம்பையர், சட்டைநாதர் என்போராவர்.

சித்துடைச் செல்வர்கள் அத்துணைப் பேரும் 'ஓடையிலே ஊறுகின்ற திஞ்சவைத் தண்ணீர்' என்னும் அமுதபானம் அருந்தியவர்கள். அவர்களை எவர்களாலும் அசைக்க வியலாது. அவர்கள் கற்பகோடி காலம் காயத்துடன் அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் உலாவிக் கொண்டிருப்பவர்கள்.

சித்தர்களுள் ஜீவசமாதிபடைந்தவர்களும் உண்டு. திருவெண்காடர், இராகவேந்திரர், திருப்போரூர் சிதம்பர சுவாமிகள், சதாசிவபிரமேந்திரர், மடப்புரம் தட்சிணாமூர்த்தி சுவாமிகள், காசிலிங்க சுவாமிகள் போன்றவர்கள் அவர்களுள் சிலர்.

பத்தரை மாற்றுப் பசும்பொன்னாக, “பிரணவதேகி” என்னும் பெயரில் பண்டு தொட்டு சித்தர்கள் பலர் இருந்து வருகின்றார்கள்; ஆனால், அண்டத்தை விட்டு அகண்டத்தில் கலந்து நிறைந்துள்ளார்கள்.

சித்தர் தலங்கள்

சித்தர்கள் குடிகொண்டிருக்கும் இடங்களையே நாம் இன்று ‘தலம்’ எனக்குறிப்பிட்டு, வணங்கி வழிபட்டு வருகின்றோம். சித்தர்கள் வாசம் அவ்விடங்களில் இல்லையெனில், அவை சிறந்த தலங்களாகப் போற்றப் பெறுவதற்கில்லை.

அனந்தசயனத்தில் அகத்தியர் என்பார்கள். பழனியில், போகரும், பரங்குன்றில் மச்ச முனியும், அருணைகிரியில் இடைக்காடரும், திருப்பதியில் கொங்கணவரும், சிதம் பரத்தில் திருமுலரும், எட்டுக்குடியில் வால்மீகியும், நாகையில் அமுகண்ணரும், பொய்கை நல்லூரில் கோரக்கரும், காஞ்சியில் கடுவெளியும், மதுரையில் சுந்தரானந்தரும், திருவொற்றியூரில் பட்டினத்தாரும், திருவான்மியூரில் பாம்பனடிகளும், திருவாமாத்தூரில் தண்டபாணி சுவாமிகளும் வாசம் செய்து வருகின்றார்கள்.

அவ்வாறே வடலூரில் வள்ளலார் என்னும் இராமலிங்க சித்தரும், திருப்புகலூரில் அப்பர் என்னும் நாவுக்கரசு சித்தரும் வாசம் செய்து வருகின்றனர்.

வடலூர் சித்தர்

பெருமை மிகு வடலூர்ப்பதியில் அருட்பிரகாச வள்ளலார் என்னும் சித்தர் வாசம் செய்து கொண்டிருக்கின்றார். இவர் ‘பொன்னான மேனி பெற்றேன்’ எனக் கூறுகின்றார். பொன்மேனியே சித்தர் திருமேனி. இதனைப் பிரணவதேகி என்பர். இவருடைய திண்ணமான எண்ணத்தை,

“ புண்படா உடம்பும் புரைபடா மனமும்
 பொய்ப்படா ஒழுக்கமும் பொருந்திக்
 கண்படா திரவும் பகலும் நின்தனையே
 கருத்தில் வைத்தேத்துதற் கிசைந்தேன்
 உண்பனே எனினும் உடுப்பனே எனினும்
 உலகரை நம்பிலேன் எனது
 நண்பனே நலஞ்சார் பண்பனே உனையே
 நம்பினேன் கைவிடல் எனையே.”

—(அருட்பா, 3556)

என்னும் பாடல் தெளிவாக விளக்குகின்றது. இத்தகைய
 வள்ளலார் அருட்பெருஞ்சோதி ஆண்டவரிடம்,

“ மூவகைச் சித்தியின் முடிபுகள் முழுவதும்
 ஆவகை எனக்கருள் அருட்பெருஞ்சோதி
 கருமசித் திகளின் கலைபல கோடியும்
 அரசுற எனக்கருள் அருட்பெருஞ்சோதி
 யோகசித் திகள்வகை உறுபல கோடியும்
 ஆகஎன் றெனக்கருள் அருட்பெருஞ்சோதி
 ஞானசித் தியின்வகை நல்விரி வனைத்தும்
 ஆனியின் றெனக்கருள் அருட்பெருஞ்சோதி!”
 —(அருட்பா, அருட்பெருஞ்சோதி அக, 239-246)

“ செத்தவர் எல்லாம் சிரித்தாங் கெழுதிறல்
 அத்தகை காட்டிய அருட்பெருஞ்சோதி
 இறந்தவர் எழுகஎன் றெண்ணியாங் கெழுப்பிட
 அறுந்துணை எனக்கருள் அருட்பெருஞ்சோதி
 செத்தவர் எழுகெனச் செப்பியாங் கெழுப்பிட
 அத்திறல் எனக்கருள் அருட்பெருஞ்சோதி
 சித்தெலாம் வல்ல திறல் அளித் தெனக்கே
 அத்தன்என் றோங்கும் அருட்பெருஞ்சோதி.”
 —(அருட்பா, அருட்பெருஞ்சோதி, 867-875)

சித்திகள் எல்லாம் கைவரப்பெற்றார். கரும சித்தி, யோக
 சித்தி, ஞான சித்தி எனப் பொதுவகையால் மூவகைச்
 சித்திகளைக் குறிப்பிடுகின்ற வள்ளலார்,

“ ஆடுறு சித்திகள் அறுபத்து நான்கெழு
கோடியும் விளங்கக் குலவுமெய்ப் பொருளே.”

—(அருட்பா, அருட்பெருஞ்சோதி, 911, 912)

என்று பாடி, சித்துகள் அறுபத்து நான்கெழுகோடி என உணர்த்துகின்றார்.

இச்சித்திகளெல்லாம் கைவரப் பெறுவதற்கு முன்னர் வள்ளலார் இறவாவரம் பெற்றிருந்தார். இதனை வள்ளலார் தம் பாடல்களில் “இறவாத பெருநலம் ஈந்த மெய்ப்பொருளே” எனவும், “இறவாத வரமும் தந்து அருளிய ஒளியே” எனவும், “சாகாத வரம் தந்து இங்கு எனைக்காத்த அரசே” எனவும் குறிப்பிட்டு உணர்த்துகின்றார்.

இறவாவரம் பெற்ற நிலையில் வள்ளலார் எல்லா சித்திகளும் கைவரப் பெற்றார்; தமக்கு இவற்றை இறைவன் அளித்தமையை,

“ சாகாக் கல்வியின் தரம்எலாம் கற்பித்
தேகாக் கரப்பொருள் ஈந்தசற் குருவே
சத்திய மாம்சிவ சித்திகள் அனைத்தையும்
மெய்த்தகை அளித்துஎனுள் விளங்குசற் குருவே
எல்லா நிலைகளும் ஏற்றிச் சித்தெலாம்
வல்லான் எனஎனை வைத்தசற் குருவே.”

— (அருட்பா, அருட்பெருஞ்சோதி அகவல், 1065-1070)

எனப் பாடிப் போற்றுகின்றார்.

இறவா வரமும், சித்திகள் எல்லாமும் வரப்பெற்ற வள்ளலார், சுவர்ண தேகம், பிரணவ தேகம், ஞான தேகம் என்னும் மூவகை தேகங்களையும் பெற்றிருந்தார் என்று, அவர்தம் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

நாவுக்கரசு சித்தர்

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும் இரவா வரம் பெற்று, சித்திகள் கைவரப் பெற்ற சித்தராவார். இதனை அவருடைய

வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. இரவா வரம் பெற்ற மரண மிலாப் பெருவாழ்வினராகிய நாவுக்கரசர், இறைவனையும் சித்தராகக் காண்கின்றார். இறைவன் சித்தர்களுக்கெல்லாம் தலைவர். அதனால் அப் பெருமானுக்குச் சித்தநாதர் என்னும் திருப்பெயரும் உண்டு. சித்தி செய்பவர்களெல்லாம்—சித்தர்களெல்லாம் சென்று வழிபடும் தலைவராக இறைவன் விளங்குகின்றார் என்பதனை அப்பர் அடிகள்,

“ சித்தராய் வந்துதன்னை திருவடி
வணங்குவார்கள்.” — (தேவாரம், 4-60-7)

“ சித்திசெய் பவர்கட்கெல்லாம் சேர்விடம்.”
— (தேவாரம், 4-64-9)

என்றெல்லாம் கூறி உணர்த்துகின்றார்.

இவ்வாறு சித்திகள் பற்றியும், சித்தர்கட்கெல்லாம் தலைவராக உள்ள இறைவன் பற்றியும் பாடுகின்ற நாவுக்கரசர், இறவா வரம் பெற்றவர் என்பதனையும், அந் நிலையில் சித்திகள் கைவரப் பெற்றவர் என்பதனையும்,

“ நாமார்க்குங் குடியல்லோ நமனை யஞ்சோ
நரகத்தி விடர்ப்படோ நடலை யில்லோம்
ஏமாப்போம் பிணியறியோம் பணிவோ மல்லோ
மின்பமே யெந்நாளுந் துன்ப மில்லை.”
— (தேவாரம், 6-312-1)

“ வானந் துளங்கிலென் மண்கம்ப
மாகிலென் மால்வரையும்
தானந் துளங்கித் தலைதடு
மாறிலென் தண்கடலும்
மீனம் படினென் விரிசுடர்
வீழிலென்.” — (தேவாரம், 4-113-8)

என்னும் பாடற் பகுதிகள் உறுதி செய்கின்றன. சித்தர் கட்கு எவராலும், எதுவாலும் எத்துணையும் தீங்கு செய்ய

வியலாது. சித்தர்கள் என்போர் அண்டத்தை விட்டு அகண்டத்தில் நிறைந்திருப்பவர்களாதலால், அவர்கட்கு எத்தகைய துன்பமுமில்லை; எது நிகழினும் மனக் கவலையுமில்லை.

இறவா நிலையும், சித்திகளும் நாவுக்கரசர் பெற்றிருந்தமையினாலேயே, சமணர்கள் அவரை நீற்றறையில் இட்டபோதும், நஞ்சுணவு அளித்தபோதும், யானை கொண்டு மிதிக்கத் தூண்டியபோதும், கல்லோடு பிணித்துக் கடலில் இட்டபோதும் எத்தகைய இன்னலுமின்றி நலமிக்க வராக விளங்கினார்.

இவற்றோடு நில்லாது, நாவுக்கரசர், அப்பூதி அடிகள் இல்லத்திற்கு எழுந்தருளிய போது, பாம்பு தீண்டி இறந்த மூத்த திருநாவுக்கரசை உயிர்பெற்று எழுந்தருளச் செய்தார். செத்தாரை எழுப்புந்திறன் சித்தர்க்கே உண்டேயன்றி, வேறெவர்க்கு மின்று என்பது உண்மை நிலை. எனவே, அப்பர் அடிகள் அற்புதச் சித்திகள் புரிந்தருளும் சித்தராக விளங்கினார் என்பது தெளிவாம்.

இறவா நிலையும் சித்திகளும் அடையப் பெற்று
பேரின்பப் பெருவாழ்வில் கற்பகாலம்
வாழ்வதே சித்தர் தத்துவம்!

KOVILLOOR MADALAYAM
KOVILLOOR - 630 307
(NEAR) KARAIKUDI
(PHONE: -480012)

ச. மெய்யப்பன்
அருட்கட்டளை

தாயுமானவர் வரிசை நூல்கள்

தாயுமானவரும் திருமூலரும்
தாயுமானவரும் திருநாவுக்கரசரும்
தாயுமானவரும் மாணிக்கவாசகரும்
தாயுமானவரும் பட்டினத்தாரும்
தாயுமானவரும் அருணகிரிநாதரும்
தாயுமானவரும் வள்ளலாரும்

வள்ளலார் வரிசை நூல்கள்

வள்ளலாரும் திருவள்ளுவரும்
வள்ளலாரும் திருமூலரும்
வள்ளலாரும் திருஞானசம்பந்தரும்
வள்ளலாரும் நாவுக்கரசரும்
வள்ளலாரும் சுந்தரரும்
வள்ளலாரும் மாணிக்கவாசகரும்